

தமிழ் நாவல்
இலக்கியத்தில்
ஒர் புதிய முத்திரை

நாளை

காபலார் எஸ். ஜெகநாதன்

நர்மதா
பதிப்பகம்

S. THILLAINATHAN
Dept. of Tamil
University of Sri Lanka
PERADENIYA.

203

513

நானே

(ஒரு நாவல்)

காவலூர் எஸ். ஜெகநாதன்

நர்மதா பதிப்பகம்

நல்லநூல் வெளியீட்டாளர்கள்

1, வியாசராவ் தெரு

தி. நகர், சென்னை-600 017

PRICE Rs. 10-00

● 'NAALAI'—(THE FUTURE) A Progressive Novel
in Tamil by Kaavaloor S. JEGANATHAN © ● First
Edition : AUGUST 1982 ● Published by : T. S.
RAAMALINGAM, NARMADHA PATHIPPAKAM,
Madras-600 017 ● Printed at M/S NATHAN & Co,
Madras-600 042.

இதயத்திலிருந்து சில வார்த்தைகள்

சிறு கதை எழுதுகிறபோதுதான் எனக்கு மிகுந்த உற்சாகமாக இருக்கிறது. எழுதி என்னோடேயே வைத் திருக்கப் பிரியப்படாத எனது ஆசையின் துடிப்பும் காணுகிற, கேட்கிற, நினைக்கிற எல்லாவற்றையும் சிறுகதையாகவே மனத்தில் விழுத்துகிற குணவிசேசமும் இலக்கியத்தில் சிறுகதைகளையே எனக்கு வாய்ப்பாக தேர்ந்து கொள்ள வைத்தது.

எழுதத் தொடங்கிய எழுபத்தாறிலேயே “கண்ணீர்க் கங்கைகள்” என்கிற நாவலை எழுதினேன். மித்திரன் வார மலரில் தொடர்கதையாக வெளிவந்தது. அப்புறம் தினகரனில் ‘அந்தப்புரங்கள்’ என்று ஒரு நாவல்.

எண்பத்தொன்றில் நீண்ட கால மெடுத்து ‘விடியும்’ நாவல் உருவானது. என்னைத் திருப்திப் படுத்திய முதல் நாவல் அது.

மனதில் கருக்கட்டியிருந்த ‘நானே’ 82-ன் ஒரு ஜூன் மாதத்திலேயே வடிவம் பெற்றது. எழுதிய கையோடு நர்மதா ராமலிங்கம் அவர்களின் பார்வையில் பட்டதால் அடுத்த மாதத்திலேயே நூலாக வெளிவருகிறது.

உருவம் கொடுத்து உங்களிடம் சமர்ப்பித்த நண்பர் நர்மதா ராமலிங்கம் அவர்களுக்கும், முன்னுரை உவந்தளித்த திருமிகு வல்லிக்கண்ணன் அவர்களுக்கும் சம்பிரதாயமாக இல்லாமல் நன்றிகள்.

முக்கியமாக, இதனை விரைந்தும் அழகுறவும் அச்சிட்ட நாதன் கம்பெனியின் திரு. சூரியகுமாருக்கு எனது நன்றிகள்.

நானேயும்... நானேயும் சந்திப்போம்.

அனலைதீவு

இலங்கை

29-7-82

அன்பன்

காவலூர் எஸ். ஜெகநாதன்

நர்மதாவின் ஜெகநாதன் நூல்கள்

யுகப்பிரசவம்	11-00
—சிறுகதைத் தொகுப்பு	
விடியும்	11-00
—நாவல்	
நானே	10-00
—நாவல்	
மறுதலை இல்லாத தேற்றங்கள்	அச்சில்
—சிறுகதைத் தொகுப்பு	

திரு. வல்லிக்கண்ணன் அவர்களின்

ஒரு முன்னுரை

தமிழ் நாவல் இலக்கிய வளர்ச்சிக்கும் வளத்துக்கும் ஈழத்துப் படைப்பாளிகள் ஆற்றியுள்ள பணி கணிசமானதாகும். தனித் தன்மை பெற்றதும் கூட.

வாழ்க்கையை பிரதிபலிப்பதுதான் இலக்கியத்தின் நோக்கம்; அல்லது தனி மனிதரின் உணர்ச்சிகள், உள்ளத்தின் தேடல்கள், ஆசைகள், கனவுகள், ஏக்கங்கள் முதலியவற்றை ஆழமாகவும் அழுத்தமாகவும் சித்திரிப்பதே முக்கியம் என்ற போக்கிலிருந்து விலகி, சமூக யதார்த்த நிலைமைகளை—சமகாலப் பிரச்சினைகளை—வாழ்க்கையில், சமூகத்தில், நாட்டில் நிகழ்ந்து கொண்டிருக்கிற மாற்றங்களை—மக்களின் விழிப்பு உணர்வையும், அநியாயங்களை அக்கிரமங்களை எதிர்த்து நின்று போராடும் தெம்பையும் துணிச்சலையும், அவர்களது சிந்தனைத் தெளிவையும் தீர்க்கத்தையும்—உரிமைகளுக்காகப் போராடத் துணிகிறவர்களின் உறுதியையும் நம்பிக்கையையும் தங்கள் படைப்புகளில் பதிவு செய்வதில் ஈழத்துப் படைப்பாளிகள் வெற்றி கண்டிருக்கிறார்கள்.

இத்தகைய சிறுகதைகள், குறுநாவல்கள், நாவல்கள் எழுதுவதில் தேர்ச்சியும் திறமையும் பெற்ற ஈழத்து எழுத்தாளர்கள் அணியில் காவலூர் எஸ். ஜெகநாதனும் இருக்கிறார்.

இவருடைய ‘‘கதைகளில் அனுபவம், கொள்கை, பார்வை இவற்றின் பாதிப்பைக் காணும்படியாக உள்ளது. வெறுமனே ‘இலக்கிய’ ஆர்வ உணர்வோ உந்துதலோ மாத்திரமின்றி, வாழ்க்கையை கூர்ந்து கவனிக்கும் தன்மையும் அதன் நேரடி விளைவான கண்ணோட்டமும் இவரது அண்மைக் காலக் கதைகளில் இழையோடுவதைக் காணக் கூடியதாயிருக்கிறது.’’ இது பேராசிரியர் க. கைலாசபதி அவர்களின் பாதிப்பீடு.

சிறுகதைத் துறையில் தனது திறமையை நிரூபித்துள்ள காவலூர் எஸ். ஜெகநாதன் நாவல் இலக்கியத்திலும் ஆர்வம் கொண்டு, படைப்பு முயற்சிகளில் முனைந்திருப்பது

வரவேற்புக்குரியது. நாலுருப்பெறும் இவருடைய முதல் நாவலான 'நாளே' ஆசிரியரின் படைப்பாற்றலையும், பார்வையையும், சிந்தனைத் தெளிவையும் நன்கு எடுத்துக் காட்டுகிறது.

இவருடைய சிறுகதைகளின் கருவாக அமைகின்ற 'சமூகம், காலம், மாற்றம், பிரக்ஞை என்ற பொருள் தொகுதி' நாவலிலும் மையச் சரடாக அமைந்துள்ளதை உணரலாம். 'கொஞ்சப்பேர் நல்லாயிருக்க எல்லாரும் சீரழியிற இந்த நிலையை மாத்த வேணும்' என்று விழிப்பு உணர்வோடு செயல்புரியத் துணிகிற இளைய தலைமுறையினரையும், மக்களைச் சுரண்டி வாழ்வில் ஏற்றம் பெறும் சுயநல, சூழ்ச்சிக்காரப் பெரியவர்களின் இயல்புகளையும் இந்த நாவல் படம் பிடித்துக் காட்டுகிறது;

நிதானமாகவும் நேர்மையாகவும் சிந்தித்துச் செயல்புரியும் இயல்பு கொண்டிருக்கிறோள் கதாநாயகி செல்வராணி.

'கோபம் நமக்கு இவ்வளவு அற்பமாய் வரக்கூடாது. இந்த சமூகத்தின்னை கேடுகெட்ட அமைப்பிலேதான் நமக்குக் கோபம். அதை அடியோட உன்னதமாய் மாத்தி அமைக்கிறது தான் நம்மட ஒவ்வொரு மூச்சினர் நோக்கமும்' என்று அவள் வலியுறுத்துகிறாள்.

'தனிமனித சவால்கள் அல்ல இப்ப நமக்குத் தேவைப் படுவது. - வர்க்கரீதியிலான சவால்கள் தான் தேவை'

'உயர் சாதிக் குள்ளயும் வர்க்கரீதியாக ஒதுக்கப்படுகிற வங்க, தாழ்த்தப்படுகிறவங்க இருக்கிறங்க. அவர்கள் எல்லோரையும் ஒருங்கிணைத்துத்தான் எதிரிகளைத் தனிமைப் படுத்த வேணும்' என்று இந் நாவல் அறிவுறுத்துகிறது.

'சாதி வெறியாலே கொடுமைப்படுகிறம் என்கிறதற்காக இன வெறியை தூண்டி விட்டு, வேறுவிதத்தில் கொடுமைப்படுத்துகிற போக்கு சரியல்ல' என்றும் இந் நாவல் எடுத்துக் கூறுகிறது.

'சமூக மாற்றத்தை இலக்காக வைச்ச உழைக்கிற போது, வாழ்ற சமூகத்தில் இருக்கிற கொடுமைக்கும்

முடிஞ்சளவு தீர்வு காணத்தான் வேணும்' என்று ஆசிரியர் உணரவைக்கிறார்.

சீர்திருத்த எண்ணங்களையும் முற்போக்குச் சிந்தனைகளையும் சும்மா கவிதைகளாக எழுதிவிட்டு, ஏதோ சாதித்தது போல் பெருமைப்பட்டுக் கொள்கிற போக்கினால் எந்த விதமான பயனும் கிடையாது; அவற்றை செயல் வடிவில் மக்கள் மத்தியில் பரப்புவதில் ஈடுபட வேண்டும் என்ற சரியான வழியை பரந்தாமன், கவிதை எழுதும் சிவராமன் உரையாடல் மூலம் சுட்டுகிறார் ஆசிரியர். இது விசேஷமாக பாராட்டப்பட வேண்டிய ஒரு கருத்து.

சமூக மாற்றங்களுக்கான சிந்தனைகளை செல்வராணி தெளிவாக அறிவித்து, செயல் முறைகளை வகுத்துக் காட்டுவதாகப் படைத்திருப்பது பெண்மைக்கு இவர் அளிக்கும் உயரிய கவுரமாகத் திகழ்கிறது.

சமூகத்தில் பெண்ணுக்கு இழைக்கப்பட்டு வருகிற தீமைகளையும், சில பெண்கள் தங்கள் இயல்பினாலேயே சீரழிந்து போவதையும் இந் நாவல் உரிய முறையில் விவரித்திருக்கிறது. ஒரு சுட்டத்தில், 'எத்தனை சிலப்பதி காரம் வந்தாலும் விழுங்கித் தண்ணீர் குடிக்கும் இந்தச் சீரழிப்பு' என்று குறிப்பிட்டிருப்பது நயமாக உள்ளது.

ஆசிரியரின் அனுபவத்தையும் பார்வையையும் ஆற்றலையும் வெளிப்படுத்தும் விதத்தில் பாத்திரங்களின் படைப்பு அமைந்திருக்கிறது.

நாடும் மக்களும் நல்வாழ்வு பெற்று உயரவேண்டும் என்ற உணர்ச்சி வேகம் கொண்ட பரந்தாமன்; அதே கொள்கையோடு நிதானமாகவும் சிந்தனை தீர்க்கத்தோடும் செயல்படுகிற செல்வராணி; உயர் கொள்கைகள் கொண்டிருப்பினும் சந்தர்ப்பச் சூழ்நிலைகளினால் பாதிக்கப்படுகிற குமரேசன்; சுயநலமியும் சுரண்டல் வாதியுமான செல்வலிங்கம்; அவருக்கு இணையான தலைமை ஆசிரியர்; பரந்தாமனின் தந்தை தங்கரத்தினம், மற்றும் பலர் — வாழ்க்கையைப் பிரதிபலிக்கும் ஜீவ சித்திரங்களாக நடமாடுகின்றனர்.

தங்கரத்தினம் சுவாரச்யமான 'கேரக்டர்'. அவருக்கு 'இங்கிலீஸ் ஒரு பாஷை அல்ல; ஆயுதம். தேவைப்படும் போது எல்லாம் பாவிப்பார்'. நாவல் நெடுகிலும் இவருடைய இந்த இயல்பு சுவையாக சுட்டப்பட்டிருக்கிறது.

அதே போல, சிலசில வர்ணிப்புகள் இவரது திறமையைக் காட்டும் அழகிய வரிகளாகின்றன. இரண்டு உதாரணங்கள்—

‘ஏழு தீவுகள். சப்த தீவுகளும் இலங்கையின் தலையைச் சுற்றிப் பறக்கும் கொசுக்கள் போல் இலங்கைப் படத்தில் தெரியும்.’

‘தீவின் வடமேற்குக் கரையோரம் கடல் துள்ளிக் குதித்துக் கொண்டிருந்தது. சுமையேற்றி வந்த வண்டில் மாடு மூசிமூசி நுரை கக்குவது போல் அதுவும் கரையோரம் மூசி வந்து நுரை கக்கிற்று.’

‘நம்மட இயக்கத்தினர் முதுகெலும்பு நாம தான். இந்த மண்ணில் இருக்கிற உழைக்கிற மக்கள் தான்’... ‘இருக்கிற சீரழிவுக் கெல்லாம் இந்த சமூக அமைப்புத் தான் காரணம். அதை மேம்பட்டதாக மாத்தியமைக்கிறது நம்மட லட்சியம்... தனி உடமை ஒழியிற வரைக்கும் இந்தக் கொடுமைகளுக்கு முடிவு கிட்டாது... நம்மட இறுதி இலட்சியம் நாடு தழுவிய, ஏன் உலகளாவிய இறுதி இலட்சியம் தான் நம்மட குறிக்கோள்’—

இந்த கம்பீரமான பிரகடனத்தை வெளிப்படுத்தும் நிகழ்ச்சியோடு ‘நானே’ என்ற இந்த நாவல் நிறைவு பெறுகிறது.

இது காவலூர் எஸ். ஜெகநாதனின் படைப்புத் திறமைக்கு ஒரு வெற்றி; தமிழ் ரசிகர்களுக்கு ஒரு இனிய விருந்து; நாவல் இலக்கியத்துக்கு நல்ல சேர்மானம்.

திரு. ஜெகநாதனின் ஆர்வமும் உழைப்பும் இந்த விதமான வெற்றிகள் பலவற்றைப் பெற்று, நாவல் இலக்கியத்தை மேலும் வளம் செய்யும் என்று எதிர்பார்க்கலாம். அவருக்கு என் வாழ்த்துக்கள்.

சென்னை.

30 ஜூலை 1982 }

வல்லிக்கண்ணன்

“இப்ப நேரம் என்ன தெரியுமா, அஞ்சு அஞ்சு.....
உடன் கயிறு அவிழ்க்க வேணும். கடைசி லோஞ்செண்டு
அஞ்சு நிமிசம் பொறுத்தாச்சு... ம் அவிழுங்க, அவிழுங்க”

“அதாரது மசிர் மட்டுப்படுத்திறது எண்டு கேட்கிறன்?
நாங்க அவிழ்க்கிற நேரம் தான் அவிழ்ப்பம்... இன்னும்
பத்து நிமிஷம் கிடக்குது ஓ...”

“ஓமோம், நீர் நினைச்ச நேரத்துக்கு லோஞ் ஓட
ஏலாது”

“ஆரடாது, வெளிய வந்து கதை பார்ப்பம்... என்ற
லோஞ். நான் நினைச்ச நேரம் தான் ஓடுவன்”

“வெளிய வந்தா என்ன சீவியா போடுவாய்... அஞ்சு
மணியெண்டால் அஞ்சு மணி, உன்ர லோஞ் எண்டு கதை
பறையாதை... இது மக்கள் படகுச்சேவை, நேரப்படி ஓட
வேணும்”

“என்ர லோஞ்... உன்ர நேரப்படி ஓட வேணும்
என்ன”

“என்ர நேரப்படி இல்லை... கவுண்மேந்து போட்டுத் தந்திருக்கிற ரைம்ரேபின்படி.”

“இவ்வளவு காலம் என்ர சீவியத்தில ஒரு துரும்பு கதைச்சிருக்குமா எதிர்த்து”

“குடும்பி... அந்தக் காலம் எப்பவோ மறைஞ்சு போச்சு... நீ இன்னும் அந்தக் காலத்திலேயே நிற்கிறாய்”

“என்னடா நீ, நான் எண்டு மட்டு மரியாதை இல்லாம...”

“உனக்கென்ன மரியாதை... உன்னோட என்ன கதை, அவிழு லோஞ்சியை”

“நீ சொல்லி நான் அவிழ்க்கவோ நடக்காது... இண்டைக்கு * லோஞ்சி ஓடாது”

“ஓடாதோ... பேப்பர் துண்டொண்டு கொண்டு வாங்கடா, கையெழுத்துப் போடுங்க எல்லாரும். இனிமேல் இவன்ர லோஞ்சியை ஓடாமல் பண்ண ஏலும். இன்னும் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டிலே நிற்கிறான்”

‘புடு... புடு...’ லோஞ் ஸ்ரார்ட் ஆகியது. ‘வம்பில பிறந்தவன் அமுங்குப் பிடியாய் நிச்சிறான். அரசாங்கத் துக்குப் போனால் வீண் விளக்கம் அது இது எண்டு போயிடும்’ என்று உள்ளூர நினைத்து ட்றைவருக்கு ஆணையிட லோஞ் ஸ்ரார்ட் ஆனது.

“இவன் தறுதலை கத்துறதுக்காக இல்லை... பெண் புரசு களும் நிறைய இருக்குது... அதுக்காகத்தான் பாவம் பார்த்து விடுகிறன்.” விழுந்தும் மீசையில் மண்படவிலை.

---

* Launch — என்பது இலங்கைத் தமிழில்.

பரந்தாமன் முறுகிக் கொண்டு மேற்தளத்தில் பாய் மரக்கம்பில் பிடித்தபடி நிற்கிறான். அவனைச் சுற்றி நாலேந்து இளைஞர்கள்.

செல்வலிங்கம் குடுழி காற்றில் பறக்க அணியப்பக்கம் இருக்கிறார். அவரைச் சுற்றி நாலேந்து வயதானவர்கள்.

கயிற்றை அவிழ்த்து கையெட்டும் வரை பாலத்தில் நின்று தள்ளிவிட்டு துள்ளி ஏறுகிறான் லோஞ்சின் பணியாள். காவலூர்த் துறைமுகத்தை விட்டு போய் வருகிறேன், என்கிறது லோஞ்.

துறைமுக மண்டபத்தில் நாலேந்து மச்சவாய்க்காரக் கிழவர்கள் சரிந்திருக்கிறார்கள். ஓடு மீன் ஓட உறுமீன் வருமளவும் வாடியிருக்கும் கொக்குகளாக அவர்கள் அக்கரை செல்லும் பிரயாணிகளுக்காக... அமைதியில் அழகு தரும் குடாக்கடலை பிய்த்துச் சென்று பெருங்கடலில் ஆடி முடிய அனலேதிவு வரும். அதற்குத்தான் லோஞ்சில் பயணம். காலையில் வந்து குந்திய கடலைக்காரக் கிழவி தன் இருப்பு கலைக்கிறாள். மண்டபத்துக்கு முன்னால் உள்ள அரசாங்க பஸ் நிலையத்தில் வெறும் பஸ்கள் நிற்கின்றன. சினிமாப் பாட்டுடன் கலகலத்து எதிராக நிற்கும் தனியார் பஸ்சில் சனம் நிரம்பி வழிகிறது. மண்டபத்துக்கு இடது பக்கம் கரை நெடுகிலும் மீன்பிடிப் படகுகள். தொழிலுக்குப் போகத் தயாராகிக் கொண்டிருக்கும் மீனவர்கள்.

லோஞ் ஓடிக் கொண்டிருந்தது.

இருமருங்கும் கரையின் இயற்கையை நழுவவிட்டு நிதானமாக முன்னேறிக் கொண்டிருந்தது.

செல்வலிங்கம் காவலூர்க் கரையைப் பார்த்தபடி இருக்கிறார். கரையில் நிறுத்தப்பட்டிருக்கும் மீன்பிடிப் படகுகள், பின்னணியில் தெரியும் வாடிவீடு, மாதா கோயில், பழைய

கோட்டையின் இடிபாடுகள், நினைவு பரந்தாமனில் சீறிக் கொண்டிருந்த போதும் கண்கள் வெறித்துப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தன.

அவரது பார்வைக்கு எதிராக உள்ள காரை தீவுக் கரையைப் பார்த்தபடி பரந்தாமன், பிரமாண்டமாக நிமிர்ந்து நிற்கும் சீனோர் தொழிற்சாலை, தூவி விட்டது போல் கிடக்கும் சிறுசிறு குடிசைகள், கடற்படையின் பெரிய முகாம். அதை மொய்த்து நிற்கும் பெரிய பெரிய கப்பல்கள். அவனும் தான் கண்கள் மட்டுமே இவற்றில் வெறித்திருக்க மனம் செல்வலிங்கத்தை எரித்து நிற்கிறது.

“எப்பிடி. அவன்ர கதை... அஞ்ச லட்சம் ரூபாவுக்கு நான் லோஞ் வாங்கி ஓடுகிறன். தன்ர இஸ்டப்படி ஓட வேணுமாம் நான் நினைச்சால் ஓடுவன், இல்லாட்டி விடுவன்”

“அதுசரி, அதுசரி” சுற்றி நிற்கும் பெரியோர்கள் தலையாட்டுகிறார்கள். இளைஞர்கள் கதைப்பது அவர்களுக்கும் அவர்கள் கதைப்பது இளைஞர்களுக்கும் கேட்காதவாறு கடற்காற்று அள்ளிச் செல்கிறது.

“குடுமியின்ர கதை இனியும் செல்லாது. அவன்ர லோஞ்சாம், லோஞ்சோட பிறந்தவனே... எல்லாம் நம் மட்ட வறுகிச் சேர்த்த காசு” என்கிறான் பரந்தாமன்.

“இந்த லோஞ் மட்டுமா... அவன்ர சுரண்டல்கள் ஊர் முழுக்க வேரோடியிருக்குது... எத்தனை விதம் விதமாய் விளையாடுகிறான்” என்றான் முன்னால் நிற்கும் இளைஞர் கூட்டத்தில் ஒருவன்.

“விளையாட்டோ... இனியும் பொறுக்க ஏலாது. எல்லாத்துக்கும் தலைகுனிஞ்சு நிண்ட காலம் மலையேறிப் போச்சுது.”

“இல்லாம்” இவர்கள் தலையசைக்கிறார்கள்.

கடற் கோட்டையடியில் லோஞ் இடப்பக்கம் திரும்பியது. கடலின் நடுவிலே அந்தப் பெரிய கோட்டை கம்பீரமாக நிற்கிறது. கடல் நடுவே வீடு அக்காலத்து திறமையைப் பறைசாற்றியபடி இன்னமும் அதே பொலிவுடன் ஆவென்று வாய் பிளந்தாற்போல் பெருங் கடற்பகுதி முடிவில்லாமல் தெரிகிறதே... அதற்கும் ஒரு முடிவு உண்டு. தென் இந்தியக் கரையில் அது முடியும். லோஞ் ஆட்டம் கண்டு ஓடுகிறது.

எழுவை தீவு வரும், பருத்தீவு வரும்... இவற்றில் எல்லாம் செல்வலிங்கத்தின் லோஞ் கரை சேராது. அடுத்தது அனலை தீவு. அதற்குமட்டும் தான் இவரது சேவை. அப்பாலும் பல தீவுகள். எல்லாமாக ஏழு சப்த தீவுகளும் இலங்கையின் தலையைச் சுற்றி பறக்கும் கொசுக்கள் போல் இலங்கைப் படத்திலே தெரியும்.

லோஞ் ஓடிக்கொண்டிருக்கிறது.

“இவ்வளவு காலம் ஒருத்தன் நிமிர்ந்து கதைச்சிருப்பானா...ம். எளிய நாய்” குமுறுகிறார் செல்வலிங்கம். அதுவே தமது குமுறல் போலவும் காட்டி கூடியிருந்தவர்களும்...

“வயசுக்கெண்டாலும் மரியாதை பார்த்தானா?” என் கின்றனர்.

“வயசானவர் எண்டு பாவம் பார்த்தால் அவற்ற நடப்பு... அவன் காசு அவன் மட்டோட எல்லாத்துக்கும் ஒரு முடிவு கட்ட வேணும்” இளைஞர்கள் உற்சாகத்துடன் தலையசைக்கிறார்கள். பரந்தாமன் பாய்க்கம்பில் சாய்த்திருந்ததை வைத்து இப்போது கொழுவலைத் துவக்க நினைத்தவராக செல்வலிங்கம் தனது பணியாளரிடம் சொன்னார்.

“பாயை உயர்த்து... இவன் சாய்ந்து நிற்கிறவனை விலத்திப்போட்டு”

காற்றில் சுழித்து வந்து பரந்தாமன் காதில் மோதியது.

“எதிர்க்காத்திலை என்ன பாய் விரிக்கிறதெண்டிதன்”
எரிச்சலோடு கூறினான். அதையே யோசித்து மண்டை குழம்பி முதலாளி சொல்கிறார் என்று பாய் உயர்த்த வந்த வனும் தயங்கி நிற்கினான்.

“அது எனக்குத் தெரியும்... கட்டுங்கடா பாயை நீ விலத்து”

தன் தவறு தெரிந்து நாக்குக் கடித்தபோதும் விட்டுக் கொடுக்க மனமில்லாமல் எழும்புகிறார்.

“என்ன செல்வலிங்கத்தார் எதிர்க்காத்தில பாய் கட்ட ஏலுமே” சுற்றி நின்றதில் ஒரு வயதானவர் காரியமாக அமர்த்தினார்.

“பாய் கட்டாட்டிலும் சரி.. அதிலே சாய்ஞ்சு நிற்காதே”

“இப்படித்தான் நிற்பன்...” என்றான் பரந்தாமன்.

“வீண் வம்பு பிடிக்காதே ... கடலுக்கைதான் கிடப்பாய்”

“இந்த வெருட்டுக்கெல்லாம் பயப்பட மாட்டன்... நீ தான் கடலுக்கை போவாய் ஓ..”

“அப்ப பாரன் தறுதலையோட வாயைக் குடுத்து... வம்பிலை பிறந்தது—”

“ஆரடா வம்பிலை பிறந்தது: ...நீதான்ரா வம்பிலை பிறந்தது. உன்ர அப்பன் காசு காசெண்டு ஊரை வறுகிறதில் திரிய உன்ர ஆத்தைதான் வம்புக்குப்போய்...”

“சிவ சிவா”

“இதுக்கு மட்டும் என்ன சிவ சிவா... உன்ர அம்மா தான் அம்மா, என்ர அம்மா சும்மாவா?”

வார்த்தைகள் முற்றின

“செல்வலிங்கத்தார்... இதென்ன இது இவன் வழிசலோட வாய்விட்டு” சுற்றி நின்றவர்கள் அமர்த்தினார்கள்.

“இறங்கினாப் பிறகு பார்க்கிறன்” பதறினார் செல்வலிங்கத்தார்.

“பார்ப்பம்...பார்ப்பம்” உறுமினான் பரந்தாமன்.

லோஞ் ஓடிக்கொண்டிருந்தது, எழுவைதீவைக் கடந்து...

சில நிமிடங்கள் உக்கிரமாக இருந்த மௌனத்தை உடைத்து செல்வலிங்கம் சொன்னார்.

“இவன் தங்கரத்தினத்துக்கு இது வந்து பிறந்துதே... தப்பிப் பிறந்த மாதிரி”

சுற்றி நின்றவர்களும் தாளம் போட்டார்கள்.

“ஊரில இருக்கிற நளம் பள்ளுகளோட கூடித்திரி யிறது. புரட்சி செய்ய வேணுமாம்...ம் கேட்டுப்பாரன்.”

“கொஞ்சப்பேர் நல்லாயிருக்க எல்லாரும் சீரழியிற இந்த நிலைமையை மாத்த வேணுமாம்”

“லோஞ் மட்டுமில்ல எல்லாமே ஒருத்தனிட்ட குவிஞ் சிருக்கக் கூடாதாம்”

செல்வலிங்கம் பேய் பிடித்தது போலானார்.

“வடுவாக்கள் என்னென்னெல்லாம் புதுசு புதுசாக் கதைக்கிறார்கள்... அடிச்ச முறிக்க வேணும்”

“முனையிலேயே...” இன்னும் ஊதினார்கள் பற்றி எரிய...

“சரி அது தான் போகட்டுமெண்டால் சபைக்கு ஆகாத எளியன் சாதியளோட சேர்ந்து...”

செல்வலிங்கம் வருத்தப்படுபவர் ஆனார்.

“இவன் பரந்தாமன் ஆரு...தங்கரத்தினம் என்ற ரத்த உருத்து... இதுக்கேனிந்த எளிய புத்தி வந்ததோ தெரியாது.”

பருத்தீவைத்தாண்டி. லோஞ் விரைந்தது.

அந்தத்தீவில் ஒரேயொரு மீனவர் குடும்பம் மட்டுந்தான் வசிக்கிறது. மற்றும்படி பொட்டல் வெளி.

அந்தத் தீவைக்காட்டி பலமாகவே கூறினான் பரந்தாமன்.

“குடுமியைக் கொண்டு போய்க் கட்டி வைக்க வேணும்.. அன்னம் தண்ணி இல்லாம சாகவேணும்”

“என்னடா சொன்னனி ருஸ்கல்...உன்னைத்தான் கட்டி வைப்பன். ஓ...”

“எங்க ஏலுமெண்டால் கட்டு பார்ப்பம்”

“உனக்கேலுமெண்டால் செய்யடா பார்ப்பம்”

“செய்து காட்டுவம்”

வாய் முற்றியது.

கீழ்த்தளத்தில் இருந்து முழுவதிற்கும் காது கொடுத்திருந்த செல்வராணி மனம் உந்தியபோதும் அப்போதென்று தான் மேத்தளத்திற்கு ஏறி எதுவும் கதைக்க முடியாதவளாக தவித்திருந்தாள். பிறகு பரந்தாமனிடம் காரமாகவே பேசவேண்டும் என்று எண்ணிக் கொண்டாள்.

செல்வலிங்கத்தைச் சுற்றிவர ஊரின் பெரியவர்கள், பரந்தாமனைச் சுற்றிவர இளைஞர்கள். இருபக்கத் தளபதிகளும் வாய்த்தர்க்கம் புரிவதுபோல் பேச்சு நீண்டது.

கைகள் பேசமுன்பே அனலைதீவு துறைமுகம் வந்து விட்டது.

அந்த வயதிலும் துள்ளிப் பாய்ந்து இறங்கினார் செல்வலிங்கம். பாலத்தடியில் மகன் நிற்பான். ஒருகை பார்க்கவேண்டும் என்று வந்தவருக்கு அவன் இல்லாதது எரிச்சலூட்டியது. அதனை ஆறவைக்குமாற்போல் தங்கரெத்தினம் நின்றார். மகனைப் பற்றி தம்மைச் சூழ வந்த பெரியவர்கள் சகிதம் ‘அள்ளி’ வைப்பதால் பலன் கிடைக்கும் என்கிற எதிர்பார்ப்பு.

பரந்தாமன் எல்லாவற்றையுமே அலட்சியம் செய்பவனாக நடந்தான்.

‘உப் உப்’ பென்று கடற் காற்று வந்து மோதிக் கொண்டிருந்தது. கரைசேர்ந்த மீனவன் ஒருவனை

வெள்ளாளச் சனம் மொய்த்தபடி ஒரு புறம். வீண்பொழுது போக்கியபடி சில கிழடுகள் மறுபுறம். துறைமுகச் சந்தியடியில் கைநீட்டியபடி கோயில் பேரால் ஓர் உண்டியல், உடைந்து கிடக்கும் மண்டபம். யாரும் கவனிக்காமல் ஆதரவின்றிக் கிடக்கும் கழிவுக் கட்டிடம். சரிந்தும் நிமிர்ந்துமான நாலைந்து பனைமரங்கள். சிறிது தூரம் தள்ளி பேயும் ஆலமரமுமாக கூடலை. கிளை பிரிந்து செல்லும் தெரு என்ற பேரில் குன்றும் குழியுமான வழி, தூரத்தூர சில ஓலைவீடுகள்.

பென்னம் பெரிய செல்வலிங்கத்தின் வீடு....

இது அனலை தீவின் நுழைவு முகம்.

“தங்கர்...உங்களட்டத்தான்” என்றபடி நம்பிக்கையோடு தங்கரத்தினத்துக்கு அருகில் வந்தார் செல்வலிங்கம். பரிவாரங்களும் சூழ்ந்தன.

“என்னது”

“மகளை என்ன வளர்ப்பு வளர்த்திருக்கிறாய்”

“ஏன்...என்ன நடந்தது.”

“ஒரு பத்து நிமிசம் பொறுத்து லோஞ்சை அவிழ்ப்பம் எண்டன். உன்ரயோடா லோஞ் அவிழடா எண்டான்”

“எத்தனை மணிக்கு அவிழ்த்தனீங்கள்.”

“அஞ்சு பதினைஞ்சுக்கு...நடந்ததை இவங்களிட்டக் கேட்டுப்பார்” என்று செல்வலிங்கம் விலகி நின்றார்.

“என்ன கேட்கிறது... நாங்கள் அரசாங்கத்திலே பேசி அஞ்சுமணியெண்டு ரைம்ரேபிள் போட்டிருக்கிறம்... ஒரு நிமிசம் பிந்தக் கூடாது... மகன் சொன்னது சரி.”

“மிச்சத்தைக் கேளுங்க.”

“கேக்கிறது என்ன! ஒரு நிமிசம் பிந்தக் கூடாது...”
தங்கரத்தினம் மற்றவர்களை வாய் திறக்க விடவில்லை,
இங்கிலீசில் தொடர்ந்து வெளுத்து வாங்கினார்.

பிரயாணிகள் சங்கத்தின் தலைவராக இருந்த தன்
சாதனைகளை விளாசினார். அதில் ஒன்றுதான் இந்த, நேரம்
தவறாத சேவை என்றார். அவரது இங்கிலீசுக்கு முன்னால்
ஊர்ப்பெரியவர்கள் வாய் பிளந்து நின்றார்கள். தங்க
ரத்தினத்துக்கு இங்கிலீஸ் ஒரு பாஷை அல்ல, ஆயுதம்.
தேவைப்படும்போது எல்லாம் பாவிப்பார்.

“இவனோட மினக்கெட்டுப் பிரயோசனமில்லை....நாம
தான் பார்க்கவேணும்” என்று தன்னுள் முடிவான
செல்வலிங்கம் “சரி, சரி வாங்கடாப்பா போவம்”
என்று பரிவாரமாக அழைத்து நடந்தார். “இவன்
அலம்பல் தங்கனோட கதைச்சுச் சரிவாராது. இனி ஏதும்
முண்டினால் அவன்ரை முதுகெலும்பை முறிக்கிறது தான்
வழி”

“அதுதான் சரி” என்று ஆமோதித்தது பரிவாரம்.

2

முற்றத்தில் சாய்மனைக் கதிரை போட்டு தங்கரத்தினம்
அமர்ந்திருக்கிறார். மேற்கு வானத்தில் பொழுது சரிகிற
நேரம். நேரம் தப்பிய காகம் ஒன்று தலைக்கு மேலாக
விறுக்கிட்டு ஓடுகிறது. இவருக்குச் சற்றுத் தள்ளி பூவரசு

மரத்திலிருந்து மயிர்க்கொட்டி நூல் விட்டு இறங்குகிறது. வளவின் வடக்கு மூலையில் இருக்கும் மாலுக்குள் இருந்து கனகம்மா பால் கறக்கிற சத்தம் இவர் வரைக்கும் கேட்கிறது. தொங்கு செவி ஆடு. நல்ல சிவப்பு மடி மட்டும் நாலு கை கொள்ளும். கனகம்மா பால் கறக்கிறாள்.

இவரது நெஞ்சைத் தடவிக் கொடுப்பது போன்ற சுகானுபவமான நினைப்பில் ஆழ்ந்து தங்கர் சாய்கிறார். ஈரக்காற்றுத் தழுவி கிறுகிறுப்பு ஊட்டுகிறது. தவம் குலைப்பது போல் “ச்சாய்ச்சாய் என்று சுப்பையா வண்டி. ஓட்டிச் செல்லும் சத்தம் குழப்ப....

ஒரு பெருமூச்சோடு நிமிர்ந்து...கண்ணாடியை மூக்கில் பக்குவமாக இருத்தி மீண்டும் சரிகிறார்.

மாலைப் பொழுது சரிகிற இந்த ஒரு நேரம் தங்கர் கொஞ்சம் சரிந்ததற்கென்ன! மனிசன் ஓய்வு ஒழிச்சல் இல்லாத ஆள். கடந்த ஆறு வருடங்களாக....

கொழும்பில் அரசாங்க அதிகாரியாக வேலை பார்த்தவர்.

“இவ்வளவு காலம் கையெழுத்துப் போட்டு ‘சும்மா’ பொழுது போக்கின நான் இனியாவது வேலை செய்வ மெண்டுதான்.” வேலை செய்யாமல் வெறுமனே கையெழுத்துப் போட்டு இருப்பதுதான் உயர்ந்த உத்தியோகம் என்பதன் இலட்சணம் என்கிற நாடி பிடித்து அவர் கூறும்போது ஊர் வாய் பிளக்கும்.

“சும்மா அவங்களுக்கு மாரடிச்ச இத்தனை வருசம் இருந்தன்... இனிக் கடைசி காலத்திலே...” என்று ஊர் வேலையோடு தன்னைப் பிணைத்தார்.

வயதாச்சது, ஓய்வு பெற்று வந்துவிட்டார் என்கிறது பற்றிய நினைப்பே இல்லாமல் ஊர் வாய் ஊறும்

என்பது தெரிந்துதான் “ஊரிலே சமூகப்பணி செய்வ மெண்டுதான் இந்தப் பெரிய உத்தியோகத்தை விட்டுப் போட்டு வந்தான்” என்பார்.

வினாவாக....

கனகம் வீட்டுச் சந்தியடியில் தபால் பெட்டி ஒன்று நாட்ட வேண்டுமென்று கேட்டது தொடக்கம் எம். பீக்காக ‘ஒதுக்கி’ செய்கிற திட்டங்கள் வரை தங்கர் தலைப்போடு வார். பொது விசயங்கள் மட்டுமல்லாமல் கோடேறுகிற விசயம் தொடக்கம் பிள்ளைப் பேற்றுக்கு ஆஸ்பத்திரிபோக துணைபோகிற வரைக்கும் தங்கர் தலைநுழைந்தது. மொத்தத் தில் ஊர் அவரின்றி அணுவும் அசையாது என்பது போலாகி விட்டது. எதற்கெடுத்தாலும் தங்கர்.... தங்கர்தான்.

பாடசாலை அபிவிருத்திச் சபைத் தலைவர், பிரயாணிகள் சங்கத்தலைவர், சனசமூக நிலையத் தலைவர் இப்படிப் பலவும் அவரது தலையில் விடிந்திருந்தது. தீவுக்கு வரும் எம். பீ. நேராக அவரது வீட்டுக்குத்தான் வந்து எங்காவது போவார் என்றால் பாருங்களேன்.

இப்படிச் சும்மா வருகிற தலைமைப் பதவிகளையெல்லாம் இவர் எடுத்துக் கிரீடமாகச் சூட்டினாலும்— வீட்டுக்கு ஆவது ஒன்றுமில்லை.

கனகம்மாவிடம் வாங்கிக் கட்டுவார் தினப்படியாக.... “கண்டறியாத தலைவரும் அதுவும்....ஊர் வேலையாளிலே மினக் கெட்டு அடுப்புப் புகையிறதில்லையே...செல்வ லிங்கத்தாரைப் பாருங்க அவர் தலைவர் கூட்டுறவுச் சங்கத்துக்கு, சிவன் கோயில் பரிபாலன சபைக்கு...கோடிக் கணக்கில் வறுகக் கூடிய தலைவர்... நீங்களும் இருக்கிறியள் வெறும் தலைவர்.”

“வாயை மூடி நான் ஊருக்குச் சேவை செய்ய வேணும். . மகனைக் கொண்டு உழைச்சுச் சாப்பிடு...”

“அப்பனைப் போலத்தானே மகனும்...”

பால் கறந்து வரும் போதும் கனகம்மா தினப்படி கொடுத்தாள்.

“பொழுது போகாட்டி நாலு தென்னம்பிள்ளை நட்டுத் தண்ணி ஊத்திறது; அதுக்கு இப்படியா?”

“தங்கர் ஐயா” படலையடியில் அழைத்துக் கேட்டது.

“சிவராமன் போலை இருக்கு வாயை மூடிக்கொண்டு போடி” குரலை அழுக்கிக் கூறினார்.

“ஆரெண்டால் என்ன விண்ணாண வேலை பார்க்கிறவருக்கு ஒரு மதிப்பு”

“கனகு...” அந்தக் காலத்து அதட்டல்.

கனகம்மா அடங்கிக் குசினிக்குள் போனாள்.

சிவராமன் தான் வந்தான். இவரும் அவனைத் தான் எதிர்பார்த்து இருந்தவர். நிமிர்ந்து உட்கார்ந்தார். “வாடாப்பா வா” என்று இழைந்து வரவேற்றார்.

சிவராமன் நீலச்சாரம் உடுத்திருந்தான். நிறப் பொருத்தம் இல்லாவிட்டாலும் மஞ்சள் நிறச் சேர்ட் கவர்ச்சியாகத்தான் இருந்தது. காற்றில் சிரித்தாடும் தலையிர்கள். கொஞ்சம் உள்வாங்கிப் போனாலும் ஒளி வீசும் கண்கள். அகன்ற நெற்றிக்குச் சற்றுப் பொருந்தாத ஒடுங்கிய முகம். உயர்ந்த உடல் வாகு. தனிப்பிறவி போலத்தான் அவனது தோற்றம். தோற்றம் மட்டுமல்ல; ஆளே அப்படித் தான்.

காரணமில்லாத தயக்கத்துடன் நிற்கும் சிவராமனை முன்னால் இருந்த கதிரையில் அமரச் சொல்கிறார், தங்கர்.

அவன் அமர்ந்து 'பைல்' திறக்கிறான்.

"கல்வித் திணைக்களத்துக்கு எழுதின கடிதத்தைப் பார்ப்பம்..."

"இந்தா இருக்கு."

"ம்...ம்... சோக்கா இருக்கு, உடன அனுப்புவம்."

"திட்டமிடல் மந்திரிக்கு அந்த அணைக்கட்டு விசயமா எழுதச் சொன்ன மகஜர்"

"இந்தா இருக்கு."

"ம்...ம்... சோக்கா இருக்கு உடன அனுப்புவம்"

"எம். பீக்கு அந்தச் சித்திர ஆசிரியரை மாத்துகிற பெட்டிசம்"

"இந்தா இருக்கு."

"ம்...ம்... சோக்கா இருக்கு. உடன அனுப்புவம்"

இப்படிப் பல 'சோக்கா இருக்கு உடன அனுப்புவம்' என்கிறது தொடர்ந்தது.

"சிவராமன் மாதிரிப் பொடியன் இந்த நாட்டுக்கு வேணும்.. இந்தக் காலத்திலே ஆரு இப்படிப் பொறுப் புணர்ச்சியோட இருக்கிறாங்கள். எல்லா வழிசல்களும் காசே கதியெண்டு வெளிநாடு பறந்திட்டுதுகள். கக்கசு கமுவியெண்டாலும் காசு கிடைச்சால் சரியெண்டு...தூ..."

துப்பிவிட்டு நிமிர்ந்தவர் கேட்டார்.

“எனக்கொரு யோசனை வருகுது”

“சொல்லுங்க....”

“ஊரிலே ஒரு நெசவுசாலையொண்டு அமைச்சால் என்ன?
...பொதுவிலை”

“நல்ல வேலை”

“ஊரிலே வேலையத்து...கலியாணமெத்து இருக்கிற குமர்
களுக்கு பொழுது போகும்...”

“வருமானமும் ஆச்ச...”

“அடுத்த வேலை அது தான். ஏதும் வெளிநாட்டு நிறு
வனம் உதவி செய்தால்...ஆயிரம் இருக்குதப்பா உதவி
செய்ய... இந்த ஊரிலே எவனுக்குத் தெரியும்... நான் வந்த
படியால்...”

“இல்லாம நீங்க வந்து எத்தனை செய்தியள்... ஊரிலே
உள்ளதகளுக்கு ஈனவு மேலாது, நக்கவு மேலாது... சும்மா
குறை சொல்லத் தான் தெரியும்”

“அதவிடு நமக்கென்ன...”

கனகம்மா தேநீர் கொண்டு வந்து கொடுத்தாள்.

“சிவராமனைப்பார் இதெல்லோ பிள்ளை... உன்ர புத்திர
சிகாமணி எங்க... இன்னும் தோட்டத்திலே தானா?”

விட்டுக்குப் பின்னாலுள்ள வெறும் வளவை பரந்தா
மன் தோட்டமாக்கி இருக்கிறான். போன இரண்டு வரு
டங்களும் சிந்திய வியர்வையால்... உத்தியோக மனிதரான
தங்கர் அதைப்பொருட்படுத்துவதில்லை. கிண்டலாகத்தான்
அதைப் பார்ப்பார். இந்த வருடம் மிளகாய் பரவாயில்லை.

அங்கே தான் பரந்தாமன் தண்ணீர் இறைத்து இன்னும் வேலை முடியாமல் அதே வேலையாக இருந்தான்.

“அவனுக்கும் கொண்டு போய்க் குடு” என்கிறார் தங்கர்.

‘தாய்க்குச் சொல்லித்தாற விசயமா இது’ என்பது போல் பார்த்து விட்டு கனகம்மா நடக்கிறார்.

தங்கர் சிவராமனைப் பார்க்கிறார்.

“சிவராமனைப் பார்; இதெல்லோ பிள்ளை” என்று தங்கர் சொன்னதால் உண்டான கூச்சம் கலையாமல் இருந்தான் சிவராமன்.

“சரி சரி பார்ப்பம் நாவலர் விழாவுக்கு நோட்டீஸ் தயாரிச்சனியே”

“ம்...இந்தா இருக்கு” என்று ஒரு கடதாசியை அவன் எடுக்கும் போது காற்றுக்கு வேறொரு கடதாசி பறந்தது. இருந்த இருப்பிலேயே கையைப் பறக்க விட்டு எடுத்தார் தங்கர்.

“இதென்னடாப்பா இது”

“கவிதை...நான் எழுதினது”

‘உடையும் சீதனச் சிறைகள் உடையும்...’ என்று தொடர்ந்தது கவிதை. உடையும் என்று பெரிய எழுத்தில் தலைப்பு இடப்பட்டிருந்தது.

முதல் வரியைப் படித்து விட்டே “சோக்கான கவிதை” என்றார். திருப்பி கொடுத்தார்.

நா—2

“இப்படித்தான் எழுத வேணும். எனக்கெண்டால் சரியான சந்தோசமாக இருக்குது” தங்கர் கூறிய போது கனகம்மாவும் வந்து சேர்ந்தாள். தானும் ஏதாவது வாய் விட வேண்டுமென்று.

“சிவராமு...உங்கட அக்காளுக்கு கலியாணம் முற்று கிப் போச்செண்டு கேள்விப்பட்டன்.”

“ஓமோம்...ஒரு மாதிரி ஒழுங்காக்கிப் போட்டம்”

“எவ்வளவு சீதனம்.”

“அள்ளிக் கொடுக்க வைச்சா இருக்கிறம்... பத்தாயிரம் ரூபா காசும், வீடு வளவும் குடுக்கிறம்” என்றான் சிவராமன்.

“ம்...என்னட்ட ஒருவிசர் இருக்குது. உத்தியோகத்திலே சேரடா லட்சத்திலே வாங்கலாம் எண்டால் நிலத்தை வறுகிக் கொண்டு கிடக்குது...இனி மயிரைக் குடுப்பாங்கள் காசு...”

தங்கர் மிகவும் கவலைப்பட்டார்.

“உங்களுக்கு அவனிலே வாய் வைக்காட்டில் பொழுது போகாது” என்று முகம் திருப்பி நாடியைத் தோளில் இடித்து நடந்தாள் கனகம்மா.

“சரி சிவராமு வேற என்ன விசேசம்”

“கேள்விப்பட்டிருப்பியள்”

“என்ன...என்ன...”

“என்ன இருந்தாலும் அது முறையில்லை.”

“எதடாப்பா கொஞ்சம் விளக்கமாகச் சொல்லன்.”

“பரந்தாமன் லோஞ்சிலை அப்படி நடந்திருக்கக் கூடாது.”

“ஓ...அதைச் சொல்றியா...சட்டம் எண்டால் எல்லா ருக்கும் சட்டம் தான். அஞ்சு மணிக்கு வெளிக்கிட வேணு மெண்டு நம்மட பிரயாணிகளை சங்கம் தானே அரசாங்க அதிபரோட கதைச்சு முடிவாக்கினது.”

“அதுக்காக...”

“அவன் அஞ்சு மணிக்கு வெளிக்கிடச் சொன்னான்.”

“அதுமட்டுமில்லை.”

“பின்ன...” இப்போது தங்கர் சரிந்தார்.

“போடா குடுமி...பருத்தீவில கட்டி வைச்சு சாப்பாடில் லாமல் சாக்காட்ட வேணும்...கடலில தள்ளுவன் எண்டெல் லாம் பேசினது பண்பாடாகத் தெரியயில்லை.”

“அப்பிடி யெல்லாம் பேசினவனோ அதுவும் செல்வலிங் கத்தாரை”

“இது மட்டுமல்ல. இன்னும் கனக்கப் பேசினவனாம்... ஊர் முழுக்க ஒரே கதை... எண்டாலும் பெரிய மனிசன். ஒரு பண்பாடு வேணுமா?”

“இல்லாம”

விறுக்கிட்டு எழுந்தார் தங்கர். இனியும் தான் நிற் பது விபரீதம் என்று சிவராமன் விடை பெற்றான்.

“பரந்தாமு...” ஏழு வீடு கேட்கும் குரலில் அழைத் தார் தங்கர்.

“என்ன...என்ன” என்று ஓடி வந்தாள் கனகம்மா. சில நிமிடங்களின் பின்தான் பரந்தாமன் ஆறுதலாக வியர்வையில் குளித்தபடி வந்து சேர்ந்தான்.

“பரந்தாமு...”

“அப்பா...”

“நீ என்ன நினைச்சுக் கொண்டு இருக்கிறாய் எண்டு கேட்கிறன்... இல்லைக் கேட்கிறன்...”

“எத்தனையோ...எத்தனையோ”

“...ம்என்னது எத்தனையோ எத்தனையோ! கூடுவாரத்துகளோட கூடித்திரிஞ்சாய்; சரி அது தான் போகட்டு மெண்டால் இப்ப...”

“இப்ப...”

“ஊர்ப் பெரிய மனிசன்களோட சண்டை பிடிச்சுக் கொண்டு”

“பெரிய மனிசர்” என்றுவிட்டு விழுந்து விழுந்து சிரித்தான் பரந்தாமன்...

“என்னவோ அப்பனும் பிள்ளையும் பட்டதுபாடு” என்றுதோள் குலுக்கிவிட்டு வீட்டுக்குள் போனால் கனகம்மா.

“இல்லாம...செல்வலிங்கம் எவ்வளவு பெரிய மனிசர்”

“அது உங்கட*அகராதிப்படி... அதைத் தானே நாங்க மாற்றப் போறம்.”

“மாத்துவாய் மாத்துவாய்... அட அலவாய்ப்பட்ட வனே, பிழைக்கிற வழியைப் பாரு”

“நான் பிழைக்கிறதை இல்லை, நாடு பிழைக்கிற வழியைப் பார்க்கப் போறன்”

“அவர் எவ்வளவு பெரிய மனிசன். எந்த நேரம் பொதுப்பணி எண்டு கேட்டாலும் கைநிறைய அள்ளித் தாற மனிசனை... ஏதோ நேரத்துக்கு லோஞ் அவிழ்க்க இல்லையெண்டு சத்தம் போட்டியாக்கும் எண்டு நினைக்க... மதிப்பீனமாய்ப் பேசி...என்ர மானம் என்னுகிறது.”

“அள்ளிக் குடுக்கிறாராம் அள்ளி ஆற்ற காசு...லோஞ் சாலை, கோயிலாலை, கூட்டுறவுச் சங்கத்திலை சனத்திட்ட வறுகின காசு”

“உன்னோட கதைச்சுப் பிரயோசனமில்லை... இனிமேல் ஆரோடையும் வம்புக்குப் போனாய் அடிச்ச முறிப்பன் ஓ”

பரந்தாம்ன் சிரித்துக் கொண்டு நின்றான்.

அது வேறு இவரது ஆத்திரத்தைக் கிளப்பியது.

“எல்லாம் அவள் வளர்த்த வளர்ப்பு” என்று கனகம்மா மீது துள்ளி விழுந்து விட்டு ஒரு முடிவோடு எழுந்தார்.

“அவர் செல்வலிங்கம் என்னட்ட முறையிடேக்குள்ள, நானும் விசயத்தை முழுசாக் கேளாம விலகிப் போட்டன்... இல்லாட்டி அப்பவே சரிப்பண்ணி இருக்கலாம்... சரி சரி இனியெண்டாலும் போய் ஒத்தடம் கொடுப்பம்” முணு முணுத்தவாறு எழுந்து வீட்டுக்குள் போனார்.

சில நிமிடத்தில் தங்கர் பழைய உத்தியோகத்தர் கோலத்தில் வெளியே வந்தார்.

06 DEC 2021

“கனகம்...கனகம்”

“என்னங்க...”

“செல்வலிங்கத்தார் வீடு வரைக்கும் போயிற்று வாறன் கன அலுவல் இருக்குது வரக் கொஞ்சம் சுணங்கும். சரியே.”

“ம்... ம்”

அவர் போய்ச் சில நிமிடங்களில்...

பரந்தாமனும் புறப்பட்டு விட்டான்.

எளிமையில் அழகு பொலிய அவன் முற்றத்தில் இறங்கிய போது கனகம்மா குறுக்கிட்டாள்.

“ஒரு நேர மெண்டு சும்மா இருக்காதை... பிறகெங்க வெளிக்கிட்டிடாய்”

“வடக்காலை போயிற்று வாறன்”

“வடக்காலை...ம்” என்று நீண்ட பெருமூச்சு விட்டாள் கனகம். தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் வாழ்கிற வடக்குப் பகுதி அவளுக்குத் திட்டான பகுதி.

மகனுக்கு...

பரந்தாமன் உற்சாகத்துடன் சைக்கிளில் ஏறினான்.

செல்வராணி முதலான தனது நண்பர்களைக் கண்டுகதைத்து அவன் வீடு திரும்பும் போதும் இரவு பலத்து விடும்.

விசாலாட்சியின் முகம் கறுத்து விட்டது. பென்னம் பெரிய கேற்றைத் திறந்து கொண்டு தங்கர் வருவதைக் கண்டதுமே முகத்தைக் கடுகடுத்துக் கொண்டாள். முற்றத்தில் நின்றவள் 'வாங்க' என்று கூடக் கூறுது வீட்டுக்குள் போனது தங்கருக்கு கவலையைக் கொடுத்தது. கௌரவத்தைப் பார்த்தால் இழப்புகள்...

“எங்க அவரைக் காணவில்லை” என்று கேட்டபடியே தானும் வீட்டுப் படிகளில் ஏறினர்.

“வடக்காலை போயிட்டார்”

வடக்காலை என்றால் காரணங்கள் பல இருக்கும்... வாய்க்கு வகை தொகையாக மீன் இருஞ்சப் போயிருக்கலாம்... வயிறு நிரப்ப கள்ளுத்தவறணைக்குப் போயிருக்கலாம்... தோட்ட வேலை தொடங்குது “ஆட்கள்” செற்பண்ணப் போயிருக்கலாம். சும்மா பொழுது போகாமல் பழக்கத்தாலும் போயிருக்கலாம்...

கேட்பது முறையல்ல என்று நினைத்தவராகத் தங்கர் “இப்ப வந்திடுவாரோ” என்று நளினம் விட்டார்.

“போய் நேரமாச்சுதுதான்... வந்திடுவார்”

“அப்ப நான் இருக்கிறேன்” என்றுவிட்டு கூடத்திலிருந்த கதிரையில் சிக்காராக அமர்ந்தார். முன்னால் ஆங்கிலப் பத்திரிகை ஒன்று இருந்தது. அவருக்குக் கடவுளைக் கண்டது மாதிரி. கூடவே யார் இங்கு வாங்கியிருப்பார்கள்... இங்குள்ள ஒருவருக்கும் ஆங்கிலம் தெரியாது.

‘ஆரு இவன் செல்வலிங்கத்தாற்ற மகன்தான் எழுப்பம் காட்ட வாங்கி வந்து தலைகீழாய்ப் பிடிச்சப் படிச்சிருப்பான்’

விசாலாட்சி முகம் திருப்பியபடியே தேனீர் கொண்டு வந்து வைத்து விட்டுப் போனாள். அதையும் உறிஞ்சி உறிஞ்சி இங்கிலீசையும் உறிஞ்சினாள்.

தீவின் வடமேற்குக் கரையோரம். கடல் துள்ளிக் குதித்துக் கொண்டிருந்தது. கமையேற்றி வந்த வண்டில் மாடு ‘மூசி மூசி’ நுரைக் கக்குவது போல் அதுவும் கரையோரம் ஓடிவந்து நுரைக் கக்குகிறது. ஒரு விறுக்கோடு கடலைப் பார்த்தபடி கைகட்டி நிற்கிறார் செல்வலிங்கத்தார். மேற்கின் மடியில் ஆதவன் முகம் புதைத்துக் கொண்டிருந்தான். வானமகள் வர்ண ஜாலம் புரிந்து களைத்த வேளை. வேட்டி கால் காட்டிப் பறந்து கொண்டிருந்தது. உருண்டோடி வந்த இராவணன் மீசைகள் கிச்சக் கிச்ச மூட்டின. செந்தாழை மரத்தில் இருந்து கண்கிமிட்டிய காய்களோடு காதல் விளையாடித் துள்ளிக் குதித்தன அணில்கள். கடலில் தூரத்தே வள்ளம் ஒன்று ஒருத்தனோடு அலைமீது ஏறி இறங்குகிறது.

காற்று வாங்குவதும் உடன்மீனில் இறாஞ்சுவதும் செல்வலிங்கத்தின் நோக்கம். கூடவே தோட்டத்துக்கு ஆட்கள் சேர்ப்பதும் வட்டி தர வேண்டியவர்களை நினைவூட்டுவதும் காரணம். எப்போதுமே அப்படித்தான். ஒரே நேரத்தில் பல நோக்கங்களுடன் தான் செயல்படுவார் செல்வலிங்கம். விளைவு ஒன்றே. அது அவரது நலன் தான். மற்றவரிடம் உறிஞ்சுவதுதான்.

கடற்கரை வீதியோரம் யாரோ ஒரு பெண் வருவது தெரிந்தது. கண் நிதானிக்கவில்லை. “ஆரோ நம்மட பொண்டுகள் போலை இருக்கு...”

என்கிற நினைப்பிலேயே வாலிபத்து எண்ணங்கள் சிலிர்ப்பூட்டுகின்றன.

ஊரின் ஒரே பணக்காரரான தகப்பன் செல்லப் பிள்ளையான செல்வலிங்கம். அவருக்கு வசதியாகி விட்ட திருவிளையாடல்கள்.

சிரித்து நிற்கிறார்.

“எட இவள் செல்லாத்தை... அவளையும் அவளின்ர அலங்காரத்தையும் பாரன். காலம் போற போக்கை...” மனம் புழுங்கினார்.

நைலக்ஸ் சாறி உடுத்தி செல்லாத்தை அலங்காரமாகத் தான் வந்தாள்.

“ம்... கடலுக்குள்ள மட்டி பொறுக்கிச் சீவிச்ச வளவை... இப்ப அவையின்ர உடுப்பும் செருப்பும்” பல்லைக் கடிக்கிறார்.

காலம் ஏதோ கனக்கக் கரைந்து விடவில்லை.

ஐந்தாறு வருடங்களுக்கு முன்பு செல்லாத்தை கடற் கரையில் மட்டி பொறுக்கி வீட்டுக்கு கொண்டு வந்து கொடுத்து விட்டு ஓடியல் வாங்கி போனவள். இப்பொழுது அவளது மக்கள் இருவர் வெளி நாட்டில் வேலை செய்கின்றார்கள். மகள் செல்வராணி படித்துவிட்டு ஊரில் சமூகப் பணியில் ஈடுபட்டிருக்கிறாள். இவளும் வாழ்க்கையை அனுபவிப்பவளாகி... “பறப் பொடியன்கள் எல்லாம் வெளி நாட்டுக்கு பிழைக்கப் போனாப் பிறகு இதுகளைப் பிடிக்க ஏலுதில்லை... ம்...ம்...” தன்னுள் முணு முணுக்கிறார் செல்வலிங்கம்.

“செல்லாத்தை” என்று ஒரு அழைப்பு அழைக்கத்தான் நினைத்தார்.

அவள் ஏன் என்று கேட்காமல் சென்று விடுவாள் என்பது தெரிந்து வாயை அடக்கிக் கொண்டார். முன்பென்றால் செல்லாத்தை என்று அழைப்பே தேவையில்லை. கண்டவுடனேயே “ஐயா” என்று தலை சாய்ப்பாள்.

“காலம் போற போக்கு... ம்”

நெடுமுச்செறிந்தார்.

கட்டுமரம் கரைக்கு வந்தது.

“செல்லன் எப்பிடி... வாசி”

“என்னவோ வாறதைக் கண்டு கொள்ளுறது தான். உழைச்ச வாழ்ந்த கட்டை சும்மா இருக்க ஏலாம கடலுக்குள்ள இறங்குகிறன். எனக்கேன் இந்த வேலை... பொடியள் வெளிநாட்டிலே உழைச்ச அனுப்புறங்கள்...”

“வெளியிலே வெளியிலே...”

செல்வலிங்கத்தின் உள்ளம் பொங்கிக் குமுறியது.

“கண்டவன் நிண்டவன் எல்லாம் வெளிநாடு போய் ஊரைப் பழுதாக்கி போட்டாங்கள். அதுசரி வெளிநாட்டாங்களுக்குத் தெரியுமா இதுகள் சாதி குறைஞ்சதுகள் எண்டு... வீடுவாசல்கள் எல்லாம் விடுவாங்கள்” தன்னுள் யோசிக்கிறார்.

“ஒரு கோர்வை எடுக்கிறதுக்கு இவ்வளவு யோசிப்பு”

“ம்...அ... இவ்வளவையும் கோர்த்துத் தா”

“இருபது ரூபாய்”

“என்ன...”

“ஒருசதம் குறையாது குறைஞ்சால் உங்கட லோஞ் சிலை விடுவியளோ”

“எளியன் சாதி கதைக்கப் பழகியிட்டுதுகள்.” என்று உன்னூரக் கறுவிக் கொண்டு வெளியாகக் கூறினார்.

“என்ன செல்லன் கொஞ்சமும் பார்த்துப் பாராமல்...”

“பார்த்துத்தான் சொன்னான்...காசை வைச்சிட்டு எடுங்க...”

வேறுவழியில்லாமல் மடி திறந்து காசு கொடுத்து மீனைப் பெறும் போது ஒரு நினைப்பில் மனம் கொதிக்கிறது.

முன் பென்றால் வீட்டுக்கே கொண்டுவருவார்கள். மீனைக் கொடுத்து விட்டு “தாறதைத் தாங்க” என்பார்கள். ஓடியலுக்கும் வெள்ளைச் செத்தல் மிளகாய்க்கும் பறி கொள்ளாத மீன் வாங்கிய காலமும் இருந்தது. இறந்து விட்டது.

அந்த இறப்பில் இப்போது மனம் குமைய மீனோடு நடக்கிறார்.

இந்த ‘ஏத்தத்தின்’ அளவுக்கு கள்ளுத்தவறணையில் ஏற்றிவிட்டு தவறணைச் சந்தியில் திரும்புகிற போது நாகன் எதிர்ப்படுகிறான்.

“ஆர் நாகனே”

“தெரியயில்லையே”

“பகிடி விடுகிறாய்...தோட்டம் தொடங்கப் போவது”

“அதுக்கென்ன...”

“அதுக்கென்னவோ நல்லபகிடி உங்கட பகுதியிலே தான் ஆணைண்டாலும் பெண்ணைண்டாலும்...”

“ஒண்டும் ஏலாது”

“என்னடாது புதுக்கதை”

“புதுக்கதைதான். ஜேர்மனியில இருக்கிற நம்மட பெடியள் எல்லாம் எழுதியிருக்கிறார்கள் ஒத்தபடி நீங்களா ஏதும் தொழில் செய்யுங்க...சாதித்திமிர் பிடிச்சவங்களட்ட கூவிக்குப்போக வேண்டாமெண்டு”

“நல்ல கதைதான்”

“இல்லாம...கதைதான்”

“எழுப்பம் எத்தனை நாளைக்கெண்டு பார்க்கிறன் ஒத்தபடி எல்லாரையும் கலைப்பான்கள். வந்து கையேந்தேக்குள்ள பார்ப்பம்...”

“அதையும் பார்ப்பம்” என்று விட்டு நடந்தான் நாகன்.

வெறிகள் பல ஒன்று கூடி இவரை உலுப்பி விட்டன.

“ஜேர்மனி...ஜேர்மனி பறம்பள்ளுகள் எல்லாம் போயிற்றுதுகள். ஊர் தலைகீழாய்ப் போச்சது...” அவருக்கு வந்த கோபத்தில் அனுமர் இலங்கைக்கு செய்தது போல் ஜேர்மனிக்கு தான் செய்யவேண்டும் போல் இருந்தது.

விறு விறு என்று வீடு நோக்கி நடந்தார்.

வந்த விசரில் தங்கரெட்னம் இருந்தது இன்னும் காதிகிளப்பியது

“என்னெண்டு கேட்கிறன்...மகன் விட்ட இடத்திலே இருந்து தொடங்கிறதுக்கு வந்து இருக்கிறியள் போலே...”

“சீ...சீ...இதென்ன கதை” எழுந்தார்.

“இருங்க...இருங்க” வெறுப்புடனேயே தானும் அமர்ந்து கொண்டார் செல்வலிங்கம்.

“முதலில ஏதோ நேரப் பிரச்சினை எண்டு நினைச்சிட்டன்...பிறகுதான் கேள்விப்பட்டன் அவன் அடாத்தாகப் பேசிப்போட்டான்”.

“அடாத்தோ...இது வெறும் அடாத்து மட்டுமில்லை திட்டம் போட்டு செய்து இருக்கிறான்...நீதான்...”

“செல்வர் நீங்க இப்படிச் சொல்லப்படாது ஊரிலே உங்களைப் பெரிய மனிசர் எண்டு நினைக்கிறவன் நான். அப்படிச் செய்வனே இல்லைக் கேட்கிறன்”.

ஆழம் பார்த்து கண்டுபிடித்ததும் இப்போது வீட்டுக்குள் கட்டளையிடுகிறார் செல்வலிங்கம்.

“தேத்தண்ணி குடுத்ததாப்பா”

“ஓமோம் நான் குடிச்சிட்டன்”

“பரவாயில்லை...இன்னும் ஒன்று கொண்டு வாரும் எனக்கும் சேர்த்து.”

தங்கர் மனம் குளிர்ந்து இருந்தார்.

“எனக்கொண்டுமில்லை சின்னப் பொடியன் தெரியாத் தனமாய் என்று விட்டிருவன்”

“ஓமோம் சிறியோர் பிழையை பெரியோர் பொறுப்பது கடன்”

“ஆனால் அவங்கள் பேசிற பேச்சு... புதுசுபுதுசா அவங்கட நியாயம்...ம் கேட்டுப் பாரன்.”

“என்னவாம்”

“லோஞ்சே எனக்குச் சொந்தமில்லையாம் பிறக்கேக் குள்ள கொண்டு வந்தனியா...என்கிறார்கள்.”

“உங்கட ஐயாவின்ர”

“ஐயா பிறக்கேக்குள்ள கொண்டு வந்தவரா என்று கேட்கிறார்கள்”

“அப்ப...”

“ஊரைச் சுரண்டின பணம் தானாம்...எல்லாருக்கும் தான் அது சொந்தமாம்”

“பொடியனின்ர கதையை” என்று முத்தாய்ப்பு வைத்தார் தங்கர்.

“உன்ர மகன் என்றபடியால் தான் பேசாமல் விட்டான் வேறயாரும் என்றால் அடிச்ச முறிச்ச இருப்பன்” என்றார் செல்வலிங்கம்.

விசாலாட்சி தேனீர் கொண்டுவந்து கொடுத்து விட்டுப் போனாள்.

அதனால் சில நிமிடங்கள் மௌனத்தில் கரைந்தன.

இப்போது விசாலாட்சி வாயைத் திறந்தாள்.

“எண்டாலும் தங்கற்ற பெரிய குணம் பிள்ளையிலே இல்லை”

“அவனுக்கென்ன...இது கூடுவார் கூட்டம் கூடுவதாலேவாறது” என்று மழுப்புகிறார் தங்கர்.

“அவனை வடக்காலை போக விடாதை...முதல்ல அதைச் செய்” என்று ஆணையிடுகிறார் செல்வலிங்கம்

பிறகு மாலையில் தனக்குக் கிடைத்த அனுபவத்தை விவரித்து “அவங்கள் தலைக்கு மேலே ஏறுவான்கள் போலை கிடக்கு” என்றார்.

“ஏறுவாங்கள் என்ன...ஏறிட்டாங்க” உசார் கொடுத்தார் இவர்.

“நீங்கள் ஊரிலே செய்கிற சமூகப்பணியோட இவங்களை மட்டுப்படுத்திறதையும் ஏற்க வேணும்”

“அதுக்கு ஏற்ற மாதிரித்தான் திட்டம் போடுறம்”

“வேண்டிய உதவி நான் செய்வன்” என்று ஆதரவாகவும் நம்பிக்கையோடும் கைகளைப் பிடித்தார் செல்வலிங்கம்.

“ஒண்டும் மனசிலை வைச்சிருக்க வேணும்...நான் போயிற்று வாறன்” “கேற்”வரை வந்து வழியனுப்பினார்

திகைப்பூண்டில் மிதித்தவர் போன்று தங்கர் மகன் மீதான ஒரே யோசனையால் நடந்தார். தோளுக்கு மூத்தால் தோழன் என்பார்கள். அவனோட என்னத்தைக் கதைக்கிறது என்று மனம் தயங்கும் “மகனை எச்சரிக்கை பண்ணு” என்கிற செல்வலிங்கத்தின் ஆணை உலுப்பும். பலபாடுபட்டு நடந்தார் தங்கர்.

“லட்சியமும் மண்ணுங்கட்டியும் ஒருக்கால் வெளி நாட்டுக்கு அனுப்பி எடுத்தால் எல்லாம் மறந்து காசு தான் எல்லாம் எண்டு வருவான்” என்று அவரது நம்பிக்கையான ஊர்ப் பள்ளிக்கூடத்து தலைமையாசிரியர் அப்பவே சொன்னவர்.

‘உண்மைதான் அனுப்பி எடுப்பம் என்றால் அசைய மாட்டன் என்கிறான். என்ன செய்தாலும் இங்க நிண்டு தான் செய்வன் என்கிறான். நான் என்ன பிடிச்சுப் பார்சு லிலையே அனுப்புறது.’ தனக்குள் முணுமுணுக்கும் போதும் ஒரு நினைப்பில் நிமிர்வு.

“ஏதும் பொறுப்புணர்ச்சியோட போனதுகளைத் தவிர மற்றதுகள் எல்லாம் சீரழிஞ்சுதான் வருகுதுகள். குடியும் கூத்துமாய் வடக்காலைப் பொடியன் தங்கட சமூகம் உயர வேணுமெண்டு வலுவாகத்தான் நிக்குதுகள். நம்மடயன் பெரும்பாலானதுகள் சீரழிஞ்சுதான் வருகுதுகள் இவனும் போய்...”

‘ஊருக்குள்ளேயே வைச்சுத் திருத்துவமெண்டால்...’

இரவு தன் ஆட்சியைத் தொடங்கியது.

விறுவிறு வென்று நடந்தார் தங்கர். யோசனையில் ஒன்றும் கவனம் இல்லை.

“என்ன தங்கர் கப்பல் கவிண்டது போல போறியள்”

சந்திக்கடை முன்னால் நின்று நாலேந்து பேருக்கு லெக்சர் அடித்துக்கொண்டு நின்ற தலைமையாசிரியர் தான் தடம் போட்டார்.

“ஓ... நீங்களே சும்மா ஒண்டுமில்லை”

“எங்க இந்த நேரம் ...”

“செல்வர் வீடுவரைக்கும் போயிற்று வாறன்”

“அதைப்பற்றித்தான் நாங்களும் கதைச்சுக்கொண்டு நிண்டனாங்கள்.” தங்கருக்குச் சள்ளென்றது. ஊர் முழுவதும் தன்னைப் பரிசுகெட வைத்து விட்டான் மகன் என்று.....

“அவனை...”

“புடிச்ச வெளிய அனுப்பி விடு தங்கர்; அது ஒண்டுதான் வழி... நாளைக்கு எங்களிலையும் பாயமாட்டான் எண்டு யார் கண்டது...”

“ம்...ம்...நான் வாறன்” தங்கர் நடந்தார்.

தலைமையாசிரியர் விட்ட இடத்திலிருந்து தொடங்கினார்.

“கனகம்... கனகம்...”

“என்னது சுடுகுது மடியைப்பிடியெண்டு”

“எங்கை அவனெண்டிறன்.”

“ஆரு...” வேண்டுமென்றுதான் கேட்டாள்.

“ஆரோ... உன்ர அருமந்த புத்திரன்தான்”

“பரந்தாமன் நீங்கபோன கையோட போயிட்டான்”

“எங்க”...

“வேற எங்க... வடக்கால்தான்”

“வடக்காலை... வடக்காலை... கால் தட்டி முறிக்கிறன் பொறு”

“வரட்டும்” என்று விசர் கொண்டு நின்றார் தங்கர்...

4

சந்தியடியில் சடைவிரித்து நிற்கும் ஆலமரத்தில் காகங்கள் கரைந்து கொண்டிருந்தன. வாசிகசாலையில் இரண்டே பத்திரிகைகள் விரிந்து கிடந்தன. புரட்டிப் புரட்டி அலசிவிட்டு செல்வராணி வாசலடியில் வந்து நிற்கிறாள். குமரேசன் இன்னும் பத்திரிகையை வாசித்து முடிக்கவில்லை.

“பரந்தாமு வர்றார்” என்று கூறிக்கொண்டே உற்சாகத் தோடு அவள் திரும்பி வந்தபோது குமரேசனும் பத்திரிகையை விலத்தி வைத்து நிமிர்ந்தான்.

குமரேசன் யாழ்ப்பாணத்தில் உயர் கல்வி கற்பவன். செல்வராணியின் உறவினன். வார விடுமுறை நாட்களில் அவன் ஊருக்கு வருவது வழக்கம். அந்த நாட்களில் இப்படிச் செல்வராணி, பரந்தாமன் முதலானவர்களுடன் நிறைய உரையாடுவதும் திட்டங்கள் போடுவதும் செயல்படுவதும் வழக்கம்.

மூவரும் மேசையைச் சுற்றி அமர்ந்தார்கள்.

இன்றைக்கென்று செல்வராணி முகத்தைக் கடுமையாக வைத்துக் கொண்டிருந்தது பரந்தாமனுக்கும் புதியதாக இருந்தது.

“செல்வராணிக்கென்ன கோபமோ? சோகமோ?”

“ரெண்டிம்தான்” என்றான் செல்வராணி வெடுக்கென்று.

இன்றுதான் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து வந்து இருந்த குமரேசனும் சிறிது கேள்விப்பட்டிருந்தான். முழுதாக அறியும் ஆவல்.

“செல்வராணி என்ன... என்ன நடந்தது”

“அதையென்ன சொல்லிறது... வெட்கக்கேடு”

“வெட்கக்கேடோ... செல்வலிங்கத்தை அம்பலப் படுத்துறது வெட்கக்கேடோ... குமரேசன் கேள் நடந்ததை”

ஒன்று விடாமல் உற்சாகத்துடன் சொல்லி முடித்தான் பரந்தாமன் “நல்ல லட்சணம்தான். புரட்சி நடந்ததுக்குச் சரி” செல்வராணி கேலி செய்தாள்.

“செல்வராணி அப்ப என்ன... செல்வலிங்கத்துக்கு வாழ்த்துப் பாடவேணுமெண்டு சொல்லிறியா?”

“நான் சொல்லுவனா பரம்... நேரத்துக்கு லோஞ் ஓடவேணும் எண்டு நீங்க சொன்னது மட்டும்தான் சரி அப்புறம்... அப்புறம்...”

“அதோட கண்களையும் காதையும் மூடவேணுமோ”

செல்வராணி சிரித்தாள்.

“பரம்... செல்வலிங்கம் கிழவனைக் கடலுக்கு தள்ளுற தாலையோ பருத்திலை கட்டி சாகடிக்கிறதாலையோ பிரச்சினை தீர்ந்து போகுமா? இப்பிடி எல்லாம் தீர்ந்து போகு மெண்டால் எப்பவோ எல்லாம் தீர்ந்து போயிருக்கும்.”

குமரேசன் அக்கறையோடு கேட்டான். பரந்தாமன் உணர்ச்சி வசப்பட்டிருந்தான்.

“செல்வலிங்கம் போனால் அதே இடத்திலை மகன்... அது மட்டுமில்லை அந்தக் கிழவனோட நீ மோதி வெல்கிறதா நம்மட பணி... அவ்வளவு சிம்பளா...”

“குமரேசன்... அந்த நேரம் வந்த கோபத்திலை”

“கோபம் நமக்கு இவ்வளவு அற்பமாய் வரக்கூடாது. இந்த சமூகத்தினர கேடுகெட்ட அமைப்பிலைதான் நமக்குக் கோபம்... அதை அடியோட உன்னதமாய் மாத்தி அமைக்கிறது தான் நம்மட ஒவ்வொரு மூச்சினர நோக்கமும்...”

“நான் அவன் கிழவனை வெருட்டினது வீண் எண்டு நினைக்கிறியா?

“வெருட்டினதா? தமிழர் தலைவர்கள் என்கிறவர்கள் சிங்கள வெறியர்களை உசுப்பி விட்டிட்டு கைகட்டி இருக்கிற வேலை மாதிரி இது... செல்வலிங்கம் மும்முரமாக உங்களைப் பழிதீர்க்கிறதுதான் ஒரே வேலையாய் இருப்பான்”

“அதையும் பார்ப்பம்” சவால் விடுவதுபோல் கூறினான் பரந்தாமன்.

“பரம்... தனி மனித சவால்கள் அல்ல இப்ப நமக்குத் தேவைப்படுவது... வர்க்க ரீதியிலான சவால்கள்தான் தேவை...”

செல்வராணி விபரமாக விளக்கினாள். படிக்கிற காலம் முதலே இடதுசாரி அரசியல் கட்சியொன்றில் சேர்ந்து இயங்கியவள் அவள். படிப்பு முடிந்து ஊரில் வந்து இருக்கிற இந்த நாட்களிலும் கிளையொன்றினை அமைத்து இயக்குகிறாள். குமரேசன், பரந்தாமன் முதுகெலும்பாக தொழிற்படுகிறார்கள். கட்சி முக்கியஸ்தர்களைப் பல தடவைகள் தீவுக்கு அழைத்து கருத்தரங்குகள் நடத்தியிருக்கிறார்கள்.

பரந்தாமன் தீவிரமாக யோசித்துக் கொண்டிருந்தான். அவன் இப்படி யோசித்தாலே தனது தவறைப் புரிந்து கொண்டு விட்டான் என்பதுதான் அதன் அர்த்தம் என்பது செல்வராணிக்குத் தெரியும். சமூகக் கொடுமைகளின்பால் அவன் கொண்டிருந்த கொதிப்பு, 'டக்'கென்று உணர்ச்சி வசப்படும் சுபாவம், இவைதான் அவனுக்கு அருகே அவளை நெருங்க வைத்தது. பரந்தாமன் அனுபவத்தில் முதிர்ச்சி பெறப்பெற தேர்ந்த போராளியாக எதிர் காலத்தில் திகழ்ந்து விளங்குவான் என்று அவள் நம்பினாள். குமரேசன் வித்தியாசமானவனாக இருந்தான்.

எதையும் மூன்று நான்கு முறை திரும்பத் திரும்ப தர்க்கிப்பான். சிராய்ப்பு ஏற்படுகிற நேரமெல்லாம் அமைதியும் சிந்தனையுமாக தன்னை ஒதுக்கிக் கொள்வான். பல்கலைக்கழகச் சூழல் தீவிரத்தன்மையை அளித்திருந்தாலும் கருத்து முனைப்பு அவலைச் சம்பந்தப்படுத்தாமல் கவசமிட்டுக் கொள்ளும்.

இன்று கடைசி லோஞ்சில் ஊருக்கு வந்துகொண்டிருக்கும் போது செல்வவிங்கத்தின் மகன் மேற்தளத்தில் நின்று இவன் காதுபடவே 'இப்ப பறப்பெடியள் வலு எழுப்பம்' என்றான். இவன் தன்னுள்ளே குமைந்து பேசாமலே வந்து விட்டான். பயமல்ல...இவங்களோட

இப்பென்ன கதை என்று நானேய காலம் பற்றிய நினைப்பில் தன்னைச் சமாதானப் படுத்திக் கொண்டான்.

அதை இப்போது கூறாமலே செல்வராணியையும் பரந்தாமனையும் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

“எழுதுமட்டுவாள் இன்னும் நெருப்பு அணையவில்லை” என்று பேச்சை வேறு திசையில் திருப்பி யோசனையில் ஆழ்ந்தாள் செல்வராணி.

“எவ்வளவு தான் இன ஒற்றுமை...ஒற்றுமை என்று கூச்சல் போட்டாலும் சாதிவெறி அப்பிடியே இருக்கு...” என்று குமுறினாள் பரந்தாமன்.

“இவங்க இனத்தை விட்டாலும் சாதியை விடமாட்டாங்க... இந்த அமைப்பை இப்பிடியே வைத்துக் கொண்டு சாதியை ஒழிக்கிறது என்கிறது பகற்கலை.”

செல்வராணியைக் குறுக்கிட்டான் குமரேசன்.

“அதுக்குத்தான் சிங்களவரட்ட அடிவாங்கிக்கொண்டு கையும் காலுமில்லாமல் வந்து இறங்குறார்கள். இங்க அப்பன் நெருப்பு வைக்க அங்க மகனுக்கு நெருப்பு வைக்கிறார்கள் சிங்களவன்கள்.”

செல்வராணி ஆழ்ந்து யோசித்தபடி இருந்தாள். பரந்தாமன் கிரகித்துக் கொள்ளவில்லை.

“போனகிழமை நடந்தது கரவெட்டியிலே தாழ்த்தப் பட்ட பகுதிப்பிள்ளையள்-சின்னப் பிள்ளையள் பள்ளிக் கூடத்துக்குப் போக சந்தியிலே வைச்ச சாதிவெறியன்கள் புத்தகங்களைப் பறிச்ச நெருப்பு வைச்சான்கள்...இது சரியெண்டால் நூல் நிலையத்திற்கு சிங்களவன்கள் நெருப்பு வைச்சதும் சரி” என்று மேசையில் அடித்தான் குமரேசன்.

“ஆரு சொன்னது சரியெண்டு...இரண்டுமே பிழை”
என்றான் பரந்தான்.

நீண்ட பெருமூச்சுடன் நிமிர்ந்தாள் செல்வராணி.

“குமரேசன் உங்கட பார்வையே முழுப் பிழையானது. சிங்களவரட்ட அடிவேண்டி ஓடிவாறது அவங்கள் மட்டு மில்லை, நாங்களும்தான். நூல் நிலையம் அவங்களுக்கு மட்டுமில்லை நமக்கும்தான். சாதிவெறியாலை கொடுமைப் படுகிறம் என்கிறதற்காக இனவெறியாலை கொடுமைப் படுத்தப்படுகிறது சரி என்கிறது பிழை.”

“இல்லை செல்வம், அவங்களுக்கு நல்லா விழவேணும்”

“குமரேசன் அவங்கள் எண்டு யாரைச் சொல்லுறியள்”

“உயர் சாதிக்காரன்களை...”

“அடிப்படையிலேயே பிழை விடுகிறீங்க...நீங்களே சாதி என்கிறதுக்கூடாகத்தான் பார்க்கிறீங்க...உயர்சாதிக் குள்ளயும் வர்க்க ரீதியாக ஒதுக்கப்படுகிறவங்க தாழ்த்தப் படுகிறவங்க இருக்கிறாங்க. அவர்கள் எல்லோரையும் நம்மோட ஒருங்கிணைத்துத்தான் எதிரிகளைத் தனிமைப் படுத்த வேணும்”

“உயர் சாதியிலே வர்க்க ரீதியாக தாழ்த்தப் படுகிறவனும் சாதிவெறி கொண்டு எதிரிகளோடதான் நிற்கிறாங்க.”

“அது மயக்கம் வர்க்க உணர்வில்லாமல் அறியாமை யாலை நிற்கிறாங்க...தெளிவை ஏற்படுத்த வேணும். எவ்வளவோ பேர் நம்ம கட்சியிலே வேலை செய்யிறாங்க... பரந்தாமனை நீ நிராகரிக்கிறியா குமரேசன்”

குமரேசன் கண்கள் கலங்கி விட்டன.

“நெடுகச் சொல்லிறன் எந்தப் பிரச்சினையையும் வர்க்கப் பார்வையோட, அறிவோட பார் எண்டு சாதி உணர்வை நாமளே விலக்க இல்லையெண்டால்...” செல்வ ராணி கூறிக்கொண்டே போனாள்.

குமரேசன் வாஞ்சையோடு பரந்தாமனின் கைகளைப் பிடித்திருந்தான். பரந்தாமன் செல்வராணியைப் பிரமிப்போடு பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

இரவாகி விட்டிருந்தது.

இருவருமாக செல்வராணியை வீட்டில் விட்டு விட்டு தாமும் பரஸ்பரம் விடை பெற்றனர்.

பரந்தாமன் சைக்கிளில் ஏறினான்.

வீட்டில் எதிர் கொள்ளப் போகும் புயலை அவனுக்குத் தெரியும். அப்பா ஆவேசத்துடன் நிற்பார். அதுவும் செல்வலிங்கம் வீட்டுக்குப் போய் நன்றாகக் கற்று வந்திருப் பார். திரும்பி வர அம்மா “வடக்காலை போயிற்றான்” என்பது வேறு புண்ணில் மிளகாய்த்துள் தடவினதாகும்.

“எங்கயடா திரிஞ்சிற்று வாராய்...இருந்தால் மனிசனா இருக்க வேணும். நாய் பேயளோட என்ன கூட்டு இல்லாட்டி செல்வலிங்கத்தாரோட நிமிர்ந்து கதைப்பியா?”

“நாய் பேயளில்லை மனிசர்”

“மனிசரோ, எந்த நூற்றாண்டிலை”

“அப்பா...”

“என்னடா முறைக்கிரும்”

“என்ற வழியிலே நான் வாழுறதெண்டால்தான் இங்க வாழுவன்”

“இல்லாட்டி செத்துத் துலைஞ்சிடுவீரோ?”

சிரிப்பு சுவர்களில் மோதி மீள...

• “நான் ஏன் சாக வேணும்...வாழ்ந்து காட்டுவன்”

“ஓமோம் அவ்வளவுக்கு வந்திட்டிரோ...எல்லாம் நீ வளர்த்த வளர்ப்படி...முறையா வளர்த்திருந்தால் இப்படி ஆகுமா சுரை போட்டு பாகல் முளைச்ச மாதிரி...” என்று அம்மாவுக்கு நாலேந்து அடி உதை...

ஓ...என்று அம்மா அழுவாள்.

நினைப்பில் பரந்தாமனுக்கு கண்கள் கலங்கின. ஒரு கையால் துடைத்த போது சைக்கிள் தடுமாறியது. சந்தியடி திருப்பம்வேறு...விழப்போனவன் சமாளித்து நிமிர்கிறான்.

“அங்கபார் தங்கற்ற பயல்... வெறியிலேபோறான் பறப் பொடியளோட சேர்ந்து ஊரைத் திருத்திறம் திருத்திறம் எண்டு ஒரே குடி” பள்ளிக்கூடத் தலைமையாசிரியர் லெக்சரை’ இந்தத் திசையில் திருப்புகிறார்.

“இது குடிக்கிற சங்கதியாக மட்டும் தெரியயில்லை; ஆரும் பறப் பெட்டையளோட தொடுப்பா இருக்கும் இல்லாட்டி இப்பிடி அவன் பறக்க மாட்டான்.”

பரந்தாமன் வீட்டுக்கு வந்துவிட்டான்.

தங்கர் கூடத்தில் இருந்தார். அவனை எதிர்பார்த்து இருப்பவர்போல் இல்லாமல் சாதாரணமாக இருந்தார்.

குசினிக்குள் முட்டை பொரித்து மணம் பரப்பிக் கொண்டிருந்தாள் கனகம்மா. இவன் வந்தவன் உடுப்பு மாற்றி கிணற்றடிக்குச் சென்று முகம்கழுவி விட்டு சஞ்சிகை ஒன்றை எடுத்துக் கொண்டு மேசைக்கு முன்னால் அமர்ந்தான். தங்கர் இதுவரைக்கும் வாய் திறப்பவராக இல்லை. இவனுக்குப் புதிராக இருந்தது.

கனகம்மா சமையல் முடித்தாள்.

“சாப்பிடு பரந்தாமு” தங்கர் அழைப்பில் கனிவு கசிந்தது.

“நீங்களும் வாங்களன்” கனகம்மா காரியமாக அழைத்தாள்.

தகப்பனும் மகனும் ஒன்றாக இருந்து சாப்பிட்டார்கள். கனகம்மா மனம் மகிழ்ச்சியில் வழிய பரிமாறினாள்.

“தம்பி...ஊரிலை எல்லாப் பொடியனும் வெளி நாடு போய் உழைச்ச சம்பாதிக்கிறார்கள்” தங்கர் தொடங்கினார்.

“ம்...”

“அயலட்டத்திலை எல்லாரும் உழைச்ச நிமிர நாம மட்டும்...”

“ம்...”

“பென்சன் காசிலை இந்தக் காலத்திலை சீவிக்க ஏலுமா யோசிச்சப்பார்...”

“அதுக்குத்தானே நான் தோட்டம் செய்யிறன்”

“மண்ணைவறுதி என்னத்தைக் கண்டம் செலவுக்குத் தான் காணும்”

“அது போதாதா?”

“நாலு பணத்தைத் தேடி நாமளும் மனிசராய்...”

“தேவைக்கு அதிகமாக உழைக்கிறது தானா மனிசருக்கு லட்சணம்” பரந்தாமன் சிரித்தான்.

“அவர் சொல்லுறதையும் தான் கேட்டு நடவன்ரா.”

“அதுக்கு...”

“நீ வெளிநாட்டுக்குப் போக வேணும்...ஒரு ரெண்டு மூன்று வருசம் உழைச்சுக் கொண்டு வந்தால்...”

“இந்தக் கதை மட்டும் பறையவேணும்” வெடுக் கென்று எழுந்து கைகழுவி விட்டு மேசைக்கு முன்னால் போய் அமர்ந்தான்.

சஞ்சிகையில் மனம் புதைந்தது.

நீண்ட பெருமூச்சொடு முற்றத்துக்கு வந்து அமர்ந்த தங்கர் நாலேந்து சிகரட்டுகளைப் புகைத்தார். அருகே கனகம்மா மனம் புகைந்து இருந்தாள்.

5

சிவன் கோயிலில் மாலைப் பூசை நடந்தது கொண்டி. ருந்தது. வழக்கமாக ஒன்றிரண்டு பேரோடு நடக்கின்ற பூசை இன்றைக்குப் பத்துக்கு மேற்பட்ட, அதுவும் ஊரின் பெரிய ‘தலை’களுடன் நடக்கின்றதைப் பார்த்து கோயில்

ஐயர் 'கோயில் சங்கத்தின்ர கூட்டமாக்கும்.' என்று எண்ணிக் கொண்டார். கோயில் தர்மகர்த்தா சபையின் கூட்டம் நடப்பதென்றால் இந்தக் கூலி ஐயருக்குச் சொல்ல வேண்டுமென்று என்ன இருக்கிறது. சபையின் கூட்டாளிகளுக்கு ஆளனுப்புவதோடு தலைவர் செல்வலிங்கம் முடித்துக் கொள்வார். கூட்டம் கூடினாலும் அதிலென்ன கோயில் விசயம் மட்டுமா அலசப் போகிறார்கள். ஐயர் வராமலிருப்பதே நல்லது.

செல்வலிங்கத்தார் காளாஞ்சி வாங்கினார்.

ஐயர் 'விசயத்தை' முடித்துக் கொண்டு பக்கத்திலுள்ள தனது கூட்டுக்குச் சென்றார்.

கோயில் மண்டபத்திலே சபை கூடியது.

திருவிழா நெருங்கி விட்டதையும் அதற்கான ஏற்பாடுகளையும் பற்றி செல்வலிங்கம் விளக்கமளித்தார். பலருடைய அபிப்பிராயக் குறுக்கீட்டோடு அவர் தொடர்ந்தார்.

"இந்த முறை பறைபள்ளிகளின் திருவிழாத்தான் எழுப்பமாய் வரும் போலே இருக்குது" இது வேறொன்றுமல்ல தன் பக்கத்திலுள்ளவர்களைச் சீண்டி விடும் முயற்சி."

"உழைப்பிலே வலுத்துப் போனார்கள் தான்... எல்லா வீடுகளும் மாளிகை மாதிரி எழும்புது. எல்லாரட்டையும் காகுகள் மெத்திப் போச்சுது... எழுப்பமாய்ச் செய்து போடுவான்கள்" கடைக்காரத் தணிகாசலம் சொன்னார்.

"விடப்படாது நம்மடமானம் மரியாதை என்ன வாகிறது" என்றார் செல்வலிங்கம்.

“திருவிழாவே கொடுக்கப்படாது” என்று துள்ளினார் ஒருத்தர்.

“அப்படிச் செய்யிறது ஏலாது முடிஞ்ச அளவுக்கு மிஞ்சப் பார்க்க வேணும்.”

ஒரு மனதாகப் பல முடிவுகள் எடுக்கப்பட்டன.

“சரி கோயில் விசயம் ஒருபக்கம் இருக்கட்டும்...தோட்ட விசயத்துக்கு வருவம்”

சிலர் முகம் சுருக்கினார்கள். “நாங்க இந்தமுறை தோட்டம் செய்யாமல் விடப் போறம்.”

“என்ன விசர்க்கதை பறையிறியள்.”

“பொடியள் வெளி நாட்டிலே உழைச்ச தொகை வகையாய் அனுப்புறாங்கள்; பிறகென்ன மண் வெட்டியும் தோட்டமும்.”

“அதுக்காக மண்ணிலே விளைகிற காசை விடுகிறதோ” செல்வலிங்கத்துக்கு எப்படி வருகிற காதையும் விடுவதில் சம்மதமில்லை.

“என்ன காசு...மருந்தென்ன விலை. உரமென்னவிலை... அறுவடை செய்யிற நேரத்திலே இறக்குமதி செய்து விலையை வீழ்த்துது அரசாங்கம்.”

“சரியடாப்பா உங்களில சில பேர் விடுவீங்கள் நில புலன்கள் கூட வைச்சிருக்கிற நாங்கள் என்ன செய்யிறது.” என்கிறார் தலைமையாசிரியர்.

கூடியிருந்தவர்களில் நாலைந்து பேர் செல்வலிங்கத்துக்கு நெருக்கமாக அமர்ந்தார்கள்.

“எண்டாலும் எங்களுக்கொண்டெண்டால் உங்களுக் கில்லையே.”

“அது சரி”

“இவங்கள் பறப்பகுதியிலே இருந்து ஒருத்தரும் இந்த முறை தொழிலுக்கு வரமாட்டான்களாம்.”

“பணம் கெலிச்சிட்டுது...ம் பாரன் கலி காலத்தை”

“இரண்டிலே ஒண்டு பார்க்க வேணும்... பறச்சனம் நம் மட தோட்டத்திலே வந்து வேலை செய்யுதா இல்லை விடு குதா எண்டு பார்ப்பம்... இது வெறும் காசு விசயமில்லை, மானம் சம்பந்தப்பட்டது”

“இல்லாம... அவங்கள் வராமல் விடுகிறதெண்டால் முன்னாலே நிமிர்ந்ததுக்குச் சரி.”

“இதிலேதான் தெரியும்”

இன்னும் பல விசயங்கள் அலசப்பட்டன.

“அவன் நல்லாணைப் பிடிச்ச பறை அடிப்பிக்கிறன். நம்மட தீர்மானங்களை ஊருக்கு அறிவிக்க வேணும்” என்று கடைசியாகக் கூறி சபை கலைத்தார் செல்வலிங்கத்தார்.

மற்றவர்கள் விடை பெற்றுப் போய்விட கோயிலடியில் நின்றபடியே நல்லானுக்கு ஒரு பெடியனை அனுப்பிக் கூப் பிட்டார்.

கிழவன் நல்லான் முதுகு வளைத்து வந்தான்.

“சிவன் கோயில் திருவிழா ஆரூந் திகதி தொடங்குது. இருபத் தொன்று தேர். அது சம்பந்தமாக தர்மமகர்த்தா வோட திருவிழா செய்கிறவை சந்திக்க வேணும்... மற்றது

தோட்ட வேலை தொடங்கப் போகுது கூலி வேலை செய்ய விரும்புறவையும் தங்கட பேரை தர்மகர்த்தாவிடம் பதிய வேணும்... உச்சமாய்ச் சொல்ல வேணும் என்ன நல்லான் விளங்குதா?’

“விளங்காம ஐம்பது வருசமா சொல்லிற வாய் அடிக்கிறதை” தட்புடவென்று பறையில் அடித்துக் காண்பித்தான்.

“ம்...போ...”

கோயில் சந்தியடியில் பறையடித்து கிழவன் சொன்னதையும் நின்று கேட்டுத் திருப்திப்பட்ட பின்புதான் வீட்டுக்கு நடந்தார் செல்வலிங்கம்.

குனிந்த முதுகு குனிந்தபடியே இருக்க பாய்ச்சல் நடையில் பறையடித்துச் சென்றான் கிழவன். தான் இதற்கென்றே பிறவியெடுத்து வந்தவன் போன்ற பாவனையோடு நடந்தான். சந்திக்குச் சந்தி துள்ளிக் குதிப்பும் மேளம் தட்டலும் பிரசங்கமும்... யாரும் இடைமறித்துக் கேட்டு விட்டால் கிழவனின் குஷியைப் பார்க்க வேண்டுமே...

“ஆரூந் திகதி சிவன் கோயில் திருவிழா தொடங்குது... இருபத்தொன்று தேர். திருவிழாக்காரர் தர்மகர்த்தா வோட கதைக்க வேணும்... தோட்டம் தொடங்கப் போகுது, கூலி வேலை செய்ய விரும்புறவை பேரைப் பதிய வேணும். அதுவும் தர்மகர்த்தாட்டத்தான்... ஓம்”

பொழுது உயிர் விட்டுக் கொண்டிருந்தது.

வடலூர் வாசிகசாலையடியில் வந்து நின்று கிழவன் துள்ளிக் குதித்தபோது வாசிகசாலையுள் இளைஞர்கள் கூடியிருந்தார்கள்.

“அவை ஏவி விடுகினம் நம்மட நல்லான் குத்திமுறியது” என்று முகம் சுழிக்கிறான் குமரேசன்.

“அடிச்ச முறிப்பமெண்டு வெருட்டினால் கிழவன் மேளத்தையும் போட்டிட்டு ஓடுவார்” என்றான் ஓர் இளைஞன்.

செல்வராணி உதட்டைப் பிதுக்கினாள்.

“எவ்வளவோ சொல்லிப் பார்த்திட்டன்... கிழவன் கேட்குதில்லை” என்றான்.

“இப்ப எல்லாருமாய்ச் சொல்லிப்பார்ப்பம்” என்று விட்டு எழுந்து வெளியே போனான் பரந்தாமன்.

“நல்லான் என்ன சங்கதி”

“ஆறந் திகதி சிவன் கோயில் திருவிழாதொடங்குது...”

“அது இருக்கட்டும் நீ இஞ்சை வா”

“வாறதோ... இன்னும் நாலு தெரு போக இருக்கு; இருண்டிற்று; கண்ணும் தெரியாது.”

“அது போகலாம் இஞ்சை வாங்க”

தயங்கிக் கொண்டதான் கிழவன் உள்ளே வந்தான் உள்ளே வந்ததும் முகம் விரிந்தது.

“எட நம்மட பிள்ளையள்தான் இருக்குதுகள்”

“அப்ப நான் உங்கட பிள்ளை இல்லையே” என்று கேட்டான் பரந்தாமன்.

“இல்லை...ராசா...சும்மா...”

“சரி...சரி”

செல்வராணி முன்னுக்கு வந்தாள்.

“அப்பு உனக்கு வெட்கமாயில்லையே”

“என்னத்துக்கு பிள்ளை”

“இப்படிப் பறையடிக்கிறதுக்குத்தான்”

“நல்ல கதை... காசு தர்றாங்க, வேர்வையைக் கொட்டிப் பறையடிக்கிறன்.”

“இது உழைப்பென்றே மதிக்கிறார்கள்... ஏதோ கீழ்ச்சாதி என்கிறதுக்கு சின்னமாக...”

“பிள்ளை இதென்ன...”

“உங்களுக்கு எவ்வளவு சொன்னாலும் விளங்குதில்லை. நம்மட சனம் எவ்வளவு முன்னேறிட்டுது! இப்பவும் நீங்கள் பழைய காலத்திலே...”

கிழவன் சில நிமிடம் யோசித்து நின்றான்.

“பிள்ளை நீ சொல்லிறது விளக்கமாயில்லை. முன்னேறியிட்டம் என்கிறது காசிலை வலுக்கிறது மட்டுமில்லை. இண்டைக்கும் அதே மனநிலை யிலேதான் எல்லாரும் இருக்கினம். நீறு பூத்த நெருப்பாக கிடக்குது... எப்ப ஒண்டுமில்லை, எல்லாம் சமம் எண்டு முழுசா ஆகிறியளோ அது மட்டும், நீங்க ஏதோ முன்னேறிட்டம் எண்டு நினைச்சு சோர்ந்து போகப்படாது. சோர விடாமல் மேளம் அடிச்சுக் கொண்டு தான் இருப்பன்...”

“டாம்பு டக்கு டாம்பு டக்கு டாம்பு டக்கு”-வெளுத்து வாங்கினான். ஏமாளி போல் இருக்கும் இந்தக் கிழவனுக்குள் இப்படி ஒரு கனவா குமுறிக் கொண்டிருக்கிறது என்று வியந்து நின்றான் பரந்தாமன்.

“எல்லாம் ஒத்தபடி அவங்களட்ட வேலைக்குப் போகாமல் விட்டால் தெரியும் அவங்கட ஆட்டம்” என்று பல்லைக் கடித்தான் குமரேசன்.

“வெளியில் இருந்து ஆட்களை கொண்டு வருவான்கள்” என்றான் பரந்தாமன்.

செல்வராணி சாதாரணமாகவே கூறினாள் “கொண்டு வரட்டுமன்”

“என்ன செல்வம் நீ சொல்லுறது.”

“பரம் இது ஒண்டும் கூலித் தொழிலாளர்களின் போராட்டமல்ல...ஒவ்வொரு வீட்டுக்கும் வெளி நாட்டிலை இருந்து காசு வருகுது. அதனால் இந்த அற்பக் காசுக்கு ஏனிந்த வெய்யிற் குளிப்பு எண்டு ஒன்றாகப் போகாமல் விட்டிட்டாங்கள். கூலிக்கு வேலை செய்யிறதிகள் ஏதோ எளியன் சாதி என்கிற நினைப்பு அவங்களுக்கு இருக்குறதாலே தருணம் பார்த்து நாங்களும் இதை வரவேற்கிறம்.”

“என்னவோ அவங்கள் வெளியிலை இருந்து ஆட்களைக் கொண்டு வந்து வெல்லப்படாது” என்றான் குமரேசன்.

“வேற வழியில்லை என்கிற நெருக்கு வாரத்திலைதான் போராட்டம் வெடிக்கும்...இது அற்ப விசயம்” செல்வராணி ஒவ்வொன்றாக நிதர்சனத்தை விளக்கினாள். “நம்மட சனம் நிமிர்ந்திட்டுது எண்டதை அவங்களோட சம்பந்தமான

இந்த விசயத்திலே உணர்ந்துகிற ஒரு அம்சம்தான் இதிலே முக்கியம்.”

“இனி ஒண்டு நடக்கும்” என்றான் பரந்தாமன்.

“என்ன?” என்று கேட்பது போல் எல்லோரும் ஆவ லுற்றார்கள்.

“செல்வலிங்கம் பகுதி திருவிழாச் சாட்டோட உங் கட பகுதி பெரியவர்களை அணைக்கும்.”

“அது நடவாது” என்று உறுதியாகக் கூறினாள் செல்வராணி.

“ஏன்?” என்று கேட்பது போல் எல்லோரும் ஆவ லுற்றார்கள்

“ஊரிலே இருக்கிற நம்மட பெரியவர்களுக்கு நாணயக்கயிறு ஜேர்மனியில் இருக்கு. அங்க இருக்கிற பெடியளை மிஞ்சி அசைய மாட்டார்கள்.”

குமரேசன் செல்வராணியை மடக்கினான்.

“அப்ப நாம இங்க இருந்து கொண்டு”

“கருத்துக்களை விதைப்பம் ...இந்த மண்ணிலே வேருன்றி செயல்களை முடிப்பம். உண்டாகிவாற நிலைமை களைப் புரிஞ்சு எதிர்கொண்டு நம்மட ஊர் எண்டு மட்டும் சிந்திக்காம நாட்டையே மாத்தி அமைப்போம்.”

அவர்கள் நம்பிக்கையோடு நெஞ்சு நிமிர்த்தினார்கள்.

அந்த நேரமென்று வாசிகசாலைக்கு முன்னால் நாகனும் இன்னும் சிலரும் வந்து சேர்ந்தார்கள். அவர்களின் உரையாடல் பலமாகவே காற்றில் கலந்தது.

“நல்லான் திருவிழாவைப் பறையடிச்சுப் போரூர் போலை” நாகன் பிள்ளையார் சுழி போட்டார்.

“ஓமோம்... அதுவும்தான் தோட்ட விசயமும்”

“தோட்டத்தை விடு...”

“அது சரி, ஆரு போறதுக்கிருக்கிறம்”

“கோயில் விசயம் எழுப்பமாய் செய்ய வேணும்” என்றான் நாகன்.

“இல்லாம... ஊரை ஒரு கலக்குக் கலக்க வேணும்.”

“காசை அள்ளி எறிய வேணும்... வெள்ளாம் சாதி வாய்பிளந்து இருக்க”

“லட்சக் கணக்கில் அள்ளி எறிவம்” நாகர் நீங்கதான் போய் செல்வலிங்கத்தாரோட கதையுங்க.”

“ஓமோம்...”

குமரேசன் கோபத்துடன் குறுக்கிட்டதுடித்தான். செல்வராணிதான் சைகையாலேயே மறித்து விட்டாள்.

அவர்கள் போன பிறகு...

“பார்த்தியா செல்வம் எங்கட ஆட்களின்ர மோட்டுக் குணத்தை” என்றான் குமரேசன்.

“வடலூர்ப் பள்ளிக் கூடத்திலே இடம் காணாதெண்டு மரத்துக்கு கீழ வகுப்பு நடக்குது... கோயில் எண்டவுடன் லட்சக்கணக்கிலே...ம்” பரந்தாமன் பெருமூச்சு விட்டான்.

“ஆளுக்காள் கோவிச்சக் குழுறுகிறதிலே பிரயோசன மில்லை. அறியாமையைப் போக்க வேணும்... குமரேச ஜேர்மனியிலே இருக்கிற நம்மட பொடியளுக்கு விபரமா எழுது... நான் ஊருக்குள்ள...”

“நானும்தான்...” என்றான் பரந்தாமன்.

“நீங்க இல்லாமலா... ஆனால் குமரேசு கோயில் திரு விழா செய்யிறதுக்கு நாம எதிர்ப்பாக இருக்கக் கூடாது. செலவுகளை ஆக்க வேலை செய்கிற மாதிரி... எடுத்த எடுப்பி லேயே மாறுபடக்கூடாது; தனிமைப்பட்டுப் போய்விடுவம்”

எல்லோரும் தலையசைத்தார்கள்.

இனி இனித்தான் நிறையப் பணி காத்திருப்பவர்கள் போன்ற உணர்வுடன் கலைந்தார்கள்.

6

இரவைப் பிளந்துகொண்டு “ஓ...” என்ற ஓலம் ஓடி வந்தது. காற்று வளத்துக்கு அள்ளப்பட்டு ஏதோ பக்கத்தி லேயே ஒப்பாரி போல் “போயிட்டியா... என்னை விட்டுப் போயிட்டியா” என்கிற இழப்பின் மாரடிப்பு. போர்வையை உதறி எறிகிரூர் தங்கர். கலைந்து கிடந்த தலைமயிரை அள்ளிச் செருகிக் கொண்டு “முடிஞ்சிட்டுது போலே” என்று ஓடுகிரூள் கனகம். தங்கர் நிதானமாகத்தான் புறப் படுகிரூர்.

பரந்தாமன் படுக்கையிலிருந்து எழுந்தவன் பிரமை பிடித்தவன்போல் அப்படியே இருந்துவிட்டான்.

அவன் முகத்தில் அடிப்பதுபோல் ஒங்கி ஒலிக்கும் அந்தக் குரல் மகேஸ்வரி மாமியினுடையது. இதயக் குலையைப் பிடித்து உலுப்புவது போல்... மாமி...மாமி...

மச்சாள் கமலா செத்துத்தான் போனாள்.

துயரமும் நினைப்புகளும் அவன் மனதைப் பிளந்து வெடிக்கிறது.

ஒரு மாலைப்பொழுது பரந்தாமன் வடலூருக்குப் போய் விட்டு வீட்டுக்கு வந்து சேர்ந்த வேளை. முற்றத்தில் தாய் நிற்கிறாள். எதிராக மாமி மகேஸ்வரி,

“மருமகன் தலையெடுத்திற்றான். இனி எனக்கென்ன யோசனை மகளைப் பற்றி, என்னடாப்பா?”

மாமி இப்படித்தான் வெளிப்படையாகவே பேசுவாள். ‘மச்சாள் மாதிரி, மாமி’ என்றுகூட கேலி செய்திருக்கிறாள் பரந்தாமன்.

“நல்லாச் சொன்னாய்... கமலாவுக்கு இவனா?” கனகம் குத்தல் பேச்சுப் பேசுவாள்.

“இவனா என்ன இவனா... பரந்தாமன் என்ன ‘குறைஞ் சுவன்’ எண்ட நினைப்புப் போலை, என்ன மருமகன்”

பரந்தாமன் தலை குனிந்து கூடத்தில் இருப்பான்.

“ஓமோம் ஊர்ப்பொடியளெல்லாம் வெளிநாடு போயிட்ட டாங்கள்; இவனுக்கு வடலூருக்கு மட்டும்தான் போகத் தெரியும்.”

“உள்ள வழிசல்கள் எல்லாம்தான் வெளிநாடு போகுதுகள். அது ஒரு பெருமையா?”—நாக்கு வளைப்பதற்கென்ன... மாமிக்குப் பெரியமனது.

கமலா மச்சாள்...?

அதைத்தானே பெரிதாக நினைத்தாள். இல்லா விட்டால்...

பரந்தாமனுக்குக் கண் கலங்கியது. தனக்காக அல்ல... என்றைக்குமே அவன் கமலா மச்சானை 'நினைத்துப்' பார்த்தவனல்ல ஆனால் அவளது ஏமாற்றம்...?

செல்வலிங்கத்துக்கு மூன்று வாரிசுகள். சிவன் கோயிலின் சித்திரத்தேர் அமைத்த காலத்தில் கடைசி மகளை 'என்ஜினியர்' ஒருவருக்குக் கட்டிக்கொடுத்து கொழும்புக்கு ஏற்றிவிட்டார். மூத்தது இரண்டிலும் முன்னது முக்கைப் பிடித்தால் வாயை ஆவெண்டத் தெரியாதது. மூளை தேவையில்லை; தன்கூட இருந்து பழகினால் இந்த ஊரை வறுகக் காணும் என்ற நினைப்பில் தன் நேரடி வாரிசாக்கி... 'எல்லாற்றை பிள்ளைகளும் வெளிநாடு போக, நான் மட்டும் பின் நிற்கிறதோ... நேடியோவிலோ மரண அறிவித்தல் சொல்லேக்குள்ள ஒரு பிள்ளையின்ர பேரோட எண்டாலும் வெளிநாட்டைச் சொல்ல வேணும்' என்று இரண்டாவதை 'கும்பலோடு' அனுப்பி விட்டிருந்தார்.

குமாரவேலு போய் ஒரு வருசம்.

உழைப்பது முழுவதையும் குடியிலும் கூத்திலும் கரைப் பதுமாக ஒப்பேற்றிவிட்டு ஒரு மூணு மாசம் ஊருக்கு வந்து 'நெஸ்ற்' எடுத்துப் போனான்.

அந்த மாதங்களின் ஒரு நாள்தான்.

கட்சி வாலிபர் முன்னணியின் கூட்டத்தில் கலந்து கொள்ள பரந்தாமன் செல்வராணி முதலான நாலேந்து பேருடன் யாழ்ப்பாணம் போய் இருந்தான். தியேட்டர் ஒன்றின் முன்னால் போய்க்கொண்டிருந்தபோது...

கமலா...

குமாரவேலுவோடு நெருக்கமாக, மிக நெருக்கமாக நுழைந்து கொண்டிருக்கிறார்கள்.

தும்புப் பொதியாய் பறக்கிற தலை, எப்போதும் வெறி வழியும் முகம், நெஞ்சு காட்டும் சேர்ட் எல்லாமே விசித்திரமாகி விட்ட மனமும் கோலமும். குமார வேலுவோடு கை பிடித்துப் போகும் கமலாவிடம்... பாவம் எவ்வளவு பெருமிதம்.

மாமையிலேயே பரந்தாமன் தீவுக்கு வந்து விட்டான்.

மாமியீட்டுத் திருப்பம் அவன் திரும்பும்போது நல்ல வேளை மாமியே படலை திறக்கிறாள்.

“... மாமி...”

“என்னடாப்பா...”

“மச்சாள் எங்க போயிட்டாள்?”

“யாழ்ப்பாணத்துக்கு... குஞ்சியப்பு வீட்ட போயிற்று வாறதெண்டு போனவள் நானைக்கு வருவாள்... ஏனடாப்பா...”

சொல்லிவிடத்தான் அவனது மனம் துடித்தது. பொருமையால் அல்ல, மச்சாளின் எதிர்காலத்தை நினைத்து... அவள் ஏமாந்து விடக்கூடாது என்று நினைத்து...

இவ்வளவு தூரம் நெருக்கமெண்டால்... மாமிக்கும் தெரியாமலா இருக்கும். கூசாமல் இவளும் பொய் சொல்லுகிறாள். மாமிக்கும் தெரிந்துதான் கண்ணை மூடிக்கொண்டிருக்கிறாளோ என்ற நினைப்பே எரிச்சலூட்டுகிறது.

இல்லாமல்.....

நேற்றுக்கூட ‘என்ர மருமகன் இருக்கேக்குள்ள என்ர மகள் விசயத்திலை நான் யோசிக்கத் தேவையிலை’ என்று அம்மாவிடம் கூறினாள்.

தான் சொல்லப்போக அவளே தவறாக விளங்கிக் கொண்டு 'உனக்கென்ன' என்று விடுவாளோ? குமாரவேலு வின் பணம் அப்படியும் சொல்லும்.

பல்லைக் கடித்துக்கொண்டு "ஒண்டுமில்லை... சும்மா" என்று விட்டு நடந்தான்.

அந்த நாட்களில் பரந்தாமன் மனதின் குழப்பம் முகத்திலும் செயலிலும் பிரதிபலிக்கத்தான் நடமாடினான்.

"அவனுக்கென்ன ஏதும் புரட்சி கிரட்சி எண்டு யோசனை" என்று மனைவியிடம் கூறித் துடைத்துவிட்டார் தங்கர்.

செல்வராணிதான் ஒரு நாள் சந்திப்பில் வார்த்தைகளால் துளைத்தாள். "என்ன பரம் எனக்குக் கூடச் சொல்லக் கூடாதா?"

"எனக்குக் கூட எண்டால்?" என்று கேட்டுச் சிரித்தான் பரந்தாமன்.

"இப்பிடியே சிரிச்சுக் கொண்டிருந்தனியள்... கொஞ்ச நாளா..."

அவனுக்கும் மனச்சுமையை இறக்கி வைத்தால்தான் ஆறுதல்போல் இருந்தது. அனைத்தையும் சொன்னான். கேட்டு முடிய செல்வராணி கலகலவென்று சிரித்தாள்.

"இதுக்குத்தானு"

"என்ன இதுக்குத்தானு... செல்வம் நீ இதை சிம்பிளா நினைக்கிறாய். கமலாவின்ர எதிர்காலத்தை நினைச்சுப்பார்."

"நினைக்கிறதென்ன.... இப்ப இருக்கிற நிலைமையில் இதைத் தவிர்க்க முடியாது"

“அதுக்காக இதுவே சரியாகி விடுமோ?”

“ஆரு சொன்னது சரியெண்டு... பரம் இப்ப இப்பிடி. ஆனால் பத்துப் பதினைஞ்சு வருசத்துக்கு முந்தி கொழும்புக்குப் போய் தக்குப்பிக்கென்று வாறவைதான் ஊரிலே ராசாமார். பொம்பினையள் மயங்கிச்சுதுகள். இப்ப முன்னேற்றம்தான் வெளிநாடு போய் கோணங்கி வேசத்திலே வாறதுகளைக் கண்டு மயங்குதுகள்.”

“செல்வம்... அதுக்காக இவள் கமலா... நாளேக்கு அவன் ஏமாத்திப்போக...”

“நிச்சயமாய்...வித்தியாசங்கள் கவனத்தைச் சுலபத்தில் கவரும் உள்ளடக்கத்தைப் பார்க்காம வெறும் வேசத்தைக் கண்டு பிரமிப்பிலே இதுகள் மயங்குதுகள். ஆனால் அவர்கள் போன இடத்திலே கற்றதை இங்கேயும் செயல்படுத்த முனை வாங்க.”

“சீரழிவில்லையா?”

“பொய்யாக என்றாலும் நாம நினைச்சிருக்கிற பண்பாட்டுக்குப் பெரிய சீரழிவுதான்.”

“தடுத்து நிறுத்தணும்.”

“பரம் உன்னலை முடியாது... இந்த அமைப்பிலே அப் படியான சீரழிவை உன்னலை தடுக்க முடியாது. எத்தனை சிலப்பதிகாரம் வந்தாலும் விழுங்கித் தண்ணீர் குடிக்கும் இந்தச் சீரழிப்பு.”

“அவனை...” பல்லைக் கடித்தான் பரந்தாமன்.

“அவனை என்ன... அவளைக்கூட தடுக்க முடியாது.”

எவ்வளவு உறுதியாகச் சொன்னான் செல்வராணி!

பிறகும் ஒரு நாள் யாழ்ப்பாண ஹோட்டல் ஒன்றின் முன்னால் இரு வரையும் நெருக்கமாகக் கண்டபோது தன்னையே அடக்க முடியாமல் போய்விட்டது அவனுக்கு. கமலா மச்சாள் கிணற்றடியில் தண்ணீர் அள்ள வந்தபோது வெளிப்படையாகவே கூறினான்.

“மச்சாள் இது நல்லதுக்கில்ல...”

“எது?”

“எதுவா? நீயும் குமாரவேலுவும் போடுற கூத்து.”

கமலா மச்சாள் சிரித்தாள்.

“மச்சான் இது சில நாள்ல கலைக்கிற மேடையில் போடுற கூத்திலலை. வாழ்க்கை மேடையிலை நிரந்தரமான கூத்து.”

“அப்பிடி நீ நினைக்கிறாய்.”

“இல்லை மச்சான், அவர் நல்லவர்... வர்ற மாசத்திலை அவர் திரும்பிப் போக இருக்கிறார்... என்னையும் கல்யாணம் முடிச்சுக் கட்டிக்கொண்டுதான்...”

அவளோடு இனி என்ன கூறுவது என்று பேசாமலே திரும்பிவிட்டான் பரந்தாமன்.

“கமலாவின்ர ஏமாற்றத்தான் மற்றவையையும் தடுக்கி விழாமல் உணரச் செய்யும் போலை இருக்கு” என்று செல்வராணி கூறியதுதான் எவ்வளவு நிதர்சனம்.

மச்சாளின் ஏமாற்றத்தைக் தடுக்கவாவது தான் பாடு படவேண்டும் என்று பரந்தாமன் நினைத்தான். சிவன் கோயில் முற்றத்தில் நின்று மது வெறியில் குமாரவேலு

ஐயரையும் கடவுளையும் தும்பு பறக்கப் பேசிக்கொண்டிருந்த வேலை. சைக்கிளில் வட்டமடித்துத் திரும்பினான் பரந்தாமன்.

“குமாரவேலு...”

அவ்வளவுதான்.

“உன்னோட எனக்கென்னடா கதை... அப்பரோட வாய் காட்டினதாய்க் கேள்வி. இனியும் வாய்திறந்தால் ஜேர்மனியிலே இருந்து ஹிட்லர் குண்டோட வருவன் ஓ...”

பிழையான நேரத்தில் அணுகிவிட்டதை உணர்ந்து பிறகும் ஒரு தடவை சந்தடியில் அவன் ஆட்டம் காணாமல் நின்ற போது நெருங்கினான். அப்போது குமாரவேலு கதைக்காமலே முகம் திருப்பிச் சென்றுவிட்டான்.

குமாரவேலு பயணப்படக் குறித்திருந்த நாளுக்கு முதல் வாரத்தில் ஒரு நாள்.

முற்றத்தில் சாய்மனைக் கதிரை போட்டு தங்கர் இருக்கிறார் கனகம்மா குசினிக்குள். வாசிகசாலைக்குப் புறப் படத் தயாராகிக்கொண்டு பரந்தாமன். மகேஸ்வரி ஓடி வருகிறாள்.

“அண்ணை நீதான் எனக்கு உதவ வேணும்.”

“என்னடி. ஆத்தை இந்த நேரத்திலே.”

“அவர் செல்வலிங்கத்தாற்ற பெடியன் எல்லே வாற கிழமை போகப் போறானாம்.”

சாடை மாதையாக விசயம் தெரிந்த போதும் தங்கர் காது, வாய் மூடியிருந்தவர் இப்போது திறந்து...

“அதுக்கென்னடி ஆத்தை இப்ப...”

“அவனெல்லே என்ற மகளுக்கு வாக்குறுதி குடுத்துக் கூட்டிக்கொண்டு திரிஞ்சவன்.”

“இஞ்சேர் மச்சாள்... கொண்டு திரிஞ்சவன் எண்டு சொல்லிற அளவுக்கு நீயும் கீழ இறங்கிவிட்டாய் என்ன...” என்று கேட்டபடி கனகம்மா வந்தாள்.

“கலியாணம் யெய்து கட்டிப் போவன் எண்டு சத்தியம் பண்ணினவன்”

“செய்வான் செய்வான்”

“கனகம்... நீ பேசாமல் இரு.” தங்கர் அதட்டி விட்டு சில நிமிடத் தியானத்தில் கண் மூடினார்.

“சரி, இப்பென்னவாம்?”

“சிவன் கோயிலடியிலே கண்டு கேட்டிருக்கிறாள்... உன்னை அங்க கொண்டு போய் என்னத்துக்கு கக்கூசு கழு வவே எண்டு கேட்டாளாம்.”

“பாவிப்பயல்” என்றாள் கனகம்மா.

“அம்மட்டோ உன்னைப் போல ஆயிரம் பேர் அங்க கிடைக்கும் எண்டாளாம்.”

“இவள் என்ன சொன்னாளாம்” தங்கர் குறுக்கு விசாரனை செய்யும் சட்டத்தரணியானார்.

“கலியாணம் செய்யச் சொல்லிக்கேட்டாளாம்.”

“அவன் என்ன சொன்னாளாம்?”

“அது ஐயா அம்மான்ர விசயம் எண்டாளாம்.”

“நல்ல கதை”

“அண்ணை இன்னும் ஒரு கிழமை இருக்குது...விட்டால் பிடிக்க ஏலாது. இப்பவே இப்படிச் சொல்லுகிறவன் போன பிறகு என்ன சொல்ல மாட்டான்?”

“சரி இப்ப என்னை என்ன செய்யச் சொல்கிறாய்”

“அண்ணை செல்வலிங்கத்தாரோட ஒருக்கா கதைச்சு... தகப்பனைத் தின்னி அநாதையாப் போயிடும்.”

“சரி கதைக்கிறன்” என்று அபயம் அளித்தார் தங்கர்

அந்தத் தெம்பில் அவரது காதில் முக்கியமான விசயத்தையும் போட்டு வைத்தாள் மகேஸ்வரி. பரமும் இடையில் குழப்ப விருப்பமில்லாமல் போய் விட்டான்.

“இப்ப இரண்டு மாசம் வயித்திலே.”

“சிவ சிவா” என்று காதை மூடினார்கள் தங்கரும் கனகம்மாவும்.

“சரி நான் கதைக்கிறன்” என்று கூறி விசயத்தைப் பாரம் எடுத்தார் தங்கர். கனம் குறைந்தவளாக விடை பெற்றாள் மகேஸ்வரி. தகப்பன் அக்கதையோடு காரியத்தில் இறங்கியதால் தான் ‘இதற்குள் குழப்பவேண்டாம்’ என்று ஒதுங்கியிருந்தான் பரந்தாமன்.

மறுநாள் போனதைவிடப் பலமடங்கு வேகத்தில் திரும்பி வந்தார் தங்கர். “என்னவாம்...” என்றாள் கனகம்.

“தெரியாமை நான் இதிலே வாய் விடப் போய்...”

“ஏன் என்ன நடந்தது”

“பிச்சை வேணும் நாயைப்பிடி என்ற கதையாப் போச்சு.”

“அவன் குமாரவேலன் நாயாப் பாயிருன்.”

“என்னது ஒரு நீதி நியாயம் இல்லாமல்...”

“மிஞ்சிப் போச்சது எண்டு விட்டன் இங்கிலீசிலை... அறுவான் ஜேர்மன் பாஸையிலை ஒரு கலக்குக் கலக்கிப் போட்டான்.”

“நீங்கதான் பிழை விட்டிட்டியன்... அவன் பெடியன் போனபிறகு கதைத்திருக்கலாம்.”

“கனகம் நீ மூளை அவிஞ்ச கதை பறையாதை... செல்வலிங்கத்தாருக்கே கட்டிக் கொடுக்கிறது.”

“அதுவும் சரிதான்.”

“கடைசியா வயித்திலே இருக்கிறதையும் சொன்னன்.”

“செல்வலிங்கத்தார் நீதிக்கு மாறாகச் செய்ய மாட்டார்.”

“செய்யமாட்டாரோ... அவன் என்னோட மட்டும் தானா என்று குமாரவேலன் வழிஞ்ச கதையைக் கதைக்கிறான். செல்வலிங்கத்தார் என்ன சொன்னவர் தெரியுமே”

“என்னவாம்?”

“வேற ஏதும் கதை பறையிறதெண்டால் நிண்டு கதை இல்லாட்டி... என்று பச்சை பச்சையாகச் சொல்லி போட்டார். இவளவை தேவடியாளவைக்காக நான் செல்வலிங்கத்தாரைப் பகைக்கிறதா... தேவையான மனிசன்.”

பரந்தாமன் சோகத்தோடு வெளியே போனான்.

மகேஸ்வரி மாமி வந்து வாயிலும் வயிற்றிலும் அடித்துக் கொண்டு போனாள்.

“எப்படியும் இண்டை நாளைக்குள்ள குமாரவேலன் வெளியே வருவான் தானே” என்று சுற்றிச் சுற்றித் திரிந்தாமன் பரந்தாமன்.

அடுத்த நாள் முதல் லோஞ்சியிலேயே பயணமாகி விட்டான் என்ற செய்திதான் காதில் விழுந்தது. நெஞ்சம் குமுற அன்று மாலை வரை குறியில்லாமல் சுற்றித் திரிந்த வன் வீடு திரும்பிக் கொண்டிருந்தபோது மகேஸ்வரி மாமி வீட்டில் ஓலம் கேட்டது.

ஓடிப்போனான்.

நெருப்பில் தீய்ந்துபோய் கமலா மச்சாள்.

வாழை இலைகளை விரித்து உருகிச் சிதைந்திருந்த அவள் உடலைக் கிடத்தினார்கள். ஆஸ்பத்திரிக்குக் கொண்டு போய் கை விரித்து வந்தது மாலைமீல்தான்

இரவு...

கமலா கண்ணை மூடி விட...

“போயிட்டியா...என்னை விட்டிட்டுப் போயிட்டியா”

காற்று வளத்துக்கு மகேஸ்வரி மாமியின் குரல் சுழித்துச் சுழித்து வந்து மோதுகிறது.

கனகம்மா ஓடினாள்.

தங்கர் நடந்தார்.

பரந்தாமன் நெஞ்செரிய நின்றான்.

7

மகேஸ்வரியின் வீட்டில் சனம் சேர்ந்து கொண்டிருந்தது. பெண்களின் அதிகரிப்பிற்கேற்ப ஒப்பாரி பலத்துக் கொண்டிருந்தது. முற்றத்தில் ஆண்களும் கூடிக் கொண்டிருந்தார்கள்,

தங்கர் தாமாகவே தலைமைப் பொறுப்பை ஏற்றார்.

மகேஸ்வரிக்கு மூன்று பிள்ளைகள்.

முத்தவன் கல்யாணம் முடித்து முரசுமோட்டையில் சீவியம் போகிறது. இரண்டாவது ஒரே ஒரு ஆண்குஞ்சு ஜேர்மனியில் தங்கச்சிக்கென்று உழைக்கிறது. அந்த உழைப்பு வந்து கரைசேரப் பொறுமையில்லாமல்தான் மூன்றாமவன் கமலா தீக்குளித்து விட்டான்.

“தங்கச்சி முரசுமோட்டை விலாசத்தைத் தா” என்று கேட்டார் தங்கர்.

“என்ற ஆசைப் பிறப்பாரே...நான் எங்கையெண்டு தேடுவனோ?” ஒப்பாரியிலேயே பதிலளித்து விட்டு தலை கவிழ்ந்தாள் மகேஸ்வரி.

“மகன் வரும் வரைக்கும் வச்சிருக்கிறதுதானே”

“அவளுக்கெண்டு உழைக்கப் போனான். அவளே போனாப் பிறகென்ன...அங்கையிருந்து...” என்றவள் பிறகு நிதானித்து “கடன் பட்டுப் போனவன் அதுகள் முடியமுந்தி வந்து என்னத்திற்கு வேணும். அறிவிச்சால் போதும்” என்றாள்.

“அதுதான் சரி நான் அறிவிக்க ஒழுங்கு பண்ணிறன்” என்று விட்டு நிமிர்ந்தார் தங்கர்.

மகன் விலாசத்தை அவர் கேட்கவில்லை. அது அவருக்கு மனப்பாடம்.

முற்றத்தில் இருந்த வாங்கில் தலைமையாளாக இப் போது செல்வலிங்கம் வந்து இருக்கிறார். எல்லாரும் போலவே தானும் ஒரு ஆளாகவே அவரும்...

செல்வலிங்கம் இந்தத் தந்திரங்களில் விண்ணன். செய்யிறதெல்லாம் செய்து போட்டும் கடைசி நேரத்தில் சரிப்பண்ணி விடுவார். அந்த முயற்சிதான் இதுவும். அவர் என்ன சொன்னாலும் “ஆமாம்” என்று சொல்லவே ஒரு கூட்டம் சுற்றி இருந்தது.

இந்த இழப்பிற்கு அவரும் மகனுமே காரணம் என்று தெரிந்தவர்களும் அவரோடு ஏன் பகைப்பான் என்று பேசாமல் இருக்கின்றனர்.

“இவள் பெண்ணாய்ப் பிறந்தவள் எல்லோ சீராய் இருக்க வேணும். ஆம்பிளை அவன் சேறு கண்ட இடத் திலை மிதிப்பான். தண்ணி கண்ட இடத்திலை கழுவுவான்.”

“சரி, இவளுக்கென்ன நினைவு. செல்வலிங்கத்தார் வீட்ட மருமகளாக நினைச்சால் நடக்குமா?”

—என்றெல்லாம் ஊர் செல்வலிங்கத்தார் பக்கம் நின்று விமர்சனம் செய்து திருப்தி கண்டது. செல்வலிங்கத்தாரும் வந்து இருப்பது தாமதமாகத்தான் மகேஸ்வரி காதில் விழுந்தது. “சரி போனவள் போயிட்டாள். அவரோடு பகைச்சென்ன பிரயோசனம்” என்று தன்னைச் சமாளித்துக் கொண்டு அவளும் எழுந்து வந்து முன்னால் நின்று ஒப்பாரி வைத்தாள். தோளில் கிடந்த சால்வையால் தன் கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டார் செல்வலிங்கம். அவரும் இருக்கும் நிலைமையில் பரந்தாமன் இங்கு வந்தால் ஏதும் குழப்பம் உண்டாகும் என்று உணர்ந்த தங்கர் வீடு நோக்கி ஓடினார்.

கமலா மச்சாள் பிணமாகக் கிடக்கிற காட்சியைக் கண்டால் தன்னைக் கட்டுப்படுத்த முடியாமல் கொலையே செய்ய நேரிடும் என்பதைப் புரிந்து “வரட்டும் குமார வேலன்” என்று குமுறிக் கொண்டு நின்றான் பரந்தாமன்.

“நீ அங்க வரவேண்டாம் தந்தி அடிக்கிற வேலை... யாழ்ப்பாணம் போற அலுவல்களை...நீ பார். குடும்பம் முழுக்க அங்க நிற்க வேணும்” என்றார் தங்கர்.

திரும்பவும் ஓடினார். தலைமைப் பதவி அங்கே தவித்திருக்கும் என்ற பயம்...

பெற்றோமாக்ஸ் விளக்கு கொழுத்தப்பட்டிருந்தது. தோளில் கிடக்கும் சால்வையை எடுத்து அடிக்கடி முகத்தைத் துடைத்தபடி விரிவுரை நிகழ்த்திக் கொண்டிருந்தார் செல்வலிங்கம்.

“இவள் பேய்ப் பெட்டை செத்துப் போனால். என்னட்ட தாயோ மகளோ ஒரு சொல்லுக் கேட்டவையளா. எங்கை எனக்கு முன்னாலே வந்து சொல்லட்டும் பார்ப்பம்”.

“சொன்னால் இப்படி நடக்க விடுவாரோ தர்ம கர்த்தா.”

“ஒரு நீதி நியாயம் இல்லையா” என்றார் செல்வலிங்கம்

இனி இதுபற்றிப் பேசிப் பிரயோசனம் இல்லையென்று வேறு திசையில் பேச்சைத் திருப்பினார்.

சிங்கள நாட்டிலே இனிப் பிழைக்க முடியாது என்றும் இனி ஊரோடதான் வியாபாரம் செய்ய வேணும் என்றும் அதனால் தனிநாடு வேண்டும் என்றும் புகையிலை வியாபாரி சிங்காரவேலர் அடித்துப் பேசினார்.

“இவங்கள் எளிய சாதியை அடிச்சு மிதிக்கிறதற்கெண்டாலும் எங்க கையிலே அதிகாரம் வரவேணும்...நிமிரப் பார்க்கிறார்கள்” இது செல்வலிங்கத்தார்.

“பார்க்கிறாங்களே நாலைக் கதை நிமிர்ந்திட்டாங்கள்...”

“மாவட்ட சபை வருகுது பாருங்களன் விளையாட்டை...”

“ஒண்டுமில்லாட்டியும் விளையாடுவம் ஓ...”

“எது வந்தாலென்ன போனாலென்ன எங்களிலே கைவைக்காட்டில் சரி” என்றார் செல்வலிங்கம்.

சுற்றிச் சுழன்று பேச்சு குண்டுச் சட்டிக்குள் குதிரை யோடியது.

பரந்தாமன் மனம் குமுறி தன் வீட்டு முற்றத்திலே இருந்தான். கண் எதிரே காணும் கொடுமைகளை இழப்புகளை அவனால் சீரணிக்க முடியவில்லை. காரணமானவர்களை அழித்து துவம்சம் செய்துவிட அவன் துடித்தான்.

“குமாரவேலு...” பற்கள் கிட்டி கட்டின.

அவன் மட்டுமா அவனுக்கு நாணயக் கயிறு பிடித்த செல்வலிங்கம்...அவனை முடித்து விட்டுத்தான் மறுவேலை என்று மனம் கொதித்திருந்தது. விடிந்தும் விடியாத வேளை, செல்வராணி வீட்டிற்கு போனாள்.

“செல்வம் பார்த்தியா நடந்ததை”.

“ம்...” அவளும் துக்கத்தில் இறுகிப் போயிருந்தாள்.

“பழிக்குப் பழி வாங்காம விடமாட்டான்” உறுதி இவனிடம்.

“ஆரை குமாரவேலுவையா அவன் வர்ர வரைக்கும் காத்திருக்கப் போறியா?”

“ம்...இவன் செல்வலிங்கத்தை”.

காவலூர் எஸ். ஜெகநாதன்

“கதை முடிக்கப் போறியா பரம்...ஆனால் கதை அதோட முடியப் போறதில்லை”.

“அமைப்பு என்று சொல்லுவாய் அவ்வளவுதானே”

“வார்த்தைகளாலையும் சூத்திரங்களாலையும் கையைக் கட்ட மாட்டான்...எழுந்து வருகிற தலைமுறையைக் கட்டவும் ஏலாது”

“செல்வம் நீயே விடை தந்திட்டாய் பிறகென்ன”.

உற்சாகத்துடன் எழுந்தான் பரந்தாமன்.

“பரம்...இப்படிச் செய்தால் என்ன...”

இருவருமாக நீண்ட நேரமாக ஆலோசித்தார்கள்.

முடிவு செய்தார்கள்.

“அதுதான் சரி” என்று விட்டு விடைபெற்றான். அப்போது அவன் முகம் பிரகாசமாக இருந்தது.

விடிகாலைப் பொழுதில் மகனை யாழ்ப்பாணம் அனுப்புவ தற்காக வீட்டிற்கு வந்தார். மகனைக் காணவில்லை. எரிச் சலும் ஆத்திரமும் மூண்டது.

“வடுவா...விடிஞ்ச உடன எங்கை போயிட்டான்” என்று பேசிக் கொண்டே படிகளில் இறங்கியபோது பரந்தாமன் வந்து சேர்ந்தான்.

“யாழ்ப்பாணம் போயிற்று வா...இனிக் கன வேலைகள் கிடக்குது”.

“மாமி வீட்ட வந்திட்டு...”

“வேணும் வேணும் அதெல்லாம் பிறகு வரலாம்”.

“ஒருக்கால் முகம் காட்டிப் போட்டு...”.

“ஆருக்கு...”

தங்கர் தடுமாறினார்...அவருக்குத் தெரியும் மகன் குணம்.

“மாமிக்குத்தான் வேற ஆருக்கு?”

“சரி சரி ஒரு மூச்சுப் பேச்சில்லாமல் வந்து போ...”

இரவு முழுவதும் இருந்து அலம்பிய களைப்போடு வீடு போய் வருவதற்காக நேராக அசைந்து படலை கடக்கும் செல்வலிங்கம். எதிராக வந்தான் பரந்தாமன்.

“அதுதான் எப்பவோ கொள்ளி வைச்சாச்சுதே. பிறகு என்னத்திற்கு”

ஒன்றும் பறையாமல் விறுவிறுவென்று நடந்தார் செல்வலிங்கம்.

“வழுக்கல் குணம் போகையில்லை எளியதுகள்” என்று முணுமுணுத்துக் கொண்டே அவர் நடக்க ‘பொறு பொறு செய்யிறன் வேலை’ என்று கறுவி நடந்தான் பரந்தாமன்.

தான் பயந்தபடி விபத்து ஒன்றும் நடக்காதது கண்டு தங்கருக்குப் பரம திருப்தி.

முற்றத்திலே வந்து நின்று நெஞ்சு குலுங்க...
கூடத்துள் நுழைந்து தலையில் கை வைத்தான்.

“மச்சாள் மச்சாள் என்று உயிரை விடுவியே மச்சாள் போயிட்டாளடா...நம்மையெல்லாம் விட்டுப் போயிட்டாள்” மகேஸ்வரி மாமி பரந்தாமனைக் கட்டி அணைத்து ஒப்பாரி வைத்தாள்.

இவன் கட்டிலில் கருகிக் கிடக்கும் மலரைப்பார்த்தான்.

மனம் பதை பதைத்தது. விறுக்கென்று வெளியே வந்தான். தங்கர் பலதும் சொன்னார். தலைமை ஆசிரியரிடம் எல்லாம் சொல்லியிருப்பதாகவும் கூடப் போய்வரச் சொல்லியும் கை காட்டினார்.

பட்டும் படாமலும் தலைமை ஆசிரியருடன் போய் வாங்க வேண்டியதை வாங்கிக்கொண்டு தனியாகப் பிரிந்து அலுவலும் பார்த்துவிட்டு வந்தான். அந்த அலுவல் மத்தியான லோஞ்சிலேயே ஆட்களை அனுப்பி வைத்தது. இரவு பிடித்திருந்த அதே இடத்தில் இருந்து வெளத்து வாங்குகிறார் செல்வலிங்கம் பலர் சுற்றி வளைத்து வாய் பிளந்து நிற்கிறார்கள்.

“சரி போயிட்டாள்...அவளின்ர ஆத்தமம் ஆறுதல் அடையட்டும்”.

“செல்வர் அங்க பாருங்க.”

“என்னடா அது...”

எல்லாருடைய முகத்திலும் பீதி வழிந்தோடியது.

இன்ஸ்பெக்டரும் நாலேந்து பொலிஸ்காரர்களும் வந்தார்கள்.

பிரசங்கங்களும் ஒப்பாரியும் சட்டென்று நின்றன. மகேஸ்வரி மட்டும் மூக்கால் அழுதுகொண்டு இருந்தாள். எல்லோரும் ஒருமித்து தங்கரைத் தேடினார்கள். தங்கர் தபால் கந்தோர்வரை போயிருந்தார். ஜேர்மனிக்குத் தொலை பேசியில் தொடர்பு கொள்ளும் முயற்சி. அவரைக் காண ததில் ஊர் சுதாகரித்துக் கொள்ள செல்வலிங்கம் தடு மாறினர். பொலிஸ்காரர்களின் பின்னாலேயே பரந்தாமனும் வருவதைக் காண நடுக்கம் கூடியது.

இன்ஸ்பெக்டர் நேராக பிணத்தைப் போய்ப் பார்த்தார்.

“ஆரு பிள்ளையட தாய் மகேஸ்வரி”.

“நான்தான் ஐயா” மகேஸ்வரி பக்குவமாக எழுந்து பின்னால் வருகிறாள்.

“பேர் கூடத் தெரிந்துகொண்டு வந்திருக்கிறார்கள்” ஒருவர் செல்வலிங்கத்தின் காதில் ஓதியது வயிற்றில் புளிகரைத்தது மாதிரி இருந்தது.

அதே வயிற்றில் உதை விழுந்ததுபோல் இருந்தது இன்ஸ்பெக்டரின் அடுத்த கேள்வி.

“ஆரு அது செல்வலிங்கம்”.

“நான்தான் ஐயா...அது சும்மா...”

“என்ன சும்மா...சும்மா...ஆரது குமாரவேலு”.

“என்ர மகன் அவர் இப்ப வெளி நாட்டில”.

“வீட்ட விட்டு வெளிக்கிட்டு நாலே நாள்” என்றான் பரந்தாமன்.

“நாசமாய்ப் போவான்” என்று செல்வலிங்கத்தின் மனம் திட்டியது உள்ளூர.

“தங்கரத்தினம் ஆரு”.

“ஆரு நம்மட தங்கரோ...வெளிய போயிட்டார். இப்ப வந்திடுவார்”.

தங்கரையும் கேட்டது செல்வலிங்கத்தாருக்கு சிறிது தெம்பை அளித்தது.

பரந்தாமன் முற்றத்தில் மேசையும் கதிரையும் ஒழுங்கு செய்தான்.

இன்ஸ்பெக்டர் அமர்ந்தார். பொலிஸ்காரர்கள் ஆட்களை ஒழுங்கு படுத்தினார்கள்.

“மகேஸ்வரி...”

“ஐயா...”

“மோசம போனவள் உன்ர மகள்”.

“ஓம் ஐயா”.

“அவ குமாரவேலுவோட பழகினது”.

“ஓம் ஐயா”.

“வயித்திலை ரெண்டு மாசம்”.

“பாவக்கதை” என்று குறுக்கிட்டார் செல்வலிங்கம்.

“ஓம் ஐயா” என்றாள் மகேஸ்வரி.

“செல்வலிங்கம் இப்பிடி வா”.

“ஐயா”.

“குமாரவேலு உன்ர மகன்.

“ஓம் ஐயா”.

“அவன் கமலாவோட பழகினான்”.

“அது சும்மா ஒரு”.

“என்னது சும்மா...அது உனக்கு விருப்பமில்லை”.

“ஓம் ஐயா”.

“அதனால் நீதான் நெருப்பு வைச்சு...”

“பொய் பொய்” என்று அலறினார் செல்வலிங்கம்.

“தங்கரத்தினம் எங்க...”

அவர் வெளியே போயிட்டார், இப்ப வந்திடுவார் அவருக்கெண்டால் விசயம் தெரியும்” என்றார் செல்வலிங்கம்.

“அப்ப எங்களுக்கு விசயம் தெரியாதோ” என்று கேட்டான் பரந்தாமன்.

“பொத்தடா வாயை”

“நீ முதல்ல பொத்து...”

இன்ஸ்பெக்டர் கடுமையானவராகி அமைதிப்படுத்தினார். பிறகு சொன்னார்.

“நானைக்கு காலையிலே நீதவான் விசாரணை நடக்கும்”

“டாக்டர் வருவார் சோதிக்க. அசையப்படாது ஒருத்தரும்...ஓ...”

இரண்டு பொலிஸ்காரர்களை காவலுக்கு விட்டு இன்ஸ்பெக்டர் மற்றவர்களுடன் புறப்பட்டார்.

ஊர் வாய் பிளந்தது.

ம்... எந்த நாளையிலேயெண்டு நம்ம ஊருக்கு பொலிஸ் வந்திருக்கு நீதவானே வரப்போராாம்.”

“தர்மகர்த்தாவை ஒருத்தன் நிமிர்ந்து கதைத்திருப்பானா...”

“இப்ப பொலிசுக்கு முன்னாலே...”

“எல்லாம் இவன் தங்கற்ர வாலின்ர வேலை... வெட்டிக் காட்டி.றன் வாலே” என்று சபதம் ஏற்று விறுக்கென்று புறப்பட்டார்.

ஊர் பயந்து நின்றது.

“இவ்வளவு காலம் எத்தனை கூத்துகள் ஊரிலே செய்திருப்பன். ஒரு மகிர் நிமிர்ந்து கேட்கயில்லை. இப்ப பொலிசும்

நீதவானும்...ம்...” தன்னுள் முணுமுணுத்து பெருமூச்சு விட்டு படலை கடக்கும் போது எதிராக இன்ஸ்பெக்டருடன் சிறிது தூரம் போய் அனுப்பி விட்டு வந்த பரந்தாமன்.

“எங்க அவசரப்பட்டுப் போறியன்... நாளைக்கு அவங்களை வந்து கூட்டிப் போவாங்கள்...”

“பொத்தடா வாயை தறுதலை நாய்” என்று அவனுக்குக் கௌரவ படி கூறி ஓட்டமாய் நடந்தார் செல்வலிங்கம்.

8

“எல்லாம் இவன் பரந்தாமன் வேலைதான்” என்றார் தலைமை ஆசிரியர்.

“அவனுக்குச் செய்ய வேண்டிய வேலையைச் செப்பமாகச் செய்ய வேணும்...பிறகு”

ஒத்திவைத்தார் செல்வலிங்கம்.

“அவன் மட்டும் இல்லை அவனுக்குப் பின்னாலே கனவழிசல்கள் இருக்குது... எல்லாத்தையும் மட்டுப்படுத்தினால்தான் நிம்மதியா வாழலாம்.”

“வாயையும் சூத்தையும் பொத்திக் கொண்டு ஓடப் பண்ணுவன். கொஞ்சம் பொறு இது முடியட்டும்.”

விசாலாட்சி முட்டைக் கோப்பி கொண்டு வந்து இருவருக்கும் கொடுத்துவிட்டுப் போகின்றாள். இருவரும் கூடத்தில் நெருக்கமாக அமர்ந்து மந்திராலோசனையில் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருந்தனர்.

செல்வலிங்கத்தின் மூத்தது கனகலிங்கம் தனக்கும் இதுக்கும் ஒரு சம்பந்தமே இல்லையென்பதுபோல் கூடத்தில் ஒரு மூலையில் இருந்து அன்றைய லோஞ் வருமானக் கணக்குப் பார்த்து கைமடித்துக் கொண்டிருந்தான்.

செல்வலிங்கம் தான் தொடங்கினார்.

“என்னை எதிர்த்து நிண்ட மசிர்கள் என்னத்தைப் புடுங்கும் எண்டு நினைச்சிருந்தன் தலைக்கு மேல ஏறப் பார்க்குதுகள்”

“செல்வர் இவன் பரந்தாமன் தனியனில்லை நம்மட பெடியனும் வடக்காலைப் பெடியனும் ஒண்டாய் நிற்கிருங்கள்.”

தலைமை ஆசிரியருக்கு இதையே சாட்டாகக் கொண்டு செல்வலிங்கத்தார் ஆட்களை உசுப்பி விட்டு பெடியனை வேரோடு அழிப்பதில்தான் நாட்டம். செல்வலிங்கத்தாருக்கோ வந்த வலையில் இருந்து தப்பி விட்டுத்தான் மற்றது எல்லாம் என்பது குறி.

“அதெல்லாம் தள்ளுப் பட்டுப்போகும் நீங்க யோசிக்க வேணும்” என்று ஒத்தடம் கொடுத்தார் ஆசிரியர்.

“எதுக்கும் தங்கரைப் பார்த்தால்தான் நிம்மதி”

இருவரும் முட்டைக்கோப்பியை நுரை கூட விடாமல் உறிஞ்சி விட்டு எழுந்தார்கள். மகேஸ்வரி வீட்டுச் சந்தியடியில் நின்று செல்வலிங்கத்தார் சொன்னார். “அவள் வீட்டு முற்றம் மிதிக்க மாட்டன் நீ போய்த் தங்கரைக் கூட்டி வா.....”

“ம்... சரி அப்ப நீங்க போய் தங்கர் வீட்டில்லுங்க”

“வம்பில பிறந்தவன் வீட்டில நின்றாலும் பிறகு பிசகாப் போயிடும்” என்று தனக்குள் முணுமுணுத்துக் கொண்டவர்” வேணும் வேணும் நான் இதிலேயே நிற்கிறன் நீ கூட்டி வா” என்று தள்ளினார்.

செத்த வீடு களை இழந்து இருந்தது.

தாமதமாகவே தபால் கந்தோரில் இருந்து திரும்பி வந்த தங்கர் தனக்கு மட்டும்தான் ஏலும் என்றது போல் பொலிஸ்காரர்களுடன் இங்கிலீசு விளாசிக் கொண்டிருந்தார். பொலிஸ்காரர்களும் தலையை ஆட்டி ஆட்டி சமாளித்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

“தங்கர்” சுரண்டினார் ஆசிரியர்.

“ஒருக்கால் வந்திட்டுப் போங்க”

“என்ன விசயம்” தலையாட்டிலேயே கேட்கிறார் தங்கர் தமிழ் மறந்தவர் போல செல்வலிங்கம் பெயரைச் சொல்ல தலைமை ஆசிரியருக்குப் பயம்.

“சும்மா ஒரு அலுவல்” என்கிறார்

தங்கர் வலு பக்குவமாக பொலிஸ்காரர்களிடம் விடை பெற்றார்.

“என்ன வாத்தியார் அப்பிடி அவதி பறதியாய்”.

“ஒண்டுமில்லை... வெளிய செல்வலிங்கத்தார் காத்து நிற்கிறார்.”

“மனிசன் பயந்து போச்சு விசர் மனிசன்...அதெல்லாம் தள்ளப்பட்டுப் போகும்” என்று உற்சாகத்தில் கூறியவர் தன்னை மறந்து கூறிய தவறு உணர்ந்து பல்லைக் கடித்தார்.

வழக்கு இறுகுமென்று கூறி, தானே எல்லாவற்றையும் வெண்டு தாறன் என்றால் தானே மதிப்பு. செல்வலிங்கத்திடம் காரியம் பார்க்கலாம் என்று எண்ணியவர்;

“சரி அப்படியே” என்று நடந்தார்.

“தங்கர்...” வாய் நிறைய அழைத்தபடி காலில் விழும் பாவனையுடன் தங்கரின் கைகளைப் பிடித்தார் செல்வலிங்கம்.

“இதில வேணும் வீட்ட நடவுங்க,” என்று ஆணையிடுவதுபோல் கூறுகிறார் தங்கர்.

“மகன் வீட்டில இருந்தாலும்...”

“அவன் செத்த வீட்டிலே நிற்கிறான்.”

“அப்பசரி...”

முற்றத்தில் தங்கர் கதிரைகளைப் பரப்ப...

முகம் தெரியாத இருளில் அமர்கிறார்கள்.

“நானேக்கு விசாரணை” என்கிறார் தலைமை ஆசிரியர்.

“எல்லாம் என்னிலதான் இருக்கு...நான் வந்து கேட்டபோது நீங்க என்ன சொன்னியள்...நீதிநியாயத்துக்கு மாறும் போகப்படாது. செய்து வைப்பம்... ஆனால் அவன் போய் உழைச்சுக் கொண்டு வந்து செய்யட்டும் என்றியள்... அதை நம்பாமல் பெட்டை செத்ததற்கு ... அவன் மகேஸ்வரியையும் சரிப்பண்ணிப்போடலாம். ஆஸ்பத்திரியிலே பெட்டையின்ர வாய் முறைப்பாடு இல்லாததிலே... உம்..... எல்லாம் என்னிலே இருக்கு.”

“பார்த்தீங்களா தங்கர் கடவுள் மாதிரி” என்று குழையடித்தார் தலைமை ஆசிரியர்.

கைகூப்பிக் காவில் விழத் தயாரானார் செல்வலிங்கம். அவர் ஊரிலேயே புலியாகி விளையாட்டுக் காட்டியதற்கென்ன பொலிசு கிவிசெண்டால் இப்படித்தான் ஆடிப் போவார். கோயில் விசயத்தில் கள்ளக் கணக்கு எழுதுவது கூட்டுறவுச் சங்கத்தில் எலி விளையாட்டுக் காட்டுவது, தன்பாட்டுக்கு ஓடும் லோஞ்சினால் காசு வாருவது. நிலபுலங்களை விளைய வைப்பது...வட்டிக்கு நகைகளும் காணிகளும் ஈடுபிடிப்பது தீவுக்கே 'ராசா' மாதிரி தட்டிக் கேட் ஆளில்லாமல் சுக போகத்தில் இருப்பது அவ்வளவுமே வாழ்க்கையாக இருந்தது செல்வலிங்கத்திற்கு...

இப்போது சில மாதங்களாக அடுத்தடுத்து விழுகிற அடிகள். "கடலுக்குள்ள தள்ளுவன்ரா" என்று ஒரு வால் சொல்கிற தென்றால்...

அந்த நாளில் எத்தனை சாவிற்கு செல்வலிங்கம் காரணமாக இருந்திருக்கின்றார். அப்போதெல்லாம் வராத பொலிசும் கத்தரிக்காயும் இப்போது அதுவும் அவளாகச் செத்த விசயத்திற்கு எதிராக வருவதென்றால்...

செல்வலிங்கத்திற்கு இன்னும் கலக்கம் தீரவில்லை.

குடுமியைக் குலைத்து மீண்டும் செருகினார்.

"தலையையா கொண்டு போகப் போறாங்கள்...மிஞ்சிப் போனால் வழக்கு எழுதிக் கொண்டு போவான்கள். "என்றார் தங்கர். அவர் அதைத்தான் விரும்பினார். வழக்குக் கணக்கென்று ஒரு நாலைந்து வருசம் இழுபட அதே சாட்டாக செல்வலிங்கத்தின் தோளில் சவாரி விடத் திட்டம் போட்டார்.

"என்னவோ எல்லாத்துக்கும் உன்னைத்தான் மலைபோல நம்பியிருக்கிறன்." என்றுவிட்டு எழுந்தார் செல்வலிங்கம்.

"தங்கரை நம்பினார் கைவிடப்படார்." என்று கூறித் தலைமை ஆசிரியரும் பின் தொடர்ந்தார்.

படலையால் வெளியேறும் போது தலைமையாசிரியர் மீண்டும் தொடங்கினார். “செல்வர் உங்களுக்கு நான் சொல்லிறது விளங்கையில்லை”

“நீ சொல்லிறது ஆருக்குத்தான் விளங்கும். பள்ளிக் கூடத்திலும் அப்படித்தான் வெளியிலையும் அப்படித்தான்”

“உங்களுக்குப் பகிடியாக இருக்கு.”

“பகிடி இல்லையடாப்பா சொல்லு”

“இப்ப இவன் பரந்தாமன் இருக்கிறானெல்லே அவன் தனியான இந்த வேலை செய்யவில்லை. கட்சியாச் சேர்ந்து இயங்கியிருக்கிறார்கள். நம்மட ஊரிலே மட்டுமில்லை நாடி பூராவும் இவங்களை மாதிரிப் பொடியன் ஒண்டு சேர்ந்திருக்குதுகள்”

“என்னத்துக்காம் இப்படித் தறுதலை வேலையன் செய்யவோ”

“செல்வர் உங்களுக்கு உலகம் போற போக்கு பிடி படயில்லை”

“நீ சொல்லு”

“சொத்துப் பத்துக்களெண்டு தனி மனிசனட்ட குவியப்படாதாம். எல்லோருக்கும் சொந்தமாம்”

“அதுதான்ரா அவன் தறுதலை பரந்தாமன் லோஞ் உன்ரயா எண்டு கேட்டவன்”

“இவங்களை வளர விடப்படாது சாதியில்லையாம், சாத்திரமில்லையாம்...வெண்டு காட்டிறம் எண்டு நிச்சி ருங்கள்”

“சூரியன் மேற்காலை உதிக்கவேணும் ஒ...”

“நல்ல கதை சொல்லிறியள் உலகத்திலே எத்தனையோ தேசங்களிலே நடந்திருக்கு...இங்க லேசிலே அதுகள் நடவாதுதான். தமிழன் சிங்களவன் ண்ட சண்டையை மூட்டியே ரெண்டு பக்கமும் இருக்கிற எங்கட ஆட்கள் குழப்பிப் போடுவான்கள். எண்டாலும் நாமளும் அலுவல் பார்க்க வேணும்.”

இருக்கிற கொஞ்ச உலக ஞானமும், தனது சொத்துப் பத்து நினைப்பும் தலைமை ஆசிரியரை செல்வலிங்கத்தாருடன் நெருக்கியது.

“அதுக்கு...” என்று செல்வலிங்கத்தார் உசாவினர்.

“நாங்கள் ஒன்றுபட வேணும் நம்மட தலைவர்மார் நாய்கடி பூனைகடி எண்டு நிண்டு போட்டு சிங்களத் தலைவர் மாரோட ஒண்டு சேரயில்லையா என்னத்துக்குத்தான்...”

“அப்ப சரி நாமளும் ஒண்டுபட்டு அவங்களை விழுத்துவம்” முழுதாகப் புரியாவிட்டாலும் “ஒன்று பட வேணும்” என்பதை விரும்பி உற்சாகத்துடன் சம்மதித்தார் செல்வலிங்கம்.

மறுநாள் விசாரணை நடந்தது.

திட்டமிட்டபடி தங்கர் இங்கிலீசில் செயற்பட்டார். டாக்டர் பரிசோதனை செய்தார். வழக்கு பதிவானதோடு இறுதிக்கிரியைக்கும் உத்தரவானது. தங்கரின் செயலால் குமுறிக் கொண்டிருந்த பரந்தாமன் கோபம் கனல் தெறிக்க சுடலையிலிருந்து நேராக வீட்டுக்கு வந்தான். தங்கர் ஏற்கனவே சைக்கிளில் வந்து சேர்ந்திருந்தார்.

“அப்பா...நீங்க என்னதான் நினைச்சிருக்கிறியள் எண்டு கேட்கிறன்.”

நா.—6

“எல்லாம் எனக்குத் தெரியும்” என்றார் தங்கர்.

“தெரிஞ்சுதானா இப்படிச் செய்தியள்”

“எப்பிடி...”

“இல்லைக் கேட்கிறன் நீங்கள் என்ன செல்வலிங்கத் திற்கு சாட்சியாக நிற்கப் போறியளோ, நீதிக்குச் சாட்சியாக நிற்கப் போறியளோ”

“எப்பவும் செல்வலிங்கம் பக்கம்தான்ரா நீதி... தெரிந்து கொள்”

“அது உங்களைப்போல ஆட்களுக்கு”

“என்னடா வரவர வாய் நீளுது”

“வேணுமெண்டால் இன்னும் நீளும்”

“ரூஸ்கோல்...” கையை ஓங்கிக் கொண்டு போனார் தங்கர். ஓடி வந்து தடுத்தாள் கனகம்.

“ஊரார் விசயத்திலே அப்பனும் மகனும் ஏன் குத்தி முறியிறியள்.”

“மகனில்லையடி யமன்”

“அப்பனில்ல அரக்கன்.”

“ஓகோ மனிசன்கிறது நீர்தானோ...அரக்கரோட ஏன் இருக்கிறீங்கள்” கேலி செய்வதுபோல் நாக்கு நீட்டினார் தங்கர்.

“வெளியேற வேண்டியது நானில்லை நீங்கதான்”

மீண்டும் வார்த்தைகள் தடித்தன.

தலைதலையென்று அடித்தாள் கனகம்.

அந்த அடிப்பில் அவர்கள் இருவரும் செயலிழந்து விலகினார்கள். இங்கிலீசில் புறுபுறுத்துக் கொண்டு முற்றத்துக்கு வந்து சாய்மனைக் கதிரையில் சாய்ந்தார் தங்கர். பரிதவித்த மனதுக்குப் பற்றுக்கோலாக சிவராமன் வந்து சேர்ந்தான்.

“எல்லாம் ஒரு மாதிரி முடிச்சுப்போட்டன்...வேற ஆரு செய்யிறது.” என்றார் முகம் விரிய,

“இல்லாம...” என்று குஷிப்படுத்தினான் சிவராமன்.

“ம்...ம்...” என்றார் தங்கர்.

பக்குவமாக மடித்து வைத்திருந்த தானை விரித்து அவரிடம் நீட்டினான் சிவராமன்.

வாங்கியபடியே “என்னது” என்று கேட்டார்.

“கவிதை” என்றான் இவன்.

தங்கரின் கண்கள் ஓடின.

“நதியவள் மலையில் ஏறத் துடித்தாள்” என்று தொடங்கி நீண்டு வளர்ந்து “சீதன நெருப்பு பற்றி எரிந்தது” என்று முடிந்தது.

“அச்சா” என்று உற்சாகத்துடன் கூறினார்.

மடித்துத் தானை வைத்துக் கொண்டு பலதும் பத்தும் கதைத்து சிவராமனை வழியனுப்பி வைத்தார்.

“சிவராமனைப் பார். என்னமாய்க் கவிதையெல்லாம் எழுதறான். நானேக்கு அவனுக்கு எவ்வளவு மதிப்பு. நம்மட

என்னெண்டால்...’’ என்று கனகத்திடம் சினந்தபடியே கவிதையை மேசையில் போட்டுவிட்டுப் போய் படுக்கையில் சரிந்தார்...

பரந்தாமன் வந்து கவிதையை எடுத்துப் பார்த்தான்.

எரிச்சல் மூண்டது.

‘‘நதி, மலை, மண்ணுங்கட்டி அவனும் அவன்ர கவிதையும்’’ என்று சினந்தபடியே கவிதையைக் கசக்கி அடுப்பு நெருப்பில் போட்டான்.

9

மேற்குத் தெரு வழியே ஒரு குறி நோக்கி நடக்கிறார் செல்வலிங்கம். கடற்கரையோரம் நீண்டு செல்கிற அந்த வீதி சிவன் கோயில் தீர்த்தக் கரையில் கொண்டு போய் விடும். மதிய வெய்யில் தணிகிற நேரம் கடல் தனது கும்மானம் குறைத்திருந்தது. கரையோரம் சிதறிக் கிடந்தாலும் அதுவே ஓர் ஒழுங்கு போல் சிவந்த கற்றாளைகள் கோலம் காட்டுகின்றன. சிதையுண்ட பாறைகள் ஆங்காங்கே தமது கோரமுகம் காட்டி நின்றன. கடலையும் கரையையும் மாறிமாறிப் பார்த்தபடி செல்வலிங்கம் நடக்கிறார். பாறை மறைப்பிலிருந்து கடன் கழித்து எழும்புகின்ற பேரம்பலத்தைக் கண்டு முகம் திருப்புகிறார். வாய் முணுமுணுக்கிறது. ‘‘ஒரு நேரம் கால மில்லாமல்...’’ விழுத்தி எழுப்புகிற வீதி. நாலு அடி வைத்து விட்டால் கீழ்க் கால் முழுவதும் புழுதி படிகிற இலட்சணத்தில்...வீதி

யோரம் நாலேந்து பனை வளவுகள். கல் மதில்களால் எல்லை கொண்டிருக்கின்றன. பல்லாண்டுகள் கழிந்தும் அப்படியே இருக்கின்ற மதில்களை ஒரு நிதானிப்பில் நின்று பார்க்கின்றார். பெரிய பெரிய பாறாங்கற்களை ஒன்றன்மேல் ஒன்றாக அடுக்கி ‘முன்னோர்கள்’ அமைத்த வேலி. காலத்திலில்லாமல் இப்போதைய இளசுகளின் கைகளால் சிறிது சிதறுண்டு கிடக்கிறது. “எளிய வாலுகள் சும்மா கையை வைச்சுக் கொண்டு போக ஏலாது” திட்டுகிறார் செல்வலிங்கம். கூடவே அவரது பார்வை பனை மரங்களைச் சுழன்று மூலைப் பனையில் கள் இறக்கிக் கொண்டிருக்கும் சின்னத்தம்பியிடம் நிலைத்தது.

தனிப்பனைக் கள்ளு...

வாய் ஊறுகிறது. ஒரு அடி அடிச்சால்..நினைப்பே அவரைச் சொர்க்கத்துக்கு இட்டுச் சென்றது. நிதர்சனம் பிடரியில் அடிக்க அவன் தரான்.” தவறணையில வந்து குடியும்” என்பான்.

“கண்ட இடத்திலேயும் தர ஏலாது” என்பான்.

விறுக்கிட்டு நடக்கிறார்.

அதெல்லாம் அந்தக் காலம்...

முட்டியின் வாயை மேவி நுரை தள்ளும் கள்ளுடன் சின்னதம்பியின் தகப்பன் செல்வலிங்கத்தாரின் வீட்டுக்கே வரவும் இருவருமாக கோடிக்குப் பின்னால் போய் “வார்க்க வார்க்க” செல்வலிங்கத்தார் உச்சத்தில் ஏறி இருவரும் சமதையாகி அந்த உற்சாகத்திலேயே சின்னத்தம்பியின் தகப்பன் சொல்வார்.

“கணக்கென்ன கணக்கு ஐயா மனசு வைச்ச தாறதைத் தாங்க...”

“மனசு வைக்காமல் என்னடா உன்னிலே...”

“கள்ளென்ன கள்ளு உயிரையே தருவன்”

“உனக்கென்ன வேணுமோ தயங்காம என்னட்ட வா நானும் நீயும் ஒண்ணு.”

“வார்த்தை ஒண்டு போ துமையா”

காலம் முழுவதும் சின்னத்தம்பியின் தகப்பனுக்கு அந்த வார்த்தைகள் தான் நிறையக் கிடைத்தன. செல்வ லிங்கத்திற்கு வயிறு நிறையக் கள்ளுக் கிடைத்தது. தகப்பன் பாரிசவாதத்தில் படுக்கையில் விழ சின்னத்தம்பி முட்டி எடுத்தபோது செல்வலிங்கத்தின் வயிற்றில் விழுந்தது அடி. தவறணை முறையும் வந்தது. இளைஞர்களும் விழிப்படைந்து நிமிர்ந்து விட...

செல்வலிங்கம் வாய் விட்டுத் திட்டினார்.

சின்னத்தம்பிக்குக் கேட்காது என்கிற துணிச்சல். கடற் காற்று அவரது ஆற்றாமையின் திட்டல்களை அள்ளிக் கொண்டு போனது. குடுமி குலைந்து காற்றில் பறக்க விறுக் விறுக்கென்று நடந்தார். மனம் இப்போது தனது குறியில் முனைப்பானது. கடற்கரையில் இருந்த கட்டாந்தரைகளி லேயே புதிதாக நாலேந்து குடிசைகள் முளைத்து இருந்தன.

“ம்...சும்மா பிடிக்கிறதெண்டாலும் வேணும் வேணும் எண்டு கிடந்த காணியள் இப்ப பத்தாயிரம் பதினாயிரம் எண்டு போய் இருக்குது. ஊர் முழுக்க காசு புளங்குது. லெச்சக் கணக்கிலை எறிஞ்செண்டாலும் காணி வாங்க ரெடியெண்டால் எப்படித்தான் மாறாது.ம்...”

அந்தக் காலத்தில் ஊரில் காசுப் புளக்கமே இராது. மண்ணில் உழைப்பார்கள் வருவது மட்டுமட்டாகச் செல்வ

வுக்குச் சரியாக இருக்கும். செல்வலிங்கம் போன்ற ஒன்றி ரண்டு பேரிடம்தான் மேலதிகமாக காசு தேங்கிக் கிடக்கும். இப்போது வெளிநாட்டுக் காசுகள் வந்து குவிய எல்லா ரிடமும் பணம் புளங்கி...

அதுதான் செல்வலிங்கத்துக்கு சகிக்க முடியாத எரிச்ச லூட்டியது.

வட்டிக்குப் பணம் பெறுவதென்றால் ஊரில் எந்த மூலையில் இருப்பவரும் சிறீமான் செல்வலிங்கத்தைத்தான் தேடிவர வேண்டும். நகையுடனோ அல்லது காணி உறுதி யுடனோ...அவை மீட்க முடியாது போய்விட செல்வலிங்கம் பெயருக்கு 'சிறப்பு' பெற்று விடும். அப்படி அவர் பெயருக்கு வந்த காணிகள் ஏராளம். இப்பொழுதோ வருகை குறைந்து விட்டது.

அவரிடம் அறுதி எழுதிய காணிகள் பலவற்றையும் மீட்டுவிட்டார்கள். "ம்..."

செல்வலிங்கம் பெருமூச்சு விட்டார். இல்லாமல்...தனக் காகும் என்று கனவிலும் நினைத்திருந்த காணிகளே கை நழுவிப் போவதென்றால்...

கரையோரம் முனைத்திருந்த குடிசைகளைப் பார்க்கிறார். வயிற்றெரிவிலும் ஒரு திருப்தியின் முகமலர்ச்சி...' சும்மா கிடக்கிற நிலங்களைப் பிடிக்குதுகள்...நம்மடசனமெண்ட படியால் பேசாமல் விடலாம். இதைப் பார்த்து எளியன் சாதியும் காடு பிடிக்க வெளிக்கிட்டால் நடக்கிறது வேற' என்று தனக்குத்தானேகூறி பல்லை நறுநறுக்கிறார்.

"சரி பார்ப்பம் எங்கைபோய் முடியுதெண்டு" கூறியபடி நடந்தவர் தனது இலக்கை வந்தடைந்தார்.

இறுகக் கட்டிக் கிடந்த படலை கழற்றி தோட்டத்துள் றுழைந்தார். மிளகாய்ச் சுள்ளிகள் நிறைந்திருந்தன

தோட்டத்தில்...சுள்ளிகளின் உயரத்திலும் அடர்த்தியிலுமே செழிப்பும் விளைச்சலும் தெரிகிறது. நல்ல தரை...நடுவே இருக்கும் கிணற்றடிக்கு வருகிறார். அருகே கிடந்த பட்டையை எடுத்து நீர் அள்ளுகிறார். தண்ணீர் அமிர்தமாக இனிக்கிறது. இந்த மண் தனக்கே சொந்தமாகப் போகிறது என்ற நினைப்பில் நெஞ்சு நிறைகிறது. இது ஒன்றும் புதியதல்ல செல்வலிங்கத்திற்கு. இப்படிப் பலதைச் சொந்தமாக்கியவர் அவர்.

கண்மணி என்ன சொல்கிறாளோ?

என்ன சொல்லிறது எல்லாம் எழுத்திலே இருக்கு...

கூப்பிடு தூரத்தில் இருக்கும் கண்மணியின் குடிசைக்கு முன்னால் போய் நிற்கிறார். “கண்மணி”.

“ஆரது” என்றபடியே கண்மணியின் மகள் வருகிறாள்

“அம்மா இருக்கிறவா”

“இப்ப வந்திடுவா”

“ஐயா...”

“துறையடிக்குப் போனவர் வரச் சுணங்கும்”.

முற்றத்தில் கதிரை ஒன்றைக் கொண்டுவந்து வைத்தாள் கண்மணியின் மகள். சிக்காராக இருக்கிறார் செல்வலிங்கம். கண்மணியும் புருசனும் மகளும் மட்டும்தான் ‘இந்த நாளிலே மண்ணிலே உழைக்கிறது எதுக்குக் காணும். வரவும் செலவும் சரிப்பட்டுப் போய்விடுமே. காணியை மீட்கக் காசு எங்காலை’ என்று நினைத்துப் பார்க்கிறார்.

“புருசனுக்குச் சுகமில்லாம ஆஸ்பத்திரியிலே இந்தா அந்தா எண்டபோது இரண்டு வருசம் அறுதி எழுதினவள்.

இரண்டுவருசமும் இரண்டுமாசமும் ஆச்சு இனியும் பொறுக்க ஏலுமே”.

தனக்குத்தானே கூறிக்கொண்டு இருக்க...

கண்மணியின் மகள் தேனீர் கொண்டு வந்து வைத்து விட்டுப் போகிறாள்.

அவளையும் அவள் இளமை எடுப்பையும் பார்த்து மனம் குலங்க... “பொறுத்துப் போடுவன்... இவளை...” கை நடுங்குகிறது. இனித் தடி ஊன்றித்தான் நடக்க வேணும் போல... ஆற்றாமையின் நினைப்பை உதறுகிறார்.

முந்தி எண்டால்...

கொடுப்புப் பல்லினூடு சிரிப்பு நெளிகிறது. கூடவே நீண்டு விரியும் பெருமூச்சு.

சிலதில் ஒன்றாக நினைப்பு ஒன்று நெருடுகிறது. இன்ப நெருடல் பூரணம் புருசனைத் தின்னி, மூனோ நாலோ பெடி பெட்டையன். குஞ்சு குருமனாக. குடிகாரக் கணவனால் குடியிருக்கிற காணியையே செல்வலிங்கத்திடம் அறுதி எழுதிவிட்டு கணவன் கண்ணை மூடி விட எப்போ என்று பார்த்திருந்தவர்போல் செல்வலிங்கம் தலைப் போட்டார்.

“பூரணம் அறுதி முடிஞ்சது இனிக் காணி எனக்கு எழும்ப வேண்டியதுதான்.”

“எங்க ஐயா போவன் குஞ்சு குருமன்களோட...”

“எங்க போவியோ”

“ஐயா கருணை காட்ட வேணும்.” என்று அவள் மன்றாடியபோது மார்புச் சட்டையின் ஊசி கழன்று செல்வலிங்கத்தை ஒரு ஆட்டு ஆட்ட....

“சரி சரி நீ எழும்ப வேணும். பாவம் பார்த்து விடுகிறன்... ஆனால்...”

“என்ன ஐயா...”

“நீ எழும்ப வேணும்”

‘எழும்ப வேணும் எழும்ப வேணும்’ என்று சொல்லியே பூரணத்தைச் சரித்து... வைப்பாட்டி ஆக்கி அவர் போன பயணங்கள்...

உடல் குறுகுறுக்கிறது செல்வலிங்கத்திற்கு...

ஊர் என்ன சொன்னது. எல்லாம் தெரிந்து சொன்னது

“செல்வலிங்கத்தார் எண்ட படியால் பெரிய மனசு பண்ணி அவளை இருக்க விட்டார். அவற்ற உதவி இல்லா விட்டால் எல்லாம் பஞ்சாப் பறந்திருக்கும்.”

என்ன உதவி...

பூரணம் அவரது தோட்டத்திலேயே வேலை செய்தாள். குஞ்சு குருமான்கள் வீட்டிலும் தோட்டத்திலுமாக வேலை செய்தன. அரைவாசியிலும் குறையச் சம்பளம் அரிசி சாமானாகப் போனது. பூரணத்தின் பெரிய மகள் பெரியவளானதும் செல்வலிங்கத்தின் பேராசை விபத்தானது.

ஒரு மாரிக் காலத்தில் அந்தப் பயணம் நெஞ்சிலே பதிந்து போய் இருந்தது.

முழங்கால் மட்டுத்தண்ணியில் நிற்கும் தரவையினூடாக நடக்கிறார் செல்வலிங்கம். ‘சளக்... புளக்’ என்று சத்தம் கேட்க வேட்டியைத் தூக்கிப் பிடித்துக் கொண்டு வலு கவனமாக ஒவ்வொரு அடியாக எடுத்து வைக்கிறார்.

தவளைகள் கத்துகின்றன. “ங்ங்” என்றுபடி பூச்சிகள் பறக்கின்றன. வக்கிரம் கொண்ட நெஞ்சு இறுகி இருக்க செல்வலிங்கம் நடக்கிறார்.

பூரணத்தின் பனைவளவு நடுவே அவளது குடிசை.

காற்றுக்குச் சரசரக்கும் பனை ஓலைகள்.

“பூரணம்...” நகங்கும் குரல்.

பூரணம் எழும்பவில்லை பகல் முழுவதுமே செல்வ விங்கத்தின் தோட்டத்தில் உழைத்த களைப்பு. அசந்து தூங்கிக் கொண்டிருந்தாள்.

“பூரணம்.” குரல் பலக்கவும் முடியாமல் பலக்க வேண்டிய தேவையும் கொண்டு உறுமுகிறார்.

“ம்...” அவள் புரண்டு படுக்கிறாள்,

குப்பி விளக்கு அழுது வடிந்து கொண்டிருந்தது. அந்தக் குடிசையின் வாழ்வு போல...

கால்களைச் சுரண்டி மீண்டும் அழைக்கிறார்.

களைப்பை பலவந்தமாக உதறி கண் திறக்கிறாள் பூரணம்.

“ஐயா நீங்களா?”

“ம்...ம்...” “சாவசமாக அவர் இருக்கிறார்.

பூரணம் எழுந்து பக்குவமாகி நிற்கிறாள்.

“பூரணம் நீ பேசாமல் படு”

“என்னங்க ஐயா”

“பூரணம் உன்ர மகளை நல்ல ஒருத்தன்ர கையிலே குடுக்க வேணும்”

“ஓம் ஐயா அதுதான் என்ர ஆத்துமாவின்ர ஒரே துடிப்பு.”

“நீ ஒண்டுக்கும் யோசியாதை நானிருக்கிறன்.”

பூரணம் மௌனமாகி நம்பிக்கையொளி முகத்தில் படர நிற்கிறான்.

“இந்தக் காணியை அவளுக்கு எழுதுவன்... காசு... என்னட்ட இல்லாததா?”

“கடவுள்தான்” பூரணம்.

“ஆருக்குத் தெரியப்போகுது... அவளை நான்.” என்று விட்டு பதித்த பார்வையைக் குசினிக்குள் திருப்புகிறார்.

“ஐயா... என்ர உயிர் உள்ளவன் ஒம்படமாட்டன்”

“சும்மா படு பூரணம் ஆருக்குத் தெரியப் போகுது...”

நான் இவளை ஒருத்தன்ர கையிலே குடுப்பன்”

“நான் சேரழிந்தது போதும்... என்ர மகள் உயிர் போம்வரையும் சேரழியவிடன்” செல்வலிங்கம் இவள் இப்படித்தான் முதலில் நிற்பாள் என்ற எண்ணத்துடன் எழுந்து குசினிக்குள் நடக்கிறார்.

“ஐயா...” பத்திரகாளியாகி குறுக்காக நின்றாள் பூரணம்.

“பெரிய பத்தினி... விலகடி...”

விலக்கி நடக்கிறார். தள்ளிய தள்ளில் சுருண்டு விழும் பூரணத்தின் கையில் மூலையில் சாத்தி வைத்திருந்த

அலவாங்கு அகப்படுகிறது. வீராவேசம் கொண்டு எழுந்தவன்'' கொலைவிழும்'' என்று சீறுகிறான். அந்த வேலை தம்போன்றவர்களுக்கே முடியும் என்பதுபோல் எட்டிப் பறிக்கிறார் செல்வலிங்கம். எதிர் பார்த்து வந்த இலக்கில் காம வேட்கை சீறுகிறது. குறுக்காக நிற்கும் பூரணம் ஒங்கி ஒரு அறை.

“ஐ.....”

பிணமாக விழும் பூரணம். விழுந்தெழும்பி ஓடும் செல்வலிங்கம்.

துடித்துப் பதைத்து எழுந்து அலறும் பிள்ளைகள். சனம் கூடுகிறது. வீட்டுக்குப்போய் தன்னை ஆசுவாசப் படுத்திக் கொண்டு புதிய மனிதராக வரும் செல்வலிங்கம்.

“ஆரு அடிச்சக் கொண்டானே... புருசனைத் தின்னி எத்தனை தொடுப்பு வச்சிருந்தானோ... சரி சரி பொலிசு கிலிசெண்டு போகாமல் விசயத்தை முடிப்பம்”

ஊரும் “ஓம்” என்றது.

இதைக் கிளறிக் கொண்டிருந்தால் செத்தவளின்ர மாணம்தான் போகும்... பிறகு பிள்ளைகளுக்கும் வசை”

பூரணம் கட்டை ஏறினான்.

“பிள்ளையனை நான் வளர்ப்பன் அது என்ற கட்டமை.. தர்மம்” என்று தன் குறியோடு கூறுகிறார் செல்வலிங்கம்.

‘அது தங்கள் பரம்பரைக்கு வசை’ என்று இப்போது தான் புதிதாக அது தோன்றுவது போன்ற பாவனையில் பூரணத்தின் உடன் பிறப்புகள் கூறுகின்றன.

பூரணத்தின் தமையன் சொன்னான் “மூத்தவனை நான் கொண்டு போய் என்ற மகனுக்குக் கட்டிக் குடுக்கிறன்”

மற்றவர்களும் பிள்ளைகளை ஒவ்வொன்றாய் பிரிக்க...

மறுக்க முடியாதவராக மனதைச் சாந்தப்படுத்துகிறார் செல்வலிங்கம்.

“ஐ...” என்று பூரணம் அன்று பிணமாகி விழுந்த கோலம்...நினைப்பில் நடுங்குகிறது செல்வலிங்கத்தின் மனம்.

“தேத்தண்ணியைக் குடியுங்க ஆறிப்போயிடும்” என்று கூறுகிறாள் கண்மணியின் மகள்.

“ஓ...ம்...ம்” தடுமாறிய தன்னைச் சுதாகரித்துக் கொண்டு நினைக்கிறார்.

“அது அந்தக்காலம் இப்ப எண்டால் பரந்தாமன் மாதிரிப் பெடியள் பொலிசைக் கொண்டு வந்து வேலை பார்ப்பாங்கள்...காலம் கெட்டுப்போச்சு” மனதுள் கறுவு கிறார். கண்மணியின் மகளுடைய கோலம் மனதைக் குழப்பி னாலும் வயதின் நடுக்கம் பின் தள்ள காணியை வாருவது தான் என்கிற முடிவில் இறுக்கமாகிறார்.

கண்மணி வந்து விட்டாள்.

“நீங்களா, வந்து கனநேரமாக இருக்கிறியளோ நான் இதில போனாப்போல...”

“அவளின்ர நடிப்பைப் பார்” என்பதுபோல மனதுள் கறுவியிருக்கிறார் செல்வலிங்கம்.

“என்ன இவ்வளவு தூரம்”

“வேற என்ன காணி விசயம்தான்”

“ஓம் ஓம்...அதை மீட்கத்தான் வேணும் குமரை வைச்சிருக்கிற நான் அதை விட்டுப் போட்டு என்ன செய்யிறது”

கண்மணி இப்படிச் கூறியது செல்வலிங்கம் எதிர் பார்க்காதது. துளியும் பிடிக்காதது.

“என்ன கதை பறையிராய்...காகக்கு எங்கை போவாய்”

“ம்...பார்ப்பம்.”

“என்ன பார்ப்பம்...தவணையும் முடிஞ்சு போச்சது இனியும்...”

“இன்னும் ஒரு மாசத்திற்குள்ள வழி பண்ணிறன்.”

“ம்...ஒரு மாசம். அதுக்குப்பிறகு ஒருநாளும் பொறுக்க மாட்டன்” என்று விட்டு எழுந்து நடந்தார் செல்வலிங்கம்.

“இவளெங்க ஒரு மாசத்திற்குள்ள ஒழுங்கு பண்ணு கிறவள். மனம் கேளாமல் சொல்லுகிறாள். காணி நமக்கா கிறதுதான்” மனம் கூறி உற்சாகப்பட்டுக் கொண்டது.

விறுவிறுவென்று அவர் நடந்தார்,

முற்றத்தில் பிரமை பிடித்தவள்போல் நிற்கிறாள் கண்மணி. கர்சைப்பற்றி அவள் ஒரு மாதம் என்று தவணை சொன்னதற்கென்ன அதனை நினைக்கவே பயமாக இருந்தது. ஊர் முழுவதும் பணம் புழங்குவதற்கென்ன இவள் கை நீட்டியவுடன் கொடுத்துவிடப் போகிறார்களா? வயதான கணவன். வாழ்வை எதிர்பார்த்து நிற்கும் குமர். யாரை நம்பிக் கடன் தரப்போகிறார்கள். ஆண் பிள்ளை இல்லாத குறை இப்போதுதான் அவளுக்குப் பிரம்மாண்டமாக இருந்தது. இருந்திருந்தால் கடனைத் தனியப்பட்டாவது வெளிநாட்டுக்கு அனுப்பியிருக்க இன்றைக்கு...

பெருமூச்சு விட்டு நின்றாள் கண்மணி.

நம்பிக்கையோடுதான் கண்மணி புறப்பட்டு இருந்தாள்.

தலைமை ஆசிரியர் கண்மணிக்குச் சித்தப்பன் மகன். வெறுமனே தலைமை ஆசிரியராக மட்டும் அவர் இருந்திருந்தால் வெள்ளைச் சட்டையும் வேட்டியும் மட்டும்தான் மிஞ்சியிருக்கும். நிலபுலன்கள் வைத்து பலபாடும் பட்டு சேர்த்து வைத்திருக்கிறார். இதனால் அவரின் உறவுகள் எல்லாம் செல்வலிங்கம் மாதிரி ஆட்களுடன் நெருங்கிவிட சொந்தக்காரர்களில் கண்மணி போன்ற வசதியற்றவர்கள் சொந்தமற்றவர்கள் ஆனார்கள். கண்டால் கதைப்பது அவ்வளவுதான். இவ்வளவு காலம் உதவி என்று கேட்டு அவரது வாசல் படி மிதிக்காத கண்மணி இப்போது வேறு வழியில்லாமல் போனாள்.

வீட்டுப்படலை கட்டிக் கிடந்தது.

நாயொன்றும் இல்லைத்தானே என்று பயப்படாமல் போக முடியாது. அதற்குப் பதிலாகத்தான் தலைமையாசிரியரின் மனைவி இருக்கிறாள். பொல்லாத கடிநாய். மனசிலேயே வாய் வைத்துவிடும். நமக்கென்னவென்று சகித்துக் கொண்டு உள்ளே போகிறாள் கண்மணி.

தலைமையாசிரியர் இன்னும் பள்ளிக்கூடத்திலிருந்து வரவில்லை. “என்ன இவ்வளவு தூரம்” என்று கேட்கிறாள் தலைமையாசிரியர் மனைவி. அந்த ஒரு கேள்வியிலேயே பலதும் அடங்கும்.

“கும்மா தம்பியைக் கண்டு போகலாமெண்டு”

“கும்மாவோ...சொல்லு மச்சாள் ஏதும் விசயம் இல்லாமல் இராது”

“ஒரு சின்ன உதவி”

“உதவியோ அதுதானே பார்த்தனான். சும்மா வருவியளே...ஏதும் உதவியெண்டால்தான்” என்று நாக்கு வளைத்தவள் தேத்தண் ரீர் வைப்பதற்காக குசினிக்குள் போனாள்.

பள்ளிக்கூடம் முடிந்த பிறகும் வாத்தியார்களை ஒன்று கூட்டி வைத்துப் படிப்பித்துக் களைத்துவந்த தலைமையாசிரியர் கண்மணியைக் கண்டதும் சகஜமாகி பூனைபோல் நுழைகிறார்.

“அக்கா வந்திருக்கிறா ..என்ன விசயம்”

“தம்பி நீ எனக்கொரு உதவி செய்ய வேணும்”

“சொல்லு சொல்லு...”

“என்ர தோட்டம் இவர் செல்வலிங்கத்தாருக்கு அறுதி எழுதினது தெரியும்”

“ஓமோம் ரெண்டு வருசம் எழுதினனி”

“தவணை முடிஞ்சு போச்சு”

“ச்சூ...ச்சூ...” கவலைப்படுபவராக இதழ் நொடித் தார் ஆசிரியர்.

“ஒரு மாசத்துக்குள்ள காசைக்கட்டி மீள்கிறெனண்டு சொல்லியிருக்கிறன்.”

“இல்லாம தோட்டத்தை விட ஏலுமே”

“குமரையும் வைச்சிருக்கிறான்”

“இல்லாம...” இப்படிக் கூறினாலும் ஆசிரியருக்குத் தெரியும். இது செல்வலிங்கத்திற்குச் சேருகிற காணிதான் என்று. ஆசிரியரும் ஊரில் பல காணிகள் சுருட்டியவர்த்தான்

“காசுக்குத்தான் ஒரு வழியுமில்ல”

“அப்ப என்னண்டு தவணை சொல்லுவாய்”

“தம்பி நீயெண்டாலும் ஒரு அறுதி எழுதிக் கொண்டு...”

“என்னக்கா உன்ர கதை நானிங்க வைச்சுக்கொண்டா இருக்கிறன். வாத்தியார் சம்பளம் எவ்வளவு நாளைக்குக் காணும்.” மற்றைய வருமானங்கள் என்கிற முழுப் பூசணிக் காயை ஒரு கோப்பை சோற்றுக்குள் புதைத்தார் தலைமையாசிரியர்.

“முடிவா என்ன சொல்லிரும்”

“என்னுலை ஏலாது...இப்ப வசதியில்லை”

“அப்ப...”

“யோசித்துச் செய்யுங்களன்” விறுக்கென்று தன் இருப்பை நகர்த்தினார். கண்மணியை இயலாமை பூதா காரமாக முன்னால் நின்று பயமுறுத்தியது. செல்வலிங்கம் தோட்டத்தைச் சொந்தமாக்கித்தான் விடுவானோ? பயத்தில் கண்மணியின் முகம் வெளுத்திருந்தது. இவள் போய் சில நிமிடத்தில் தலைமையாசிரியரின் மனைவி சொன்னாள் “மிளகாய்க் காசிலை குடுத்து நம்மட பெயரிலை எழுதியிருந்தால் பிறகு தோட்டத்தை நமக்காக்கி இருக்கலாம்.”

“விசர்க்கதை பறையாதை...பிறகு செல்வலிங்கத்தாரைப் பகைக்கிறதே.”

“அதுவும் சரிதான்”

“தங்கக்கி முறை எண்டு பார்க்கப்போய்...நம்மட செல்வலிங்கத்தாரை பகைக்க ஏலுமே. நல்ல கதை”

“பின்ன...”

“இப்ப தோட்டம் செல்வலிங்கத்தாருக்குப் போகும். நாம எழுதினால் அவற்ற கோபம் ஒரு பக்கம் பிறகு தோட்டத்தை நமக்காக்கினால் ஊர் என்ன சொல்லும்.”

‘நீங்கள் சரியான ஆளப்பா’ என்று மனைவி சொன்னது தலைமையாசிரியருக்கு உச்சி குளிர்வித்தது.

கண்மணி தலைமையாசிரியர் வீட்டிலிருந்து முகம் கறுத்து வெளியேறும்போது படலையடியில் சைக்கிளில் வந்து கொண்டிருந்த பரந்தாமன் எதிர்ப்பட்டான்.

“தம்பி...”

ஆரிடமாவது சொல்லி அழவேண்டும் போன்ற துயரம் இருந்தது கண்மணியிடம். பரந்தாமன் சைக்கிளை விட்டு இறங்கி, “என்ன கண்மணி அக்கா இவ்வளவு தூரம் வந்து...”

அவனுக்குத் தெரியும், தலைமையாசிரியர் உறவினர் களை ஒதுக்கி வைத்திருப்பது. இப்போது கண்மணியின் விஜயம் ஏதோ பெரிய நெருக்கடியாகத்தான் இருக்க வேண்டும். சைக்கிளை விட்டு இறங்கி உருட்டிக்கொண்டு நடந்தான்.

“என்ர தோட்டம் அறுதி எழுதினது செல்வலிங்கத்திற்கு...” என்று கண்மணி தொடங்கியபோதே பெரும்பாலும் விசயம் முழுவதையுமே ஊகித்துக் கொண்டான் பரந்தாமன். ஆனாலும் கண்மணி சொல்லி முடிக்கட்டும் என்று கேட்டுக் கொண்டே நடந்தான்.

வீதியோரத்தில் இரண்டு நாய்கள் சண்டை பிடித்துக் கொண்டிருந்தன. ஒரு எலும்புத்துண்டுதான் சண்டைக்குக் காரணம். அதனை யார் கடிப்பதென்று.

“சூ...அடிக்” என்று குரல் கொடுத்து அவற்றைத் துரத்தினான்.

“தம்பி கேளன்ரா” என்றாள் கண்மணி.

அவன் கேட்டு முடித்தான்.

சந்தியடிக்கு வந்துவிட்டார்கள்.

“தம்பி உங்கட ஐயாவிட்ட ஏதும்...”

சிரிப்பு வந்தது பரந்தாமனுக்கு...கண்மணி இருக்கிற நிலையில் மனம் புண்படும் என்று அடக்கிக் கொண்டான்.

“ஐயாவிட்ட எங்காலை காசு. பென்சன் எடுத்துத் திண்டு கொண்டு இருக்குது”

“ஐயா மூலமாய் செல்வலிங்கத்தாரிட்ட இன்னும் ஒரு வருசம் தவணை கேட்டுப் பார்க்கலாம்”

தவணை...தவணை...பிறகெங்க கூரையைப் பிச்சுக் கொண்டு காசு வாறதே...காணி பறிக்கிறதெண்டு அவன் செல்வலிங்கம் நினைச்சிட்டால் ஒம்படமாட்டான்”

“ம்...” பெருமூச்சு விட்டாள் கண்மணி.

“எவ்வளவுக்கு வைச்சனியள்”

“பத்தாயிரம்”

“ம்...வட்டியோட பதினாயிரம் வரும்”

“ம்...”

“எவ்வளவு பரப்பு”

“அதில எட்டுப்பரப்பெல்லே கிடக்குது”

“லச்சத்துக்கு மேல பெறும்...அதை விட்டுப் போட்டு”

“ஓம் ராசா...குமரையும் வைச்சுக் கொண்டு...”

“நானும் ஆரையும் விசாரித்துப் பார்க்கிறன்” என் றுன் பரந்தாமன்.

“விசாரித்துச் சொல்லு தம்பி பெரிய உதவியாயிருக் கும்.”

பரந்தாமன் சைக்கிளில் ஏறினான்.

வடலூர் வாசிகசாலையில் தனக்காகக் காத்திருப்பார் கள் என்கிற நினைப்பு மனதில் உறைக்க வேகமாக சைக்கிளை ஓட்டினான். சனிக்கிழமை குமரேசனும் வந்திருப்பான். போன கிழமை செல்வராணி கட்சிக் கூட்டமொன்றிற்கு யாழ்ப்பாணம் போனவள் இவனையும் அழைத்திருந்தாள். இவனுக்குப் போக முடியவில்லை. மச்சாள் கமலாவின் அந்தியேட்டிக்கு நிற்கவேண்டியிருந்தது.

வாசிகசாலையில் செல்வராணியும் குமரேசனும் மட்டு மல்லாமல் வேறும் பல தோழர்கள் இருந்தார்கள்.

செல்வராணி ஆழ்ந்த யோசனையில் இருந்தாள்.

அவள் பேசாமல் இருந்ததே இவனுக்கு ஆர்வத்தைத் தூண்டியது.

“என்னசெல்வம்... கப்பல் கவிழ்ந்தது மாதிரி.”

செல்வராணி சொன்னாள் குமரேசனுக்கு ஜேர்மனி யில் இருந்து வந்த கடிதத்தைச் சொன்னாள் அங்கே வேலை பார்க்கின்ற தமது சமூகத்து இளைஞர்கள் ஒன்று சேர்ந்து சங்கம் அமைத்து செயற்படப்போவதான தகவலைச் சொன்னாள்.

“அதுதான் நல்லது.” என்றான் பரந்தாமன் உற்சாகத்துடன்.

“நல்லதோ” என்று சீறினாள் செல்வராணி.

“இல்லாம...”

“பரம்...இங்கதான் பிரிஞ்சு பிரிஞ்சே சிந்திச்சாங்கள். செயற்பட்டாங்கள். அதைப் போக்க நாம பாடுபடுகிறம். இப்ப இவ்வளவு தூரம் போன இடத்திலுமா ஆளுக்கு ஆள் பிரிய வேணும்.”

“நான் எழுதி விளங்கப்படுத்திறன்.” என்றான் குமரேசன்.

பரந்தாமன் சொன்னான்.

“செல்வமும் எழுதட்டும்...நானும் எங்க பகுதிப் பெடியளுக்கு எழுதிறன்.”

“விளங்கப்படுத்தினால் சரியானதைக் கேட்பாங்கள்” என்று நம்பிக்கையுடன் கூறினாள் செல்வராணி.

“கோயில் விசயத்திலே கேட்கயில்லையா” என்று கேட்டு நினைவு படுத்தினாள்.

சிவன் கோவில் திருவிழா விசயத்திலும் இப்படித்தான். தாழ்த்தப்பட்ட சமூகத்தின் வயதானவர்கள் இலட்சக்கணக்கில் செலவழிப்போம் என்று துள்ளிக் குதித்தார்கள். குமரேசன் சங்கத்தின் சார்பில் அங்குள்ள இளைஞர்களிடம் கேட்டுக் கொள்ள அவர்கள் பெரியவர்களின் நாணயக் கயிற்றை இழுத்துப் பிடித்து விட்டார்கள். பிறகு வீண் ஆடம்பரங்களின்றி பூசையுடன் மட்டும் தான் நடந்தது.

இதன் பின்னணிகளை அறிந்ததிலிருந்துதான் பரந்தாமனை வெளிநாட்டுக்கனுப்பினால் எல்லாம் அடங்கும்

என்று எண்ணி தங்கரைத் தூண்டித் திரிந்த தலைமையாசிரியர்கூட பரந்தாமன் ஒருத்தனாகயில்லை வேரோட அழிக்க வேணும் என்று குழறுவதற்குக் காரணம்.

தாழ்த்தப்பட்டவர்களின் திருவிழா மட்டுமல்ல பரந்தாமனின் சமூகத்தின் செல்வலிங்கம், தலைமையாசிரியர் போன்ற ஒன்றிரண்டைத் தவிர மற்றவர்கள் ஆரவாரம் இல்லாமலே திருவிழாச் செய்தார்கள்.

“நாம எதைச் செய்தென்ன அவங்களும் எப்படியோ காரியம் பார்க்கிறாங்க” என்றான் பரந்தாமன்.

“பரம் என்னத்தை நினைச்சுக் கொண்டு சொல்லுதோ தெரியயில்லை” என்றாள் செல்வராணி.

“ஓத்தபடி எல்லாரும் தோட்டவேலைக்குப் போறதில்லை என்று நிண்டாங்கள். என்ன நடந்தது. மலை நாட்டிலும் வேற பக்கத்திலேயும் இருந்து ஆட்களைக் கொண்டு வந்து தோட்டம் செய்தாங்க”

“பரம் அவங்களைத் தோட்டம் செய்யாமல் தடுக்கிறதற்கு அந்த முடிவு எடுக்கயில்லை... இதை வேற மாதிரிப் பார்க்கவேணும்” செல்வராணி விளங்க வைத்தாள்.

“என்னமோ... எங்கட ஆட்கள் வேலைக்குப் போக மாட்டம் எண்டதை செல்வலிங்கம் தரவளியாலை தாங்க முடியாமல் கொதிச்சுக் கொண்டு இருப்பினம்” என்றான் குமரேசன்.

“அது மட்டுமா இப்ப கமலாவின்ர வழக்கும் இழுபடுகுதா... செல்வலிங்கத்திற்கு மரண வேதனையாக இருக்கும்” செல்வராணிகூறியபோது குறுக்கிட்டான் பரந்தாமன்.

“அதெல்லாம் ஒன்றும் இல்லை.”

“ஏன்” என்பது போல் எல்லோரும் பரந்தாமனையே பார்த்தார்கள்.

பரந்தாமன் கண்மணியின் காணி விசயத்தை ஆதியோடந்தமாக எடுத்துக் கூறினான்.

“காணி வறுகிற வேலையிலே மும்முரமாய் நிற்கிறான். அவனாவது ஓயுறதாவது” என்று இவன் கூறி முடித்தபோது செல்வராணி ஆழ்ந்த யோசனையில் இருந்து மீண்டவளாய் பெருமூச்சு விட்டாள்.

“தனியுடமை அமைப்பு மாறினால் எல்லாம் சரி.”

எல்லாம் சரி என்று சொல்லிக் கொண்டே இருந்தால் இதற்கெல்லாம் எப்போ பதில்” என்று கேட்டான் குமரேசன்.

“லட்சம் பெறுகிற காணியை... பத்தாயிரம் ரூபாயோட சொந்தமாக்கிறான் செல்வலிங்கம். நாம கை கட்டி பார்த்துக் கொண்டு இருக்கறம்.”

“பரம் ஒருத்தரும் உதவயில்லையா?”

“ஆரு உதவுவான் கண்மணியின்ர தமையனே செல்வலிங்கம் பக்கம் நின்று கையை விரிக்கிறான். ஆரு தலைமை வாத்தி... செல்வலிங்கத்தைப் பகைக்க ஆரு முன் வருவினம்”

“பரம் சமூக மாற்றத்தை இலக்காக வைச்ச உழைக்கிறபோதே வாழுகிற சமூகத்தில இருக்கிற கொடுமைக்கும் முடிஞ்சளவு தீர்வுகாணத்தான் வேணும்.”

“இல்லாம...”

“எனக்கொரு யோசனை வருகுது”

“நம்ம சங்கத்தினுலே பணம் சேர்த்து... வெளியில இருக்கிற இளைஞர்களும் ஒத்துழைப்பாங்கள்”

“எப்ப கண்மணி பணம் தந்து மீட்கிறாளோ அதுவரைக் கும் சங்கத்தின்ர பேரிலேயே காணி இருக்கட்டும்.”

“வட்டியும் இல்லாம...”

“செல்வலிங்கம் பதறிப் போவான்.”

“பதற வேண்டியவன் தானே.”

அவர்கள் நம்பிக்கையோடு கலைந்தார்கள்.

தமது முடிவை கண்மணி வீட்டில் சொல்ல மகிழ்ச்சியும் உற்சாகமும் கரை புரள விரைந்தான் பரந்தாமன்.

11

தங்கரைச் சந்திக்க வந்திருந்தான் சிவராமன். அப் போது தங்கர் வீட்டிலில்லை. கனகம்மாதான் முகம் கொடுத்தாள்.

“அவசரமாய்க் காண வேணுமே சிவராமு”

“ஓமோம்”

“அப்ப கொஞ்சம் இப்பிடி இருங்க வந்திடுவார் கடற்கரைக்குப் போனவர்”

“மீன் வாங்கப் போலை...”

“மீன் என்ன மீன் அவங்க வந்ததில இருந்து காலமையிலை அவருக்கு அங்கதான் பொழுது போக்கு” என்று சலித்தாள் கனகம்.

மாரி சாகிற வேளை அவர்கள் வந்தார்கள் என்றால் கோடை நடுவில் சோளகம் தொடங்குகிற வரைக்கும் தீவின் மேற்குக் கரையோரம் வாடியமைத்து ஆழ்கடலில் மீன் பிடிப்பார்கள். பட்டணத்துப் பகுதியில் இருக்கிற மீனவர்கள் தீவில் வந்து குடியேறி விடுவார்கள். மீனவர்கள் என்றால் சாதாரண மீனவர்கள் அல்ல. ஏழெட்டு முதலாளிகள்—தமது கூலியாட்களுடன் வந்து மீன் வாருவார்கள். இத்தனை மாதங்கள் தீவில் இருப்பதற்கென்ன தீவாருடன் ஒட்டுமில்லை உறவுமில்லை என்பது போல்தான் அவர்களின் சீவியம் இருக்கும். தங்கர் மாதிரி ஆட்கள் ஆரும் போய் உறவாடினால்தான் உண்டு. தங்கருக்கு அங்கேயும் நல்ல மதிப்பு. பெரும்பாலும் எல்லா முதலாளிகளும் சிநேகிதம் தங்கர் ஊரின் மதிப்பான ஆள் என்கிற கணிப்பிலும் அவர்கள் மதிப்பார்கள். முதலாளிகளுடன் மட்டும் என்றில்லாமல் வாடியிலிருக்கும் சமையல்காரர் தொடக்கம் வலை இழுக்கிறவர்கள் வரை வலுத்த உறவு. தங்கரின் ராசி எல்லாரும் அன்போடு பழகுவார்கள். ஆனால் ஒன்று, நேரம் காலம் இல்லாமல் வியட்நாமில் அமெரிக்கன் போட்ட குண்டு மாதிரி இங்கிலீசில் இவர் விளாசுவது தான் ஜீரணிப்பதற்குக் கஸ்டமாக இருந்தது.

வாடிக்கரையில் சேருகின்ற மீன் உடனே விற்பதற்கல்ல. கருவாடு ஆக்குவதற்கே முனைவார்கள், வந்து கூடும் ஊர்ச்சனத்திற்கும் முகம் கோணுமல் கொடுப்பார்கள். தங்கர் மீன் வாங்குவதற்காக வருகின்றவர் அல்ல. மீன் பார்க்க வருகிறவர். நாலு சனத்துடன் பேச வருகிறவர். எப்படியோ பொழுது கலகலவென்று கழியட்டும் என்று வருகிறவர். திரும்புகிறபோது கிடைக்கிற மீனைக் கொண்டு போகவும் தவறுவது இல்லை.

“போய்க் கன நேரம் ஆச்சு வந்திடுவார்.”

சிவராமனும் கடற்கரைக்கே போகலாமா? என்று யோசித்தவன் “இப்ப வந்திடுவார்” என்கிற உறுதி மொழியில் அந்த நினைப்பை உதறினான்.

“இருங்க தம்பி...தேத்தண்ணி வைச்சுக் கொண்டு வாறன்” என்றுவிட்டு இவனது பதிலையும் பாராமல் குசினிக்குள் போனான் கனகம்.

தோட்டப்பக்கம் இருந்து பரந்தாமன் வந்தான்.

சிவராமனோடு கதைக்க வேண்டுமென்று எதிர்பார்த்திருந்தவன். தகப்பன் இல்லாத வேளை தனியாக உரையாடக் கிடைத்தது உற்சாகத்தைக் கொடுத்தது.

“சிவராமு அப்பாவைக் காணவே வந்தனி.”

“ஓமடாப்பா...பாரதி நூற்றாண்டு விழாவுக்கு ஒழுங்குகள் செய்ய வேணும்.”

“நல்ல விசயம்” என்றபடி. சிவராமனுக்கு எதிராக வந்தமர்ந்தான்.

சில நிமிடங்கள் இருவருமே என்ன பேசுவது என்று யோசிக்க மெளனத்தில் கரைந்தன. பிறகு பரந்தாமன் தான் பேச்சினைத் தொடங்கினான்.

“உன்ர கவிதையைப் படிச்சன்”

“படித்தேன்” என்பதே பாராட்டுரையாகக் கருதி கூச்சப்பட்டான் சிவராமன்.

“நீயேன் கவிதை எழுதிருய்.”

“பரம் ஏன் அப்படிச் சொல்லிருய். தரமாயில்லையா?”

“தரத்தைப் பற்றி ஒன்றும் சொல்லயில்லை. ஏன் எழுதினாய் என்று உன்ர நோக்கத்தைக் கேட்டன். ஒவ்வொருவருக்கும் ஒவ்வொரு நோக்கம் இருக்குமில்லையா?”

“நான் கவிஞன்...அதனாலே எழுதிறன்.”

“கவிஞன்கிறதால எழுதியியா அல்லது நீ எழுதிறதாலே கவிஞனா?”

எதிர்பாராத கேள்வியால் சிவராமன் தடுமாறினான்.

“என்னாலே எழுத முடியுது எழுதிறன்.”

“அவ்வளவுதான் வேற ஒன்றும் இல்லை,”

“இல்லாம என்ன... இந்த சமூகத்தைச் சீர்த்திருத்த வேணும். எவ்வளவு கொடுமையள் நிறைஞ்சு கிடைக்குது. அதை எதிர்த்து எழுதிறன்.”

“அந்தக் கொடுமையள் அழியணும்கிறது உன்ர நோக்கமா?”

“இல்லாம...”

“கவிதை எழுதினாப்போல அழிஞ்சிடுமா?”

“நான் கவிஞன். என்ர வேலை எழுதிறது. அதைப் படிச்சு செயல் படுகிறது மக்கள்.”

“அப்ப நீ மக்களில் ஒருவனில்லையா?”

“நான்...நான்...கவிஞன்”

“கவிஞனும் மனிதன் தானே”

சிவராமன் தலை குனிந்திருந்தான்.

“சிவராமு...பாரதியார் நமக்குத் தொழில் கவிதை என்றார் அவ்வளவுதானா? நாட்டுக்குழைத்தல் என்கிறார்

இல்லையா...அதனால்தான் மக்கள் மத்தியிலே இன்னும் வாழுகிறார்''

''நானும்தான் சமூகப்பணி செய்யிறேன்'' சிவராமன் பதட்டப்பட்டான்.

''சமூகப்பணி என்கிறது நீ கொடுமைங்கறதுக்கே காரணமானவங்களைத் தூக்கிப் பிடிக்கிறது இல்லை. சீரழிஞ்ச சமூக அமைப்பை இப்பிடியே வைச்சுக்கொண்டு சீர் திருத்திறது முடியாத காரியம்''

இப்போது தங்கர் வந்துவிடமாட்டாரா தப்பிவிட லாமே என்பதுபோல் படலையைத் திரும்பிப் பார்த்தான் சிவராமன். இரட்சகர் போல் தங்கரும் மீன் கோர்வை யுடன் வந்து சேர்ந்தார்.

''கிருமி மாதிரி...எல்லாரையும் பழுதாக்கிறதெண்டு வெளிக்கிட்டிருக்கிறார்கள். சிவராமனாவது ஒழுங்கா இருக்கட் டும் வாயை மூடிக்கொண்டு இரடா''

''கிருமிதான்...நல்லது செய்கிற கிருமி''

''செய்வாய் செய்வாய் அங்காலை போ''

சிவராமனைச் சுற்றி வியூகம் அமைத்தார் தங்கர்.

''வந்து கன நேரமாச்சோ'' மகன் எவ்வளவு தூரம் அவனைப் பழுதாக்கி இருப்பதை உய்த்துணருகிற அவதி.

''இப்பதான்'' என்று பதிலளித்தான் சிவராமன்.

''நல்ல காலம் இவன்களோடு கதைச்சாலே நாசம்... ஆள் விழுங்கியன்''

''என்னை முடியாது' என்பதுபோல் நிமிர்ந்திருந்தான் சிவராமன். பிறகு கதைக்கலாம் என்று பரந்தாமன் வீட்டுக்குள் போய் விலகினான்.

“நீ சொல்லடாப்பா என்ன விசயம்”

“பாரதி நூற்றாண்டு...இன்னும் நாலேந்து மாதத்திற்குள்ள முடிஞ்சிடும்...அதுக்குள்ள...”

“ஆரது பாரதி என்டிறது”

“கவிஞர்...இந்தியாவில சுதந்திரத்திற்குப் பாட்டு பாடினவர்.”

“எட...எட நம்மட சுப்பிரமணிய பாரதியார்.”

“அவர்தான்”

“அவருக்கு நூற்றாண்டு விழா கொண்டாட வேணும்”

“கட்டாயம் செய்ய வேணும். அவருக்குச் செய்யாமல் வேற யாருக்குச் செய்யிறது”

“ஸ்பீக்கர் புடிச்ச நோட்டீஸ் அடிச்ச ஊர் முழுக்க வரப் பண்ண வேணும்.”

“சிம்பிள் விசயம் கொஞ்சம் காகதான் வேணும்”

“நீங்க தலைப் போட்டால் .....

“நானில்லாமல் வேற யார் செய்யிறது நல்லகதை ... அதெல்லாம் செய்து போடலாம்”

“பாரதியைப் பற்றி நாலேந்து பேச்சுக்கள் ... கவியரங்கு ‘இனியொரு விதி செய்வம்’ நல்ல தலையங்கம் ...”

“அதுக்குத்தான் நீங்க இருக்கிறியள் தானே”

“ஓமோம் ... ஒரு விவாதமும் வைக்க வேணும். பாரதி யார் ஆத்மீக வாதியா நாத்திக வாதியா?”

“ சோக்கான தலைப்பு ”

“ தலைமைக்கு நீங்க இருக்கிறியள் ”

“ பிரதம விருந்தினரா செல்வலிங்கத்தை போடுவம் ”

“ அப்பதான் சிறப்பா இருக்கும் ”

“ சிறப்பாய் என்ன விழாவே நடக்கும். பிரதம விருந்தினரெண்டால் என்னெண்டு கேட்பான் நீதான் பெரிய ஆள் என்று அர்த்தம் என்றால் குடுமியை விசிறிற மாதிரி காசை விசிறுவான். ”

தங்கர் பஞ்சாங்கம் எடுத்து வந்து நாள் பார்த்தார்.

“இருபத்து மூன்று அட்டமி நவமி வருகுது வேணும்.... பிறகு இருபத்து எட்டு அமிர்தயோகம் — ம... ம...” தனக்குள் முணுமுணுத்து விறுக்கிட்டு நிமிர்ந்தார்.

“இருபத்தெட்டு தான் சரியான நாள் ... . அலுவலைப் பார் ”

“ அதெல்லாம் நான் செய்வன் ” என்றான் சிவராமன்

“ விழா, மாலை, ஸ்பீக்கர் எண்டு கனநாளாய்ப் போச்சு . . அப்பிடியொண்டும் வைக்கத்தான் வேணுமென்று நினைச்சிருந்தான். நல்லதாய்ப் போச்சு. பாரதி சாட்டுக்குக் கிடைச்சார். ”

“ சரி நான் போயிட்டு வாறன். ”

“ சாப்பிட்டு விட்டுப் போகுமாறு வாஞ்சையோடு மறித்தாள் கனகம்.

“ பிறகொரு நாள் ” என்று தவணை கூறி எழுந்தான் சிவராமன்.

படலை வரை வந்து வழியனுப்பிய தங்கர் சொன்னார்:

“ சிவராமு நீ அலுவலைத் தொடங்கு நான் இன்றைக்குப் பின்னேரமே செல்வலிங்கத்தாரோட கதைச்சு காசுஅலுவல் பார்க்கிறன் ”

“ அதுதான் முக்கியம் ” என்று கூறி நடந்தான் சிவராமன்.

மாலை நேரம்.

சந்திக் கடைக்கு வந்து சிகரெட் பற்ற வைத்துக் கொண்டார் தங்கர். சந்தியடியில் வயது போனவர்கள் ஒன்று கூடுவதற்கும் தலைமையாசிரியரின் பிரசங்கத்திற்கும் நேரம் இருக்கிறது. அந்த இடத்தில் இரண்டு நாய்கள் சந்ததிப் பெருக்கத்திற்கான முயற்சியில் தவம் கிடக்கின்றன. சிகரெட்டை வாயிலிருந்து எடுத்து “சனியன்கள்” என்று நடக்கிறார் தங்கர். கூட்டுறவுக் கடையருகே வந்தபோது செல்வலிங்கத்தார் ஏதும் “அலுவலாக” அங்கே நிற்கின்றாரா என்று பார்வையாலேயே துளாவி விட்டு இல்லை என்றாகிவிட ‘வீட்டிலேதான் நிற்பார்’ என்று தனக்குத்தானே கூறி நடந்தார்.

சிவன் கோவிலுக்கு பக்கத்திலே உள்ள மைதானத்தில் பெடியள் நின்று பந்தடிக்கிறார்கள்.

“ ம... ம... ” இவர் பழைய நினைப்பில் பெருமூச்செறிக்கின்றார்.

“ முந்தியெண்டால் இளந்தாரிப் பெடியள் நின்று விளையாடேக்குள்ள எவ்வளவு வடிவாய் இருக்கும். இப்ப குஞ்சு குருமான்கள் ”

“எல்லாம் பஞ்சாய்ப் பறந்திட்டுதுகள். ” என்று முணுமுணுக்கிறபோது தனது மகன் ‘சிறகிழந்த பறவைபோல’ நினைப்பு வந்து எரிச்சல் ஊட்டுகிறது.

“சரி கிடந்திட்டுப் போகுது எண்டால் சும்மா இருக்குதா ஊர் வம்புதும்பெலலாம் இழுத்துப் போட்டுக் கொண்டு ...”

“ என்ன தங்கர் ஐயா ... தனியாகவே கதைச்சுக் கொண்டு ”

எதிராகக் குறுக்கிட்ட பொன்னம்பலத்தைக் கண்டு “ஒன்றும் இல்லைச் சும்மா...” என்று சமாளித்து, நிமிர்ந்தார்

“ செல்வலிங்கத்தார் வீடு மட்டும் போறன் ”

“ நானும் வாறன் கதைச்சுக் கொண்டு...”

“ செல்வர் வீட்டையோ ”

“ இல்லை... இல்லை... படலை வரைக்கும் ... ”

வந்த திசையிலேயே திரும்பினான் பொன்னம்பலம். ஜெர்மனிக்குப் போய் திரும்பியதுபோல. பொன்னம்பலம் இப்போதெல்லாம் இப்படித்தான். ஊர் தன்னை உதறுகிறது என்று புரிந்து மனம் கசந்து இப்போது தானாகவே கதைக் கிறதற்காக விழுந்தடிக்கிறான். அதுவும் தங்கரென்றால்...

இந்தச் சில நாட்களாகத்தான் அவனுக்கு இந்த வருத்தம்.

படாத பாடு பலதும் பட்டு கல்லிலே நார் உரிப்பது போல் பணமும் திரட்டி ஜெர்மனிக்குப் போனவன் பொன்னம்பலம்.

ஊர் அப்போதெல்லாம் வாயாடியதுண்டு.

“ இது பொன்னம்பலமாவது போய் உழைச்சு வர்றதா வது... அதுவும் ஜெர்மனிக்கு... நடக்கிற கதையா ”

நா.—8

“மூக்கைப் பிடிச்சால் வாயை ஆவண்டத்தெரியாத தெல்லாம் பிழைக்கிறதுகள் இவனுக்கு மட்டும் ஏலாதோ ...”

இயலாமலா ?

இத்தனை ஆயிரம் பேர் போகயில்லையா ? இவனுக்கும் சிலருக்கும் மட்டும் விபத்தா நடந்தது. பிடித்துத் திருப்பி அனுப்பி விட்டார்கள். சுவரில் ஏறிந்த பத்து போன்று பொன்னம்பலம் ஊரில் வந்து விழுந்தபோது ஊர் முகம் திருப்பிவிட்டது.

இனி அது ரோட்டு அளக்க வேண்டியதுதான் கடன் தனியளோட ... இனி ஆரு கடன் குடுப்பினம். இதை நம்பி ... ம... அதுவும் தனியா? பிள்ளை குட்டிக்காரன். அனுதாபம் மட்டும் இலவசம் என்பதால் தம்முள் பரிமாறியது ஊர். மனம் முடிந்தளவு உடைந்து போய் பயித்தியக் காரன் கோலத்தில் இருந்தான் பொன்னம்பலம். ஊர் முகம் திருப்பினாலும் கதைக்கிற விடயத்தில் தங்கர் எப்போதுமே முகம் திருப்புவதில்லை.

“அப்ப பொன்னம்பலம் நீ என்னதான் செய்யிறதற்கு நினைத்துக் கொண்டு இருக்கிறாய்.”

“சாகிறதுதான் நிம்மதியாய் வாழுற வழி”.

“சாகிறதெண்டிராய் பிறகு வாழிறதெண்டிராய்...உனக் கென்ன பயித்தியமா பிடிச்சிருக்குது...ஊரிலே மண்வெட்டி பிடிச்சாலும் மானமாய் சீனிச்சிட்டுப் போறது”.

ஊரிலே ஆரும் பெடியள் வெளிநாடு போகாமல் நிண்டாலே மானம் கெட்டதாக நினைக்குதுகள்”.

“நீ சும்மா விசர்க்கதை பறையாதை ... ஏமாந்து வந்ததாலை உன்ர மனசுக்கு அப்படித்தான் இருக்கும்”.

“என்னமோ ஆயிரக்கணக்கில உழைக்கிற கற்பனையில் இருந்திட்டு பத்து இருபதிற்கு கூலி வேலைசெய்ய கஸ்டமாய் இருக்குது”.

“மனசு சரி வயிறு...தீ மட்டுமா பிள்ளை குட்டிகள்”.

செல்வலிங்கத்தார் வீடு நெருங்கிவிட்டது.

“எல்லாருமாய் செத்துத் துலையிறதுதான்” என்று விட்டு மீண்டும்வந்த வழியில் திரும்பினான்.

“ம்...” பெருமூச்சு விட்டபடி படலை திறக்கிறார் தங்கர்.

“எத்தனை விநோதம் எல்லாம் வந்திட்டுது...நிம்மதியாய் வாழ்ந்த காலங்கள் எல்லாம் போச்சு...எல்லாம் போச்சு”.

செல்வலிங்கத்தார் தனியாக இருப்பார் என்று எண்ணி வந்த தங்கர் கூடத்தில் ஏழெட்டுப் பேருடன் அவரைக் கண்டதும் வியப்புற்றார். தலைமையாசிரியர், சந்திக்கடை முதலாளி தணிகாசலம் இப்படி ஏழெட்டுப் பேர் ஒன்றுகூடி ஏதோ மும்முரமாகக் கதைத்தபடி இருக்கிறார்கள். தன்னையும் அழைக்காமல் தவிர்த்து விட்டது தங்கருக்குத் தாங்கமுடியாத கோபத்தையும் கவலையும் அளித்தது. அப்போதைய மனநிலையில் வழக்கு விசயத்தில் செல்வலிங்கத் தைக் கைவிடலாமா என்கூட மனம் நினைத்துப் பார்த்தது மனதைக் கட்டுப்படுத்திக்கொண்டு தலை குனிந்து யோசனையில் ஆழ்ந்தவராக நடந்தார்.

இவர் அண்மித்ததும் பேச்சு நின்றது தங்கருக்கு எரிச்சல் ஊட்டியது. தலைமையாசிரியர்தான் எழுந்து “வரவேணும் வரவேணும்” என்று வரவேற்றார். செல்வலிங்கத்தார் வரவேற்காதது வேறு தங்கருக்குக் கோபம்.

“சரி சரி நான் போயிட்டுப் பிறகு வாறன்” என்று கழன்றுவிடவும் நினைத்தார். மனம் விடவில்லை.

“சரி சரி நீங்க கதையுங்க” என்றுகூறி ஒதுங்கி அமர்ந்தார்.

“என்ன கதை...செல்வலிங்கத்தார் தான் கடும் கோபமாக இருக்கிறார்”.

“என்னவாம்...என்ன செல்வர்...”

செல்வர் வாய் திறக்கவில்லை. தலைமையாசிரியர்தான் கூறினார்.

“கண்மணியின்ர காணி விசயத்தில பெடியளின்ர சங்கம் தலைப்போட்டு மீட்டிட்டாங்கள்”.

“கேள்விப் பட்டனா”.

“என்ன சாதாரணமாகச் சொல்லிறியள்...செல்வலிங்கத்தாருக்குச் சேர வேண்டிய காணியை...”.

“அந்த வளத்தாலை பார்க்கிறியளோ சரி சரி...இப்ப சரி”.

“பெடியள் மக்கள் கடை அமைக்கப் போறதாயும் ஒரு கதை” குமுறினார் கடை முதலாளி தணிகாசலம்.

ஒவ்வொருத்தர் ஒவ்வொன்று சொன்னார்கள்.

“பிறகு லோஞ்சியும் ஒண்டு வாங்கி ஓடுவாங்கள். கைகட்டிக்கொண்டு இருந்து பாருங்களன்” என்று கறுவினார் செல்வலிங்கம்.

“பல சாதிப் பெடியளும் ஒண்டாகி நம்மளை விழுத்திற தெண்டே நிற்கிறார்கள். அவங்களுக்குத் தெரியும் நம்மைப் போல நாலு பேர் இருக்கிறதாலைதான் உயர்ந்தசாதி எண்டு இவை உலவுகினம். இவையளை முழங்கால் தட்டி முறிச்சால்

சாதி அழிஞ்சிடும் என்ற நினைப்பு, சாதியை காப்பாத்தற துக்கு எண்டாலும் எங்களைக் காப்பாத்த வேணும்” தலைமையாசிரியர் தனக்கே உரிய தந்திரத்தை உச்சாடனம் செய்தார்.

“இல்லாம...உயர் சாதி என்கிற நிலையை அழியவிடப் படாது” என்றார் தங்கர்.

தருணம் பார்த்து “நீங்கதான் உதவ வேண்டும்” என்றார் தலைமையாசிரியர்.

“பரந்தாமனிலை நிறைய விசயம் இருக்கு...முதல்ல அவனைப் பிரிக்க வேணும்...பிறகு ஒண்டொண்டாய் ‘உரிய’ முறைப்படி கழற்றலாம்”.

தங்கர் யோசித்தபடி இருந்தார்.

“தங்கர் யோசிக்கிறார் தோளுக்கு மூத்தால் பிள்ளையனை அடக்கிறது கஸ்டம்” என்றார் தணிகாசலம்.

“அவராலை ஏலாட்டி நாங்க அடக்கிக் காட்டுவம் இனியும் பேசாமல் இருக்க ஏலாது...” என்று கூறி குடுமி அவிழ்த்து மீண்டும் முடிகிறார் செல்வலிங்கம்.

நிலைமை இறுகிக்கொண்டு போவது புரிந்தது தங்கருக்கு.

“ஒரு கிழமைபொறுங்க நானே எல்லா அலுவல்களையும் பார்க்கிறன்”.

கூடியிருந்தவர்களிடம் நம்பிக்கையான மகிழ்ச்சி.

தலைமையாசிரியர் சொன்னார் “தங்கர் உங்களைக் கூப்பிடவில்லையெண்டு நினைக்கப்படாது நாங்க ஒருமுடிவுக்கு வந்து உங்களிட்ட வரத்தான் இருந்தனங்கள்”.

எல்லாரும் எழுந்து விடைபெற்றார்கள்.

தங்கர் மட்டும்தான் செல்வரோடு கதைத்துவிட்டு வருவதாகக்கூறி பின் தங்கினார். பிறகு...பாரதியென்று ஒருவர் இந்தியாவில் இருந்ததைச் சொன்னார். கவிதை என்றால் என்னவென்று சொன்னார். சுதந்திரம் என்றால் என்னவென்று சொன்னார். சுதந்திரத்திற்குக் கவிதை பாடுவது என்றால் என்னவென்று சொன்னார். தனக்கு ஒன்றும் நினைவு இல்லையென்று சொன்னார். நூறு ஆண்டு பற்றிச் சொன்னார். விழா ஏற்பாடுகளைச் சொன்னார்.

விழா விளங்கியது.

அதிலே செல்வலிங்கம் பெரிய ஆள். அது விளங்கியது

“சரி நான் எல்லா ஒத்துழைப்பும் தருவன்...நீ...”

“நானும் பெடியன் விசயமா முழு ஒத்துழைப்பு” என்றார் தங்கர்.

விசாலாட்சியை அழைத்து ஆயிரம் ரூபாவை எடுத்து வரச் சொல்லி கையளித்தார் செல்வலிங்கம்.

“இது ஆரம்பச் செலவிற்கு”.

“இப்பவே ஆரம்பிக்கிறேன்” என்று வில்லிலிருந்து புறப்படும் அம்பாகப் புறப்பட்டார் தங்கர்.

பல்கலைக்கழகச் சூழல் குமரேசனிடம் பல பாதிப்பு களை ஏற்படுத்துவது செல்வராணிக்குப் புரிந்தது. அவனோடு

வந்து கலந்து உரையாடுகிற வார இறுதி நாட்களில் இதை அவள் துல்லியமாக உணர்ந்து கொண்டாள். இருக்கின்ற சூழ்நிலையில் இத் தகைய எண்ணப்போக்குகள் பலரிடம் உண்டாவது தவிர்க்க முடியாதுதான் என்பது அவளுக்குத் தெரியும். அதனால் அவள் வியப்படையவில்லை. கவலைப்பட்டாள். அது அன்றைய கூட்டத்தில் வெளிப்பட்டது.

சின்னத்தம்பி முதலான பலர் இப்போது புதிதாக வந்து தம்மையும் இணைத்திருப்பதில் பரந்தாமனுக்கு மிகுந்த உற்சாகம். அவர்களுடன் விழுந்து, விழுந்து கதைப்பதிலேயே கண்ணாக இருந்தான்.

“ குமரேசு அப்ப அவங்கள் சொல்லிறதைப்பற்றி நீ என்ன நினைக்கிறாய் ”

“ நான்..... நான்..... ”

“ தயங்காமல் சொல்லு கருத்துக்கள் கலந்து பேசப் படவேணும் ”

“ இல்லை செல்வராணி ... தயக்கமில்லை. இனரீதியான முரண்பாடுதான் நம்மட நாட்டிலே கூர்மையடைஞ்சிருக்கு... வர்க்க ரீதியாக தமிழ் சிங்கள பாட்டாளிகள் ஒன்று பட முடியாமல் இனவெறி ஊட்டப்பட்டிருக்கு உண்மைதான் ...ஆனால்... ”

“ ஆனால்..... ”

“ சரி இனரீதியான முரண்பாட்டைப்போல நம்மட இனத்துக்குள்ளேயே சாதி முரண்பாடு கூர்மையாத்தானே இருக்கு..... ”

“ சரி அதை ஒதுக்கி வைத்திட்டே பாரேன் ”

“ அப்பிடிப் பார்த்தால் அவங்க சொல்லிறது சரியாத் தான் படுகுது... ஐக்கிய இலங்கையில் வர்க்கப்புரட்சி சாத்தியப்படாது என்றால் இனரீதியான முரண்பாட்டிலே பிளவைத் துரிதப்படுத்தி ... நம்மட பகுதியை சிவந்த பூமியாக்கிறது நம்மட கையிலேதான் இருக்கு ... ”

“ இனரீதியான கொடுமையாலை துடிச்சப் போனவங்க இந்த எண்ணத்துக்கு வரத்தான் செய்வாங்க ... ஆனால் ... ”

“ ஆனால் ... ”

“ எதையும் ஆழமாய்ப் பார்க்க வேணும்... சரி வர்க்க ரீதியால் தமிழ் சிங்கள ஒற்றுமை சரிவராது என்கிறாங்க... . சிங்கள வெறியை ஊட்டின அரசியல்வாதிகளும் இங்க தமிழ் வெறியை ஊட்டின அரசியல்வாதிகளும் எப்பிடி ஒன்றுபட்டாங்க ..... தேவைப்படுகிறபோது ... அதுதான் இன உணர்வை மிஞ்சின வர்க்க உறவு. அவங்க ஒன்றுபட முடியுமெண்டால் ஏன் பாட்டாளி வர்க்கம் ஒன்றுபடாது... ”

குமரேசன் தீவிரமாக யோசித்துக் கொண்டிருந்தான்.

“ இன வெறி ஊறிடிச்சி என்கிறதுக்காக அதுதான் எண்டு நாமளும் உடன்படுகிறது முதலாளித்துவ சக்தி களுக்குத்தான் வாய்ப்பாகப் போயிடும். எப்பவும் வர்க்க ரீதியாகத்தான் பிரச்சினையை அணுக வேண்டும். ”

“ என்னவோ யூனிவர்சிற்றியிலே சில பெடியள் இந்த நோக்கில ... ”

“ இனரீதியான அடக்குமுறையைக் கண்டு கொதிக்கிற வங்க நிதானமான சிந்தனையை இப்பிடித்தான் நமுவ விடுவாங்க... ”

பரந்தாமனின் ஏற்பாட்டின்படி பத்துப் பன்னிரண்டு சிறுவர்கள் வந்து சேர எல்லோருடைய கவனமும் அவர்களைச் சூழ்ந்தது.

ஆறும் வகுப்பிலிருந்து பத்தாம் வகுப்பு வரை பயிலும் இவ்விரண்டு மாணவர்களை எழுந்தமானத்தில் தெரிவு செய்து வரும்படி அழைத்திருந்தான் பரந்தாமன். அதன்படி சிறிதும் பெரிதுமாக வந்து நின்றார்கள்.

“ உன்ர பெயரென்ன ”

“ சந்திரன் ”

“ வகுப்பு ”

“ ஆறு ”

“ நீ எதுக்குப் படிக்கிறாய் ? ”

“ சும்மா... ”

“ எவ்வளவு வரைக்கும் படிக்க வேண்டுமென்று விருப்பம் ”

“ பத்து வரைக்கும் ”

“ அப்புறம் ”

“ வெளி நாட்டுக்குப் போயிடுவன் ”

“ சரி... எதிர்காலத்தில் டொக்டராக, இன்ஜினியராக வர்துக்கெல்லாம் விருப்பம் இல்லை? ”

“ இல்லை வெளி நாடு போகணும் ... காசு உழைக்கணும் ”

“ அவ்வளவுதான் ”

“ அவ்வளவுதான் ”

இப்படியே ஒவ்வொன்றும் வந்து வெளிநாடு போயின.

பத்தாம் வகுப்பு வந்து நின்றது.

பொழுது போவதற்குத்தான் அவர் படிக்கின்றாராம்... இன்னும் இரண்டு மூன்று மாதங்களில் அவரும் பறந்து விடுவாராம்.

“படிப்பென்ன படிப்பு ... எப்பிடிப் படிச்சும் இங்கு உத்தியோகம் கிடைச்சாலும் ஆயிரம் ரெண்டாயிரம் சம்பளம் பிச்சைக்காக... வெளிநாட்டுக்குப் போனால் பத்துப் பதினைந்து ஆயிரம் மாசம் மாசம் உழைக்கலாம்... என்ன படிப்பு ”

பரந்தாமன் சொன்னான் “அந்தக் காலத்தில் நம்மளைக் கேட்டால் டொக்டர் இன்னினியர் எண்டு சொல்லுவம்... படிக்கிறது தான் இலட்சியம் என்பம். இப்ப எல்லாருமே வெளிநாடு வெளிநாடு...என்ன படிப்பு..... நம்மட சமுதாயம் எங்க போகுது? ”

“கல்வி மட்டுமா சீரழிஞ்சு போச்சு; விவசாயம்... ” என்றான் செல்வராணி “அந்தக்காலம் ஒரு துண்டு நிலம் கூட மிச்சமில்லாமல் பாடுபட்டாங்க... இப்ப விவசாயம் செய்கிறதே கேலியான விசயமாகப் போச்சு ” என்ற குமரேசன் இன்னும் சொன்னான். “இதுக்கும் நிலவுகிற அரசியல்தான் காரணம்... அறுவடை காலங்களில் அதே பொருட்கள் இறக்குமதி செய்யப்படுகிறது. உற்பத்திச் செலவு அதிகமாகிறது. இப்படி இதையும் இன உணர்வோடயே அரசாங்கம் அணுகுகிறது.”

ஒன்று பரந்தாமனுக்கும் தெளிவானது. குறுகிய சாதிக் கண்ணோட்டத்திலிருந்து குமரேசன் படிப்படியாக விடுபடுகிறான். அது அவனுக்கு மகிழ்ச்சியளித்தது. ஆனால் அந்த விடுபாடே இனரீதியான கண்ணோட்டத்தில் அவனைச் சிக்கவைத்து விடக்கூடாது என்று செல்வராணி அக்கறைப்பட்டாள்.

பிறகும் குமரேசனே சொன்னான் “கல்வி விவசாயம் மட்டுமல்ல... வியாபாரம் இந்த மூன்றிலையும் தமிழ் மக்கள்

சிறந்து விளங்கினார்கள்... அதையெல்லாம் திட்டமிட்டே அழிச்சப் போட்டார்கள்” குமரேசன் பலியாவதை விரும்பாமல் செல்வராணி குறுக்கிட்டாள். “அந்த மூன்றிலே யும் சிறந்து விளங்கியது யாரு உயர் சாதி எண்டு சாதித் திமிரோட எங்களை அடக்கினவங்கள்தான்.”

செல்வராணியா இப்படிச் சொல்கிறாள் என்று பரந்தாமன் பிரமிப்புடன் பார்த்தான். பதில் தெரியாது அடிபட்டு நின்ற குமரேசன் “உண்மைதான்... உண்மை தான்” என்று தடுமாறினான். பல்கலைக்கழகக் ‘குழப்பம்’ அவனை முற்றாக பிடித்திருக்கிறது என்பதை செல்வராணி உணர்ந்தாள்.

யோசனையில் ஆழ்ந்தபடி இவ்வளவையும் கேட்டுக் கொண்டிருந்த சின்னத்தம்பி “செத்துக் கொண்டிருக்கிறவனைப் பார்த்து வேட்டி உரிஞ்சிருக்கு முதல்ல அதைச் சரிப்பண்ணு என்கிற கதையாத்தான் இது இருக்கு” என்றான்.

இவர்கள் புரியாமல் விழித்தார்கள்.

கையில் வைத்திருந்த பத்திரிகையை விரித்துக் காட்டியவன் “இங்க பாருங்க நம்மட சிலருக்கு சிறையில் நடக்கிற சித்திரவதையை எழுதியிருக்கு... தமிழன்சிங்களவன் கதை வேணும். குற்றமே நிரூபிக்கப்படாமல் நீதிமன்றத் திற்கும் கொண்டு வராமல் அப்பாவிப் பொடியனை நினைச்ச நினைச்சபடி கொண்டுபோய் இராணுவம் சித்திரவதை செய்யது. இதுதான் முதல் பிரச்சனை”

மற்றவர்களுக்கு தாங்க முடியாத நம்பிக்கையின் பாரம். எவ்வளவு தூரம் சின்னத்தம்பி போல் மனிதாபிமானத்தில் துடிப்பவர்கள் மக்களிடே இருக்கிறார்கள் சாதாரணமாக.....

“இண்டைக்கு அவர்களுக்கு நாளேக்கு குமரேசனுக்கும் ஏன் நடக்காது...”

“இதுதான் இங்க ஜனநாயகம்” என்றான் குமரேசன்.

“இராணுவம் வாறதும் கண்டகண்டபடி ஆட்களைப் பிடிச்சுக் கொண்டு போறதும் பிறகு ஆட்களையே காணாமல் போவதும் வெளிநாட்டுச் செய்தியில படிச்சிருக்கிறம்... இப்ப நம்மட நாட்டிலையும் தமிழருக்கு...” பரந்தாமன் கூறியபோது சின்னத்தம்பி குறுக்கிட்டான்.

“நம்ம நம்ம ஊர் விசயங்கள் எல்லாம் இருக்கட்டும்... இத முதல்ல... இதுக்குத்தான் முதல்ல பாடுபடணும்.”

சின்னத்தம்பியின் பரந்த உள்ளம் வெளிப்பட இவர் களுக்கு நெருக்கம் உண்டானது. குமரேசன் தானறிந்தவரை சிறைச்சாலை சித்திரவதைகளை விவரித்தான். எல்லோரும் கண்கள் கலங்கியிருந்தார்கள்.

“இதற்கெல்லாம் மீட்சி...” என்று கேட்டாள் செல்வராணி.

“நாம ஒன்று பட்டுப் போராட வேண்டும்” என்றான் சின்னத்தம்பி.

“நாம என்கிறது யாரு”

“தமிழர்கள்...”

“நடக்காது... தமிழர்களிலே தலைமை தாங்குகிற முதலாளித்துவப் பிரதிநிதிகள் சிங்கள முதலாளி வர்க்கப் பிரதிநிதிகளோடதான் சேருவாங்கள்... மக்களைக் கைவிட்டு விட்டு...”

“என்ன சொல்றீங்க செல்வம்”

பரந்தாமன் விளக்கம் பெறக் கேட்டான்.

“நாளாந்தம் அரசாங்க ராணுவம் இளைஞர்களை வேட்டையாடுது... தமிழ்த் தலைவர்கள் அரசாங்கத்தோட பேச்சு வார்த்தை என்ற போர்வையில் உறவாடுறாங்க சரி இதைப்பற்றி ஏதும் கதைச்சாங்களா? தடுத்தாங்களா? மாட்டாங்க ஏனென்றால் அவங்க ஒன்று... ஒன்றுசேர்ந்து விட்டாங்க, மக்களைக் கைவிட்டு...”

“அப்ப வழி” என்று கேட்டான் குமரேசன்.

“சின்னத்தம்பிக்குப் பூரணமாக விளங்கவில்லை.” அவங்க ஒன்று சேர்ந்த மாதிரி... தமிழ் சிங்கள பாட்டாளி வர்க்கம் ஒன்றிணைய வேணும். இது ஒன்றுதான் வழி.”

“அது முடியாது” என்றான் குமரேசன்.

முடியாவிட்டால் அவங்க ஒன்று சேர்ந்து மக்களை பலி குடுப்பாங்கள் தங்கள் நலனைப் பாதுகாக்க...”

“அப்ப வழி”

“முதல்ல சொன்னதை விட வேற இல்லை. பாட்டாளி வர்க்க நலனுக்கு எதிரானவங்க ஒன்று சேருவதை காண்கிறோம். பாட்டாளி வர்க்கம் தன்ர நலனுக்கு ஒன்று சேர முடியாது என்பது வேடிக்கையாகவில்லையா? இந்த வழி எவ்வளவிற்கு பின்போகுதோ அவ்வளவுக்கு அழிவு தவிர்க்க முடியாதது.

“அதை சிங்களப் பாட்டாளி வர்க்கமும் உணர வேணும்” என்றான் பரந்தாமன்.

“அழிவு அவங்களுக்கும்தான்” என்றான் செல்வராணி.

சமகாலப் பிரச்சனையையிட்டு பேச்சு வலுத்துக் கொண்டு போனது.

செல்வலிங்கம் வீட்டுக்குப் போய் வந்த தங்கர் கனகத்தில் மோதினார். அவள் “வடக்காலே” என்று திசை காட்டினாள்.

“பெத்தாலும் பெத்தாள்...நிம்மதி குலைக்கிறதற்கு...”

தலையிலடித்துக் கொண்டு பொறுக்க முடியாமல் இரண்டில் ஒன்று காணுவதுதான் என்று புறப்பட்டார். கையோடு களவு பிடிக்கும் பறதி. அவர் விறுவிறுவென்று வடலூர் நோக்கி நடந்தார். கருத்துப் பறிமாதிக் கொண்டிருந்தவர்கள் வாசலடியில் தங்கரைக் கண்டு மௌனமாகி நிமிர்ந்தார்கள்.

“நீ என்னதான் நினைச்சுக் கொண்டு இருக்கிறாய்...”

பரந்தாமன் பதிலின்றி இருக்க குமரேசன் கிண்டலாகக் கேட்டான்.

“ஆரைக் கேட்கிறியள்”

“ஆரையோ...ஒரு தூசையும் இல்லை என்ற மகனேத்தான்”

“சரி கேளுங்க பார்ப்பம்...” என்றான் குமரேசன். எல்லோரும் சிரித்தார்கள்.

“அப்பா...” கோபமாக அழைத்தான் பரந்தாமன்.

“நீ என்னதான் நினைச்சுக் கொண்டு இருக்கிறாய்”

“இதைக் கேட்கவா வந்தனியள்...அதுவும் கூட்டம் நடக்கிற இடத்தில...”

“எங்கேயும் கேட்பன் நீ என்ன இந்தத் தொடுசல்களை விட்டுப் போட்டு மனிசனாய் இருக்கப் போறியா இல்லையா”

“இதிலதான் நான் மனிசனாய் இருக்கிறேன்.”

“பரந்தாமு...”

“நீங்க வீட்டுக்குப் போங்க முதல்ல...”

“இரண்டில ஒண்டு முடிவு கண்டுதான் நான் போவன்”

“அதென்னது இரண்டு...”

“நீ என்ர பிள்ளையாக இருக்கப் போறியா இல்லை கூடுவார் கூட்டத்திலே சீரழியப் போறியா”

“அப்பா... பிள்ளைப் பாசம் வேணும்தான் ஆனால் சமூகத்திலையும் பாசம் வேணும். ஒன்றையொன்று தடுக்கக் கூடாது.”

“ஒரு கொள்ளியை வைச்ச உன்ர கடமையை முடிச்சப் போட்டு எது வேணுமெண்டாலும் செய்.”

“உங்க கடமையை நான் மறக்கவில்லை. அதே வேளை இன்றைக்கு மட்டுமல்லாமல் எதிர்காலத்திற்குமான எங்க கடமையை நீங்க மறுக்கப்படாது”

“புத்தியா சொல்லிதீர்” என்று துள்ளிய தங்கர் தாங்க முடியாமல் இங்கிலீசில் விளாசத் தொடங்கினார். சில நிமிடங்களில் எதுவும் பலிக்காமல் போய்விட “சரி வீட்டுக்கு வா இரண்டில ஒன்று தீர்க்கிறன்” என்றுவிட்டுப் புறப் பட்டார்.

“அதற்குப் பிறகும் இவர்கள் கூடியிருந்து பல விடயங்களுக்கும் கலந்துரையாடினார்கள். செயல் திட்டங்கள் வகுத்தார்கள்.

இந்தச் சந்திப்பு பிறகும் பல நாட்கள் தொடர்ந்தன.

இப்படியொரு நேரத்தின் இறுதிக் கணங்களில்தான் சின்னத்தம்பி பகுதியிலிருந்து “ஓ...ஓ...” என்கிற ஒப்பாரி காற்றில் சுழித்து வந்து இவர்களை மோதியது.

சங்கரன் நஞ்சருந்தி விட்டான். போன போகம் புகையிலைக்கு அடித்து விட்டு வீட்டுப் பின்புறம் புதைத்து வைத்திருந்த கிருமி நாசினியை அவன் குடித்து விட்டதற்கொன்றும் வலிமையான காரணம் இல்லை. தவறணையில் குடித்துவிட்டு வந்தவனை மனைவி பேசி விட்டாள்.

“பிள்ளைகள் பட்டினியில் கிடக்குதுகள் அவருக்கொரு குடி” என்று. “குடிச்சுக் காட்டிறன் பார்” என்றபடி வீட்டின் பின்புறம் போனவன்தான் நஞ்சருந்தி விட்டு “முடிஞ்சுது கதை” என்று வருகிறான்.

மனைவி விழுந்தெழும்பி ஒப்பாரி வைக்கிறாள்.

சங்கரன் அந்தக் காலத்திலிருந்து மரம் ஏறப் போக வில்லை. வீட்டு வளவோடு சேர்ந்திருந்த சிறு துண்டுக் காணியில் புகையிலை பயிரிடுவதுதான் பிழைப்பு. அதில் வருகிற கொஞ்ச நஞ்சமும் குடி கூத்தில் சென்றுவிட வீட்டில் வறுமைதான் வாழ்ந்தது, எட்டுப் பிள்ளைகளும் தாயும்...

தாங்க முடியாமல்தான் அவள் பேசினாள். அதுவே யமனாகும் என்று அவள் கண்டாளா?

அவள் ஒப்பாரி வைக்க...சுற்றி நின்று பிள்ளைகள் வீறிட்டு அழ...இப்போது சங்கரனுக்கே அழகை வந்தது. “ஐயோ நஞ்சைக் குடிச்சிட்டேனே” என்று அவனும் அழுதான். அயலட்டம் கூடிக் குரல் கொடுத்தது. வாசிக சாலையில் இருந்தவர்களும் வந்து சேர்ந்தார்கள்.

சங்கரன் சின்னத்தம்பிக்கு மாமன் முறை.

சின்னத்தம்பிதான் முன்னால் நின்று அலுவல் பார்த்தான். பரந்தாமன் தேங்காய்ப்பால் கொண்டு வந்து பருக்கினான்.

“இதுகளில் நேரத்தை வீணாக்காமல் கொண்டு போவம்” என்றான் குமரேசன்.

மேற்குக் கரையில் தற்காலிகமாகக் குடியேறி இருந்த மீனவர்களும் பருவம் முடிந்து போய்விட்டார்கள். அவர்கள் இருந்தால் இஞ்சின் படகை எடுத்துவந்து விடுவார்கள். இனி இருக்கிற ஒரே வழி செல்வலிங்கத்தின் லோஞ்தான்.

அனலை தீவுக்கும் காவலூருக்கும் இடையே அரசாங்க லோஞ் ஒன்றும் செல்வலிங்கத்தின் இரண்டு லோஞ்களும் ஒடுகின்றன. காலையில் காவலூரில் இருந்து வந்து மாலையில் திரும்புவதோடு அரசாங்க சேவை சரி. மற்ற நேரம் எல்லாம் செல்வலிங்கம்தான். காலையில் புறப்படுவதற்கென்று இக்கரையில் ஒரு லோஞ் நிற்கும். காவலூரில் இருந்து அரசாங்கச் சேவைக்குப் பின்னால் புறப்பட அங்கும் ஒன்று இருக்கும். இக்கரையில் இருக்கிற லோஞ் ஒன்றுதான் இப்போதுள்ள ஒரேயொரு வழி.

சங்கரன் துடிதுடித்துக் கொண்டிருந்தான்.

சுற்றி வளைத்து ஒப்பாரி வைக்கும் பெண்களைப் பிய்த்துக்கொண்டு அவனைத் தூக்கிக் கொண்டு வருகிறார்கள் இளைஞர்கள்...பின்னால் ஆண்களும் பெண்களுமாக அவனது உறவினர்கள் பின் தொடர்கிறார்கள். துயர ஓலம் ஊர்வலம் வந்தது. துறைமுகச் சந்தியில்...

குமரேசன் மடிமீது தாங்கி சங்கரனைப் பிடித்திருக்கிறான்.

சின்னத்தம்பியும் பரந்தாமனும் ஓட்டமாக ஓடுகிறார்கள். செல்வராணியும் பெண்கள் கூட்டத்தில் ஒருத்தியாக நிற்கிறாள்.

படுங்கி எறிவதுபோல் கேற்றைத் திறந்து கொண்டு முற்றத்திற்கு வருகிறார்கள்.

முகத்தைக் கடுமையாக்கி “என்ன” என்பது போல் கூடத்தில் இருந்த இருப்பிலேயே பார்க்கிறார் செல்வலிங்கம்.

“சங்கரன் மருந்து குடிச்சிட்டான்...அதுதான்”

“அதற்கு எனக்கென்ன...”

“லோஞ்சியை விடவேணும்”

“அதெல்லாம் ஏலாது...போய் உங்கட அலுவல்களைப் பாருங்க...”

இவர்களை விலக்கிக் கொண்டு “ஐயா” என்று முன்னால் வருவது நாகனும் அவரொத்த சிலரும், “பெடியள் போனாங்கள் செல்வலிங்கத்தாரோட முதலேயே கொழுவல்...அவர் எப்படிச் சம்மதிப்பார்” என்றபடி பின்னாலேயே ஓடி வந்த நாகனும் மற்றவர்களும்...

“ஆரு...நாகனே வா...வா..”

சின்னத்தம்பியையும் பரந்தாமனையும் மறந்தவரானார் செல்வலிங்கம். எப்படியோ காரியம் ஆகட்டும் என்று பொறுத்துப் பின்வாங்கி நின்றார்கள் இவர்கள்.

“நின்று கதைக்கிற நேரம் இல்லை...அங்க சங்கரன்...”

“கனக்கவே குடிச்சவன்”

“ஒரு இம்மட்டு...” கையால் அளவு காட்டினான் நாகன்.

“அப்ப அது முடிஞ்சிடும்”

“எண்டாலும் எங்கட முயற்சியை...”

“முயற்சியை நீங்க செய்யுங்க என்னுலை ஒண்டும் ஏலாது”

“எவ்வளவு காசு எண்டாலும் தாறம்”

“ஓ...நீங்க இப்ப காசுக்காரர்” கேலியாகச் சொன்ன செல்வலிங்கம் தொடர்ந்தார்.

“நாகன் எனக்கென்ன காசுதானே ஆனால் காசில லோஞ் ஓடுமா...”

“என்ன சொல்லிறியள்”

“மசல் இல்லையடாப்பா நான் என்ன செய்யிறது”

“ஐயா நீங்க இப்படிச் சொல்லப்படாது”

“இப்படித்தான் சொல்லுவன் மசல் இல்லாம நான் என்ன செய்யிறது. போய் உங்கட அலுவல்களைப் பாருங்க”

உள்ள கோபங்கள் எல்லாம் சேர்ந்து கொள்ள கறுவிக் கொண்டவர் படார் என்று கதவு சாத்தி உள்ளே போனார்.

இவர்கள் நெஞ்சம் குமுறித் திரும்பினார்கள்.

“என்ர லோஞ்சியில்ல அவயின்ர லோஞ்சி ஓடிப் பார்க் கட்டுமன்” என்று உறுமியபடி செல்வலிங்கம் உள்ளே திரும்பிய போது எதிர் வந்த விசாலாட்சி கேட்டாள்.

“மெய்யேப்பா ஆள் முடிஞ்சுதாமே”

“இல்லையாம் துறைமுகத்தில கொண்டு வந்து போட்டி ருக்கிறுங்கள்”

“எண்டாலும் இந்த நேரத்தில நீங்கள் கோபதாபம் பார்த்திருக்கக்கூடாது”

“எனக்குப் புத்தி சொல்ல வந்திட்டா அவ...இது தப் பாது முடிஞ்சிடும்”

“நம்மட கனகசபையருக்கும் இப்படித்தானே...நடுச் சாமத்தில லோஞ்சியில கொண்டு போய் காப்பாத்த யில்லையா...”

“கனகசபையும் இவன் சங்கரனும் ஒண்டா இல்லைக் கேட்கிறன்.”

விசாலாட்சி வாய் மூடித் திரும்பினாள்.

“இதில படிப்பாங்கள் பாடம்” என்று இவர் முணு முணுத்திருந்தபோது குசினிக்குள் நின்ற விசாலம் ஓடி வந்தாள் பதறியடித்து...

“என்னடியது...”

“இஞ்சை வாருங்கோ. துறைமுகப் பக்கம் நெருப் பெரியது.”

“என்ன...ஓமெண்டிறன்”

“வீடு கீடு ஏதும்...”

“பார்த்திட்டு வாறன்.”

வேட்டி மடித்து ஓடுகிறார் செல்வலிங்கம்.

ஓடிக் கொண்டு இருக்கும் போது பலரும் பல திக்கில் இருந்து ஓடி வருவது தெரிந்தது.

“செல்வலிங்கத்தாற் ற லோஞ்சாம் எரியுது” என்றபடி ஓடினார்கள்.

“சிவ சிவா” என்று தலையிலடித்து ஓடினர் செல்வலிங்கம்.

அவரது லோஞ்தான் கடலில் நெருப்புக் கோளம் மிதப்பதுபோல் எரிந்து கொண்டிருந்தது.

செல்வலிங்கம் வீட்டிற்குப் போய் ஏமாற்றத்துடன் திரும்பி வந்திருந்தார்கள் சின்னத்தம்பியும் பரந்தாமனும். பின்னால் நாகனும் மற்றவர்களும்.

“மசல் இல்லையாம்...செல்வரிட்ட, நல்ல கதை விடியப் போறது என்ன தண்ணியிலையாமே” என்றான் பரந்தாமன்.

“அதெல்லாம் பொய் எளியநாய், ஒரு உசிர் இங்க துடிக்க...”

சங்கரன் துடித்துக் கொண்டிருந்தான். சாவின் நுழைவாசலில் துடித்துக் கொண்டிருந்தான். மனைவியும் பிள்ளைகளும் கதறி அழ, சுற்றத்தார் குமுறி நிற்க சங்கரன் செத்துக் கொண்டிருந்தான்.

லோஞ் பாலத்துக் கரையில் கட்டப்பட்டு இருந்தது. தாலாட்டும் அலையில் குழந்தையாக உறங்கிக் கிடந்தது. துடிக்கும் சங்கரனைப் பார்ப்பார்கள் ஒருகணம் மென் இருளில் ஆடும் லோஞ்சைப் பார்ப்பவர்கள் மறுகணம். சிலர் கூட்டமாக லோஞ்சை நோக்கி ஓடுவது தெரிந்தது. சில கணங்களில் “பகீர்” என்று பற்றி எரிகிறது லோஞ்.

எண்ணைப் படிந்திருந்த பலகைகள், ‘ராங்’ நிறைய இருந்த மசல் இவர்கள் விசிறிய பெற்றோல்... “உய் உய்” என்று எரிந்தது லோஞ்.

சனம் ஓடி வந்தது.

செல்வலிங்கம் ஓடி வந்தார்.

எல்லாரும் ஒன்று கூடி இருக்கிற இந்த நேரத்தில் வாய் வைப்பது பிழை என்று பேசாமல் திரும்புகிறார். அவரது செற் அவரை வளைக்கிறது.

“ஆரெண்டு எனக்குத் தெரியாமலா...செய்யிறன் வேலை” என்று முணுமுணுக்கிறார்.

“விடப்படாது நல்ல பாடம் படிப்பிக்க வேணும்” என்றார் தலைமையாசிரியர். பிறகு கை சுரண்டி “ஆரது” என்று உசாவுகிறார்.

“இப்ப என்னத்திற்கு... நானேக்குப் பேசுவம்”

சுற்றி நிற்பவர்கள் தம்முள் உசார் ஏறினாலும் எதிர் நிற்பவர்களுக்கு எதிராகத் திரும்ப திராணியில்லாததால் தம்முள் குமுறுகிறார்கள்.

“அநியாயப்படுவாங்கள்...நானேக்கு மனிசர் மாஞ்சாதி பயணம் போறதில்லையே...” என்று கேட்டார் தங்கர்.

“எங்களுக்குத் தலையும் அவங்களுக்கு வாலும் காட்டிற வையை எங்களுக்குத் தெரியும்” என்று தலைமையாசிரியரின் காதைக் கடித்தார் செல்வலிங்கம்.

“எதுக்கும் தங்கரோட பகைக்கப்படாது. தேவையான ஆள்” என்று அறிவுரை சொன்னார் தலைமை.

சிவராமன் கவலையோடுதான் வந்தான்.

சங்கரனின் இந்தத் துடிப்பில் அவனுக்குக் கவலை வராதா என்ன...என்று எண்ணி பரந்தாமன் கண்களைய அவன் பலமாகச் சொல்லி வருகிறான். “கொஞ்சமும் யோசியாம நெருப்பு வைச்சிட்டாங்க ஊர் மக்கள் பயன்படுத்திற லோஞ்சை எரிச்சிருக்கிறாங்களே” பரந்தாமனுக்கு தாங்க முடியாத கோபம் வந்தது.

சங்கரனும் ஊர் மகன் தான் மனிசன்தான் அவனுக்கு ஏன் அது பயன்படவில்லை.”

“எண்டாலும் பரம்...அது எவ்வளவு இழப்பு”

“அது சரி...அப்ப இது.....சங்கரன் இழப்பு சாதாரணமா?”

சிவராமன் நெற்றி சுருக்க விறுக்கென்று வந்து இழுக்கிறார் தங்கர். “செல்வர் பார்க்கிறார். நீ இங்கால வா..... பாரதி விழாவை மறந்திட்டியா”

சிவராமன் தங்கருடன் போனான்.

தீயை அணைப்பதற்கான முயற்சியின் நினைப்பை மிஞ்சி தீ முழுதாக தின்றுவிட்டது. இரவிரவாக சங்கரன் துடித்துக் கொண்டிருந்தான். அவன் பக்கம் குழ்ந்து நின்ற எல்லாருமே துயரத்தில் துடித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அவனை அக்கரைக் கொண்டு போய் விட்டால் காப்பாற்றியும் விடலாம். இவ்வளவு நேரமும் போகாமல் இருக்கிற உயிர் போகாமலே தப்பிவிடக் கூடும். லோஞ் தீயில் எரிகிற வேதனையிலும் செல்வலிங்கத்தாரின் முகத்திற்காகவும் பலர் மறுபக்கம் கூடி நின்றனர். இரவு விடியும் போது சங்கரனின் துடிப்பும் ஓய்ந்தது.

ஒப்பாரியும் ஆவேசமும் பலத்தது. செல்வலிங்கமும் சகபாடிகளும் நிலைமை மோசமாவது கண்டு எப்பவோ நழுவி விட்டார்கள். லோஞ்சிற்கு நேர்ந்த கதி தமக்கும் நேர்ந்து விடும் என்ற பயம்.

சங்கரனின் உயிரற்ற உடலைச் சுமந்து அவனது வீடு வந்தார்கள். சின்னத் தம்பியும் பரந்தாமனும் நிலைமையை நெறிப்படுத்தினார்கள். அவர்களின் நெறிப்படுத்தலை மிஞ்சி ஆவேசம் தீயாக லோஞ்சை எரித்துவிட்டது. சாவீடு தனக்கே உரிய களைகட்டிய மாலைப்பொழுது. “பொது பொது” வென்று வந்து இறங்கினார்கள் பொலிசார். ஒரு துண்டு ஒன்றை வாசித்து பாந்தாமன், சின்னத்தம்பி குமரேசன் இன்னும் இரண்டு மூன்று இளைஞர்களைக் கைது செய்தனர். துயர உணர்ச்சி கலவரமாக, பலரும் பதட்டம் அடைந்தார்கள். பரந்தாமன் சொன்னான். “ஒருத்தரும் பயப்படவோ, பதட்டம் அடையவோ வேணும். நாம திரும்பி வருவம். சங்கரன்ர கடைசி அலுவல்களைப் பாருங்க”.

செல்வராணி தான் முன்னின்று நடத்துவதாக ஜாடை காட்டினாள்.

இளைஞர்களை அழைத்துக் கொண்டு போனார்கள் பொலிஸ்காரர்கள்.

அவர்கள் நேராக அங்கே வந்தவர்கள் அல்ல. செல்வ லிங்கம் வீட்டுக்குப்போய் பலதும் சுவைத்து செல்வலிங்கத் துடன் உறவாடி வந்தவர்கள். கமலாவின் வழக்கில் தங்கரோடு அலைந்து உலைந்து இப்போது செல்வலிங்கத் துக்கு விசயம் பிடிபட்டுவிட்டது. அவர் முறையிட்ட பட்டியல்படி இளைஞர்கள் கப்பல் ஏறினார்கள்.

பாலம்வரை வந்துவிட்டு திரும்பினார்கள் செல்வ லிங்கமும் தலைமை ஆசிரியரும்.

“எண்டாலும் செல்வர்...பரந்தாமனை உள்ளே இழுத்தது கொஞ்சம்...”.

“நல்ல கதை அவன்தான் முதல் ஆள்”

“எண்டாலும் தங்கர் உங்கட வழச்சைத் தள்ளப் பண்ணினவர்...மனிசன் துள்ளிக் குதிக்கும்”.

“அப்ப என்னதான் செய்யச் சொல்லியாய்...”

“தங்கற்ர மகனை ரகசியமாய்ப் படிப்பிக்க வேணும்... மற்றதுகளை இப்படிச் செய்ய வேணும்”.

“அடிக்கவும் வேணும், வலிக்கவும் கூடாது. எண்ட கதை மாதிரியெல்லோ கிடக்குது”.

“பரந்தாமனுக்கு அடிக்கவும் வேணும் தங்கருக்குத் தெரியாம”.

“என்னவோ நீயும் உன்ர மூளையும்...பொலிசு செப்ப மாய்க் குடுக்கும்”.

“இல்லாம லோஞ்சை எரிக்கிறதெண்டால் விளையாட்டு வேலையோ...”

மகனையும் பொலிக பிடித்துப் போகிற செய்தி யறிந்து சைக்கிளில் விழுந்தெழும்பி வந்தார் தங்கர்.

“அந்தா தங்கர் வருகிறார்” என்றார் தலைமை.

“வாற வரத்துச் சரியில்ல”.

“சமாளியுங்க...”

துள்ளிப் பாய்ந்து இறங்கினார் தங்கர். மகனைத் திருத் துகிற வேலையை தான் ஏற்று முடியாமல் போகவும் “என்னெண்டாலும் ஆடித்துலையட்டும்” என்று கூறியவர் இப்போது செய்தியறிந்து ஏனென்று இல்லாது மனசு துடிக்க ஓடி வந்தார்.

“கொண்டு போயிற்றாங்கள்...அவங்களை மட்டும் உள்ள அனுப்பினால் துள்ளிக் குதிப்பாங்கள். அதுக்காக உன்ர மகனை...” செல்வலிங்கத்தார் சமாளித்தார்.

“இல்லை இல்லை அது சரி அவனையும்தான் அனுப்ப வேணும்...அப்பதான் திருந்துவாங்கள்” என்றார் தங்கர்.

“சந்தேகம் எண்டுதான் குடுத்தனன் விட்டிடு வாங்கள்”.

“இல்லை படிச்ச வரட்டும்”.

“உங்கட முகத்திற்காக விடத்தான் நினைச்சனான். பிறகு பயம் தெளிஞ்சிரும்”.

மூவருமாக நடந்தார்கள்.

தங்கர் சைக்கிளை உருட்டிக்கொண்டு வந்தார். சிறிது தூரம்சென்றதும் “வீட்டில மனிசி குரல் வைக்கப்போறாள்” என்றபடி விடைபெற்றார். தலைமையாசிரியரும் செல்வ லிங்கமும் வீட்டுக்குப் போனபோது சந்திக்கடை முதலாளி

தணிகாசலமும் வேறு சிலரும் காத்திருந்தார்கள். இரவிலும் காலையிலும் வந்து துக்கம் விசாரித்துப் போனவர் இந்த மாலையில் நிலைமையறிய வந்திருந்தார்கள்.

“ஆயுள் தண்டனை கிடைக்குமே வாத்தியார்” வெருவான அக்கறையுடன் கேட்டார் தணிகாசலம்.

“சீச்சி ஒரு ஐந்து வருசம்”.

“அது போதும் திருந்தியிருவாங்கள்” என்றார் செல்வலிங்கம்.

“தற்செயலாய் உடனே வந்தாங்களெண்டால் கதை முடிஞ்சது...ஆட்களைத்தான் எரிப்பாங்கள்” தூண்டிவிட்டார் புகையிலை வியாபாரி.

“ஆற்ற கதை முடியுது எண்டு பார்ப்பம்...ஒண்டொண்டாய் பொறுத்துக்கொண்டு வாறம் லோஞ் எரிக்கிற அளவுக்குவந்து நிற்குது. இதோட அவங்கள் அடங்க வேணும். இல்லை இனியும் பொறுக்க ஏலாது” என்றார் செல்வலிங்கம்.

“இனியும் நாங்க பேசாம இருந்தால் நம்மட சீவியத்தில மண் போட்டிருவாங்கள்” இன்னும் மக்கள் கடை அமைத்துப் போடுவாங்கள் என்கிற பீதியில் இருந்தார் தணிகாசலம்.

“இந்த வழக்கோட சட்டத்தால அமத்த வேணும் இல்லாட்டில் நாமதான்” என்றார் செல்வலிங்கம்.

“சரி பொறுத்துப் பார்ப்பம்” என்றார் தலைமையாசிரியர்.

“பொறுமை என்ன பொறுமை எல்லைக்கு வந்திட்டம்” என்றார் செல்வலிங்கம்.

அவர்கள் ஐக்கியப்பட்டுக் கலைந்தார்கள்.

வாசிகசாலையில் நடந்த இளைஞர்களின் கூட்டத்திற்கு கனகரெத்தினமும் வந்திருந்தான். பரந்தாமன் தான் அழைத்து வந்திருந்தான். அவனுக்கு கனகரெத்தினம் நெருங்கிய உறவினன். புதியகொள்ளை ஒன்றினைப் பற்றி அனுபவத்தில் அறிந்த அவன் மூலமே வெளிப்படுத்துவது பரந்தாமனின் நோக்கம்.

லோஞ் எரிந்தது தொடர்பாக பொலிசார் அழைத்துப் போய் வந்தபின் நடக்கிற முதல் கூட்டமாதலால் கூடியிருந்தவர்களிடம் உற்சாகம் கரைபுரண்டது. செல்வலிங்கம் விருந்து போட்டு பொலிசை வளைத்து காரியம் பார்த்தது கோர்ட்டில் எடுபடவில்லை. சந்தேக நபர்கள் என்பதற்கே வலுவான ஆதாரம் இல்லையென்று ஆஜர் செய்தபோதே பொலிஸ் விசாரணைக்கு உத்தரவிட்டு இவர்களை விட்டு விட்டார்கள். செல்வராணிதான் வெளியே நின்று கட்சி மூலம் அலுவல் பார்த்தாள்.

ஐந்து வருசம் பத்து வருசம் என்று செல்வலிங்கம் முதலானோர் வருடம் எண்ணிக் கொண்டிருக்க மறுநாளே இவர்கள் வெளியே வந்தது நெருப்பில் எண்ணை வார்த்து விட்டிருக்கிறது. பொலிசார் விசாரணை என்ற போர்வையில் வருவதும் செல்வலிங்கம் வீட்டில் மூக்குமுட்டக் குடித்து விட்டு சங்கரன் வீட்டருகில் வந்து'' தொல்லை'' கொடுப்பதுமாக பொழுது கழிகிறது.

இவர்கள் கூடியிருக்கிறார்கள். முன்னரிலும் கூடிய உத்வேகத்துடன்...

கனகரெத்தினம் சொன்னான் ''இவை ஊரிலே இருக்கிற ரெண்டு மூணு வியாபாரிகள் பண்ணிற அநியாயம் நாடு

கொள்ளாது. சிங்களப்பகுதியிலே புகையிலை விக்குதில்லை யெண்டு பொய் சொல்லிறதும் தாங்க வைக்கிறதே விலை யென்டிததும் ஒரு நீதி நியாயம் இல்லாம...''

''வியாபாரியட்ட நீதிநியாயத்தை எதிர் பார்க்க ஏலுமே'' என்றான் சின்னத்தம்பி

''அதுக்கும் ஒரு அளவில்லையே புகையிலைப் பாடத்தை சும்மா நெருப்பு வைச்சுப் போடலாம் என்று நினைக்கிற விலை சொல்லிடுங்கள். வியர்வையோட அவைக்கு விளையாட்டு''

''விளையாட்டு இல்லைக் கனகர் அவைக்கு பிஸ்னஸ்'' என்றான் பரந்தாமன்.

''பிஸ்னஸ்சை அவர்களுக்கு நாங்க பழக்க வேணும்''

செல்வராணிக்கு குமரேசன் இன்றைய கூட்டத்திற்கு வராமல் விட்டது கவலையாக இருந்தது. பல்கலைக்கழகத்தில் ஏதோ நிகழ்ச்சி என்று கூறியிருந்தான். அவன் இல்லாத தால்தான் உற்சாகம் இழந்திருப்பதாக செல்வராணியைக் கிண்டல் செய்தான் பரந்தாமன். நாணத்தினால் முகம் தாழ்த்தி தன்னைச் சுதாரித்து அதனைப் பொய் என்று நிரூபிக்க வேண்டுமென்றே முயல்பவளாகி சகஜ நிலைக்கு வந்தாள்.

''உற்பத்தி செய்யிறது நீங்க... உபயோகிக்கிறது அவங்க இடையிலே இரண்டு பக்கமும் கொள்ளையடிக்கிறது வியாபாரிகள்'' என்றான் செல்வராணி.

''கூட்டுறவுச் சங்கத்தாலே விளைபொருட்களை வாங்கினால்...'' என்று தயங்கினான் சின்னத்தம்பி.

''நல்ல கதை அதுவும் செல்வலிங்கத்தின்ர தலைமையில் அவங்கட ஆட்களின்ர கையிலே தானே இருக்கு'' கனகரத்தினம் நம்பிக்கையினத்தில் முகம் சுளித்தான்.

“அதெல்லாம் நீடிக்காது கூட்டுறவுச் சங்க ஊழல்கள் பற்றி முறையிட்டிருக்கிறம் தேர்தலும் நடக்கப்போகுது. இனியும் அவங்களிட்ட ஏமாற மாட்டம்” என்றான் பரந்தாமன்.

மக்கள் கடை பற்றி திட்டம் வகுத்தவன் குமரேசன். அடுத்த கூட்டத்தில் அது பற்றி ஆலோசிப்பதாக கூறிக் கலைந்தார்கள்.

கனகரத்தினம் கவலையோடுதான் நடந்தான். தனது சிறிய தோட்டத்தில் விவசாயம் செய்து கட்டுச் செட்டாக வாழ்ந்தவன். பல்வேறு தாக்குதல்களால் மனம் வெந்து போய் பரந்தாமனின் வற்புறத்தலால்தான் வந்து கலந்திருந்தான். இப்போதும் சலிப்பு அவனைவிட்டு நீங்கவில்லை. ஆனால் சிறிது நம்பிக்கை துளிர்த்திருந்தது.

சந்திக்கடையில் முதலாளி தணிகாசலம் யோசனையில் தலைதாழ்த்தியிருந்தார். புகையிலை வியாபாரி செல்லத்துரை கருட்டை வாயில் வைப்பதும் எடுப்பதுமாக துள்ளிக் குதித்தார்.

“ஓமோம்... பொடியனை இப்படியே விட்டால் எங்கட மடியிலையும் வைப்பாங்க போல கிடக்குது.”

“எனக்கெதிரா முடிவே செய்திட்டாங்கள் நான் ஒன்றிற்கு நாலென்று கொள்ளையடிக்கிறனும். நியாய விலையில் பொருட்களை விநியோகிக்க மக்கள் கடை திறக்கப் போகினமாம்.”

“திறப்பினம் திறப்பினம் நாலு நாளிலே சாம்பல் காடாத்த மாட்டியளா” உசார் படுத்துகிறார் செல்லத்துரை.

“இவன் கனகரத்தினமும் கூட்டத்திற்குப்போனவனும்” என்றார் தணிகாசலம்.

“போவான் போவான் வேற என்ன சொல்லி யிருப்பான். என்னைப்பற்றி கண்ட மாதிரி கதைத்திருப்பான் எனக்கென்ன...”

“எனக்கென்ன” என்றதற்கென்ன செல்லத்துரை மிகவும் மனம் புழுங்கினார்.

இருவருமாக தமக்குள் திட்டம் போட்டு செல்வலிங்கத் தாரைக்காணத் தீர்மானித்தார்கள். கலண்டர் பார்த்து தணிகாசலம் இராகு காலம் தவிர்த்தார்.

இருவரும் ஈடுதல் ஒருமனதாகி புறப்பட்டார்கள்.

“செல்வலிங்கத்தாரை உசார் படுத்தினால் எல்லாம் சரி” என்றார் செல்லத்துரை.

“உசாராகத்தான் இருக்கிறார்”

“என்ன உசார்... இன்னும் உயிர்க்குலையில் பிடிக்கையில்லை அவருக்கு கோயில்லையும் கூட்டுறவுச் சங்கத்திலேயும் தான் நல்ல வரும்படி... அதில வாய் கை வச்சால்தான் உண்மையான உசார் வரும்.” என்றார் செல்லத்துரை.

“உண்மைதான்... உண்மைதான்.” என்றார் தணிகாசலம்.

இருவருமாக செல்வலிங்கம் வீட்டுப் படலைதிறந்தார்கள்.

“என்னது இருந்தாப்போல வாறியள்” செல்வலிங்கம் செல்லமாக வரவேற்று கூடத்துள் இருத்துகிறார்.

“வாற நேரம் வத்துதானே ஆக வேணும்” என்று தணிகாசலம் ஞானமுரைக்க செல்லத்துரை நேரடியாக விசயத்திற்கு வருகிறார்.

“பெடியனை இனியும் விட்டு வைச்சால் நாம நிம்மதியாய் இருக்க ஏலாது.”

“கூட்டுறவுச் சங்கத்து ஊழல்களை விசாரிக்க வேணுமென்று அரசாங்க அதிபர் வரைக்கும் போய் அலுவல் பார்த்திருக்கிறார்கள். வாற எலெக்சனிலை எல்லாரையும் மாத்திப் போடுவாங்களாம், உங்களுக்கொண்டெண்டால் எங்களுக்கில்லையா”

“மக்கள் கடை...” என்று ஏதோ கூறத் தொடங்கினார் தணிகாசலம்.

“அதைவிடு” என்று துடைத்து விட்டு “கோயில் விசயத்திலையும் கணவைச்சிருக்கிறாங்களாம்.” என்றார் செல்லத்துரை.

“உண்மையே” என்று கேட்ட செல்வலிங்கத்திற்கு உடம்பு நடுங்கியது. சமாளித்துக் கொண்டு “அவங்கள் எல்லாரையும் அழிச்சப் போட்டுத்தான் மற்ற வேலை.” என்று சூழரைத்தார்.

“நாங்களும் ஒத்துழைப்பம்” என்று இருவரும் ஏககாலத்தில் வாக்களித்தார்கள்.

இந்த நேரம்தான் தலைமையாசிரியர் விசர் கொண்டு வந்தார்.

அதற்குக் காரணம் இருந்தது.

குமரேசன் பல்கலைக்கழகத்தில் சேர்ந்த வருடம் இறுதியாண்டு வகுப்பில் படித்துக் கொண்டிருந்த சிவநேசன் மாவட்ட கல்வியதிகாரியாகப் பதவி ஏற்றிருந்தான். பல்கலைக்கழகத்தில் பயின்றபோது குமரேசனுடன் நெருங்கிய நட்புப் பூண்டவன். இருவருமாக அனலேதீவிற்கு வந்திருந்த

தார்கள். நட்பின் காரணமாக குமரேசனும் உத்தியோக பூர்வமாக சிவநேசனும் வந்திருந்தார்கள். காலை ஒன்பது மணிக்கு அரசாங்க லோஞ் அவர்களை தீவுப்பாலத்தில் இறக்கியது. இருவருமாக ஊர்ப்பள்ளிக் கூடத்திற்கு வந்தார்கள்.

தலைமையாசிரியரின் வரவு பதியப்பட்டிருந்தது. அவர் இல்லை. ஆசிரியர்கள் கறுகறுப்படைந்திருந்தவர்கள் திசை காட்டினார்கள். தலைமையாசிரியரின் பென்னம்பெரிய தோட்டம். ஓலை தாழ்த்தியபடி தொழிலாளர்கள், வியர்வை வழிய ஆணையிட்டு மேற்பார்வை செய்தபடி தலைமையாசிரியர். ஓலை பரவியபடி. நாலைந்து மாணவர்கள்,

சிவநேசனும் குமரேசனும் தோட்டத்தில் நுழைய தலைமையாசிரியர் திகைத்துப் போனார்.

“இல்லை... நான் சும்மா” தடுமாறினார்.

மாணவர்களை அழைத்தார் சிவநேசன்.

எல்லாருமே பத்தாம் வகுப்பு மாணவர்கள். பெயர்களைக் கேட்டால் வரவு பதியப்பட்டதாகக் கூறினார்கள். தலைமையாசிரியரே அழைத்து வந்ததாக வாக்குமூலம் அளித்தார்கள். எல்லாரும் பள்ளிக்கூடத்திற்குத் திரும்பினார்கள். முன்னரே பல புகார்கள் கல்வித்திணைக்களத்திற்கு கிடைத்திருந்தது. சிவநேசன் குற்றச்சாட்டுகளை அடுக்கினார். “தோட்டம் செய்வது, வட்டி வாசிக்கு பணம் கொடுப்பது, ஊரில் “கண்ட்ராக்ட்” எடுத்து கொள்ளையடிப்பது இப்படி இப்படி இதுதான் தொழில். தலைமையாசிரியர் வேலை ஒரு பொழுதுபோக்கு... அதுவும் மாணவர்களைப் பள்ளிக்கூட நேரத்தில் தோட்டத்தில்...”

குற்றங்களைப் பதிந்தார். நடவடிக்கை எடுக்கப்படும் என்றார்.

ஒரு படி இறங்கி வந்து “இறுதி எச்சரிக்கை” என்றார்.

இருவரும் பள்ளிக்கூடத்தை விட்டுப் புறப்பட்டார்கள்.

பல்லைக்கடித்துக் கொண்டு பள்ளிக் கூடத்திலிருந்து விட்டு நேராகப் புறப்பட்டவர்தான். தாங்கமுடியாத கொதிப்போடு செல்வலிங்கம் சந்நிதியில் வந்து சேர்ந்தார். இது குமரேசன் ஒருத்தனின் வேலை என்று தான் முதலில் நினைத்திருந்தார். பிறகு... பிறகு, குவிந்த குற்றச்சாட்டுக் களைப் பார்த்த பிறகு இது பெடியள் சேர்ந்து செய்யிற வேல்தான் என்று புரிந்தது. பெடியள் எல்லாரையுமே தீவிலிருந்து அடியோடு அகற்றி விட வேண்டும் என்று துடித்தார். செல்வலிங்கத்தாரையும் அணைத்துக் கொண்டு அலுவல் பார்க்க எண்ணினார்.

“என்னது இருந்தாப்போல கூட்டம் கூடியிருக்கிறியள்” கேட்டுக்கொண்டே வந்தார்.

“அவங்கள் எங்களுக்கெதிரா கூடி அலுவல் பார்த்தால் நாங்களும் ஒன்று கூடத்தான் வேணும்” என்றார் செல்லத்துரை.

செல்வலிங்கம் வாய் திறக்காமல் சிரித்துக் கொண்டிருந்தார். “அதுவும் சரிதான்” என்றார் தலைமையாசிரியர்.

செல்லத்துரையும் தணிகாசலமும் இப்போது தத்தமக்கு நேரக்கூடிய இழப்புகளை விஸ்தரித்துக் கூறினார்கள். பிறகு செல்வலிங்கத்திற்கு எதிராக அவர்கள் செய்கிற சதிகளை விவரித்தார்கள். தலைமையாசிரியர் தனது மனக் குமுறலைக் கூறவில்லை “அவங்களை ஒழிச்சால்தான் நமக்கு நிம்மதி.” என்றார்.

“அதைவிட வேற வழியில்லை” என்றார் செல்வலிங்கம்.

தணிகாசலத்திற்கு அந்த வழிமுறை சிறிது நடுக்கம்.

“முறையாச் சொன்னால் பெடியள் திருந்துவாங்கள்.” என்றார்:

“திருந்துறதோ எங்களை அழிச்சப்போட்டுத்தான் மற்ற வேலை எண்டிருங்கள்.”

“அவங்கள் எங்களை அழிக்கிறதெண்டிறது எங்களிட்ட குவிஞ்சு கிடக்கிற சொத்துகளைப் பறிக்கிறதையும் எல்லாரும் சமமாய் ஆகிறதையும்தான் நினைக்கிறார்கள்.” என்றார் செல்லத்துரை.

“இல்லாட்டிக்கு லோஞ்சியை எரிச்சவங்கள் ஆட்களை எரிச்சிருக்க மாட்டாங்களா? என்றுவிட்டு தவறை உணர்ந்த வராக செல்வலிங்கத்தைப் பார்த்து பல்லைக் கடித்தார். “நாம அவங்களை அழிக்கிறதெண்டால்... அவங்களிட்ட என்ன இருக்கு உசிரைத்தவிர” என்று விட்டு தன் அவசரம் உணர்ந்து பல்லைக்கடித்தார் தலைமையாசிரியர்.

தணிகாசலமும் செல்லத்துரையும் போகும்வரை பல்லைக் கடித்திருந்தார் தலைமையாசிரியர். போன பின் ஒருவர் காதில் ஒருவர் குசுகுசுத்து தீரயோசித்து முடிவிற்கு வந்தார்கள். திட்டப்படி தங்கருடன் கதைக்கும் பொறுப்பை தலைமையாசிரியர் ஏற்றார்.

தங்கர் வீடு.

கட்சிக் கூட்டத்தில் கலந்து கொள்ள பரந்தாமன் செல்வ ராணியுடன் யாழ்ப்பாணம் போய் விட்டான். தங்கர் அடுத்தடுத்த தனது திட்டங்களை யோசித்தபடி முற்றத்தில் சாய்மனைக்கதிரையில் சாய்ந்திருந்தார். வேப்பம் பூக்கள் விட்டுவிட்டு வீசும் காற்றிற்கு உதிர்ந்து கொண்டிருந்தன. தன் தலைமீது விழவும் பொருட்படுத்தாமல் யோசனையில் தீவிரப்பட்டிருந்தார்.

தயாரிக்க வேண்டிய மகஜர்களைப்பற்றிச் சொல்வதற் காக சிவராமனை வரும்படி கூறியிருந்தார். சிவராமனை எதிர்பார்த்து அடிக்கடி படலையையும் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்.

குளாய் நீர்த் திட்டம் செயற்படுத்துமாறு கோரி மந்திரிக்கு ஒரு கடிதம் எழுத வேண்டும். பள்ளிக்கூட ஆசிரியர் பற்றாக்குறை பற்றி எம்பீக்கு ஒரு கடிதம், துறை முகப்பாலம் சீர்படுத்த வேணும். அதற்கும் ஒரு கடிதம். பத்திரிகைக்கு தீவில் உள்ள குறைபாடு பற்றி ஒரு கட்டுரை. சிவராமன் வந்ததும் கூறவேண்டியதை வரிசைப் படுத்திக் கொண்டிருந்தார்.

மறந்து விடாமல் இருக்க மீண்டும் மீண்டும் உருப் போட்டுக் கொண்டார்.

சிவராமன் படலை திறந்து வரும்போது “வாடாப்பா வா உன்னைத்தான் பார்த்துக் கொண்டு இருக்கிறேன் என்று உற்சாகத்துடன் குரல் கொடுத்தார். சிவராமன் நீளநீளமாக ஏதோ எழுதி வைத்திருந்தான். படிக்கத் தந்து பயப்படுத்தப் போகிறானே என்று பயந்து அப்படிச் செய்தால் தானும் இங்கிலீசில் பேசி பயப்படுத்த வேண்டும் என்று தீர்மானித்துக் கொண்டார். அவன் வாசிக்கக் கொடுக்கவில்லை. பாரதி விழா கவிதாங்கு கவிதை எழுதி வைத்திருப்பதாகக் கூறினான். முதலிலேயே வாசித்து கொண்டால் ஆர்வம் இழந்து விடும் என்றும் கவிதாங்கில் வாசிக்கும்போதே கேட்கும்படியும் சும்மா காட்டுவதற்காகவே கொண்டு வந்ததாகவும் கூறினான்.

தப்பிய மகிழ்ச்சியில் “சரி சரி” என்று தலையசைத்து தனது அலுவலில் கவனம் செலுத்தினார்.

தங்கர் சொல்லச் சொல்ல சிவராமன் சலிப்பில்லாமல் குறித்துக் கொண்டிருந்தான்.

அது முடிய.....

“ஒரு முக்கியமான விசயம் உங்களிட்ட சொல்லத்தான் வேணும்.” என்று முத்தாய்ப்பு வைத்தான் சிவராமன்.

“என்னடாப்பா அப்பிடி ஒரு விசயம்”

“உங்களிலே கொண்ட அன்பினாலே சொல்லிறன். குறை நினைக்கப்படாது.”

“குறை என்ன குறை வெளிப்படையாகச் சொல்லு”

“உங்கட பரந்தாமன்”

“அவன்ர கதையை விடு அது உதவாது நான் கை விட்டிட்டன். என்னென்னடாலும் செய் எண்டு”

“என்ன செய்தாலும் உங்களுக்கு கதை இல்லை...ஆனால் இது...”

“இது...”

கலவரப்பட்டார் தங்கர்.

“அறிஞ்சதைச் சொல்லிறன். என்னிலே கோவிக்கப் படாது.”

“சிவராமு என்ன கதை உன்னிலே கோவிப்பனே...”

“பரந்தாமனும் அவன் செல்வராணியும் கவியாணம் முடிக்கப் போறதாய் ஒரு கதை”

“என்ன...சீச்சி அதுகள் கட்சி வேலை என்று ஓடித் திரியுதுகள்”

“கட்சி வேலை என்ன கட்சி வேலை அதுதான் போல ஊர் முழுவதும் பறையுது”

“சிவராமு...உனக்கு ஆர் சொன்னது”

“தலைமை வாத்தியார்”

“ம்...ம்” பெருமூச்சு விட்டார் தங்கர்.

இவ்வளவையும் கேட்டுக் கொண்டு நின்ற கனகம்மா புலம்பத் தொடங்கி விட்டாள். “பாழ்பட்டுப் போவார். என்ற ராசாவில கரி பூசவும் வெளிக்கிட்டாங்கள். அழிக்க ஏலுமா இதை.”

“கனகம் வாயை மூடிக்கொண்டு இரு பனைக்குக் கீழ் இருந்து பால் குடிச்சாலும் கள்ளுத்தான். இப்பிடி ஆகுமெண்டு எனக்கு எப்பவோ தெரியும். தனக்குள்ள மென்று கொண்டிருந்த ஊர் வாய் திறந்திருக்கு. அவ்வளவுதான்”

“என்னிலை நீங்க குறை...” என்று தயங்கினான் சிவராமன்.

“சீச்சி அப்படி யொண்டும் இல்லை” என்ற அவர் “ம்...இப்பவும் கட்சி வேலை யென்று யாழ்ப்பாணம்தான் போனவன்.”

“செல்வராணியும்தான் போனவன்.” என்று சிவராமன்.

“செல்வராணி செல்வராணி ஆரு அவள் செல்லாத்தையின்ர மகள்” என்று தலையிலரைந்து புலம்பினாள் கனகம்மா.

சிவராமன் விடைபெற்றுப் போனான்.

பரந்தாமனும் செல்வராணியும் கட்சிக் கூட்டத்திற்குப் போனவர்கள். அது முடிய மதியம் தாண்டிவிட்டது. செல்வராணி பல்கலைக்கழகம் போய் குமரேசனைக் கண்டு கதைக்க வேண்டும் என்றாள். அவனும் சம்மதித்தான் முதல் வாரம் பல்கலைக் கழகத்தில் ஏதோ நிகழ்ச்சி என்று குமரேசன் தீவிற்கு வரவில்லை. அதனால் அவனைக் கண்டு பேச செல்வராணி மனம் பரபரத்தாள். அது பரந்தாமனுக்கும் புரிந்தது. குமரேசனைச் சந்தித்தார்கள். அடுத்த வாரம் கட்டாயம் ஊருக்கு வரும்படியும் முக்கியமான கூட்டம் கூட இருப்பதாகவும் செல்வராணி கூறினாள். கட்சிக்

கூட்டம் பற்றி பரந்தாமன் விபரித்தான். கூடிய நேரம் செல்வராணிதான் குமரேசனுடன் பலதும் கதைத்துக் கொண்டிருந்தாள். அந்த நேரத்தில் செல்வராணியின் உற்சாகத்தையும் மகிழ்ச்சியையும் பரந்தாமனால் புரிய முடிந்தது.

தான் கலந்து கொள்ளாத கடைசிக் கூட்டம் பற்றி அக்கறையோடு கேட்டான் குமரேசன். பரந்தாமன் ஒன்றும் விடாமல் விபரித்துக் கூறினான். கனகரத்தினம் வந்தது பற்றியும் கூறினான். குமரேசனுக்கு உற்சாகமாக இருந்தது. பிறகு ஒரு நினைப்பில் ஏமாற்றத்தின் சாயல்.

“மக்கள் கடை விசயமாய்ப் போட்ட கடிதத்திற்கு இன்னும் ஜேர்மனியிலிருந்து...” என்று வருத்தப்பட்டான்.

“அது இப்பதான் போய்க் கிடைச்சிருக்கும். அவர்கள் போட்டும் திரும்பி வர நாளெடுக்காதா?” என்றான் பரந்தாமன்.

செல்வராணி சொன்னாள் “ஜேர்மன் பணத்தையும் அவர்களையும் பயன்படுத்துகிறமே தவிர அதை மட்டுமே நம்பி நாங்கள் இல்லை. இருக்கப்படாது. நம்மட இயக்கத்தின் முதுகெலும்பு நாமதான். இந்த மண்ணில இருக்கிற உழைக்கிற மக்கள்தான். நிலைமைக்கேற்ப அவங்கட பணத்தையும் உதவியையும் பயன்படுத்துகிறமே தவிர வேற இல்லை.”

“அது சரி செல்வம்...கட்டாயம் அவங்கட உதவியும் கிடைக்கும்” என்றான் பரந்தாமன்.

“கிடைக்காட்டியும் இதே திசையில் இயங்குவம்.”

“இதுதான் நல்லது ... வெறும் பணத்தை மட்டும் வைச்சு நாமளும் தீர்மானிக்கப்படாது என்றான் குமரேசன்.

“எல்லாம் நல்லா முடியும்...வாற கூட்டத்தில செயல் படுத்திறதுக்கு இறுதியான முடிவுகளை எடுப்பம்.”

இவர்கள் விடைபெற்றுக் கொண்டார்கள்.

குமரேசன் மனம் பொறுக்காமல் பஸ் நிலையம் வரை வந்து வழியனுப்பி வைத்தான்.

15

காலையில் யாழ்ப்பாணம் போயிருந்த தங்கர் களைத்து இளைத்து திரும்பி காவலூருக்கு பஸ் ஏறும்போது நேரம் நாலு மணி. கடைசி லோஞ்சுக்கு இன்னும் ஒரு மணித்தி யாலம் இருந்தது. இப்போது பஸ் புறப்பட்டால்தான் லோஞ்சைப் பிடிக்கலாம்.

மினி பஸ்காரரிடம் வாய் வைக்கிறார்.

“என்ன...வெளிக்கிட ஆயத்தமா?”

“ஓமோம்”

“இப்படித்தான் சொல்லுவியள். பிறகு மூச்சு விட ஏலாமல் சனம் சேருமட்டும் அசையமாட்டியள்”

“வெளிக்கிடுவமெண்டிறம்”

“நான் லோஞ் பிடிக்க வேணும்.”

“சரி முதல்ல ஏறுங்க”

தங்கர் ஏறவில்லை ஊரில் புறுபுறுப்பதுபோல் பொரிந்தார். “நேரம் எண்டால் நேரம் ஒரு அளவு கணக்கில்லா

மல்..." என்றார். "கடைசி லோஞ்சை விட்டுவிட்டு என்ன செய்யிறது" என்றார். "உடன வெளிக்கிடப்பா" என்றார். மினி பஸ்காரனுக்குப் பற்றிக் கொண்டு வந்தது.

"அவசரமெண்டால் காரைப் பிடிச்சுக் கொண்டு போம்"

"கார் புடிக்கிறதெண்டால் உம்மட்ட ஏன் வாறன்"

"என்னட்ட வந்தால் நான் போற நேரம்தான் போக வேணும். உம்மட அவசரத்திற்கு போக ஏலாது. இது லோஞ்சுக்காக ஓடயில்லை...ஒரு அளவுக்குத்தான் அவையின்ர பேச்சைப் பொறுக்கலாம்."

"சரி சரி கதையை விடு"

"ஊர் காவற்றுறை...வடக்கு ரோட் ஊர் காவற்றுறை" மினி பஸ்காரன் குரல் கொடுத்து ஆள் சேர்க்கும் தன் பணியில் கவனமானான்.

தங்கர் தயங்கி நின்றவர் பொறுக்க முடியாமல் கேட்டார்.

"என்னடாப்பா லோஞ்சுக்கெல்லோ போகவேணும் எண்டிறன்".

"நானெல்லோ கொண்டு போய்ச் சேர்க்கிறான்: ஏறுங்களன்".

உறுதிபெற்று முன் ஆசனத்தருகே ஏறப் போகிறார் தங்கர்.

"அந்த வெருட்டெல்லாம் ஊரோட வைச்சுக்கொள்ள வேணும்...எங்களிட்ட விடப் பார்க்கிறார்" இதுவும் கேட்டு விட தங்கர் பொறுக்க மாட்டாமல் "இவன் எளியன் சாதியோட நமக்கென்னகதை" என்று இங்கிலீசில் புறுபுறுத்தபடி முன்னால் ஏறுகிறார்.

முன்சீற்றில் செல்வலிங்கத்தின் வாரிசு இருந்ததைக் கவனிக்காமல்விட்ட தவறுக்கு பல்லைக் கடித்துக் கொண்டார். இங்கிலீஸ் பேப்பரைத் தலைகீழாகப் பிடித்துப் படித்துக் கொண்டிருந்த வாரிசு தங்கரைக் கண்டதும் வெட்கத்தில் பேப்பரை மடித்து கக்கத்தில் வைத்தது.

தங்கர் கொடுப்புப் பல்லிற்குள் சிரித்துக் கொண்டார்.

“நீங்கள் இங்க இருக்கிறியள் பிறகென்ன...” என்றார்

“அஞ்சுக்குப் போயிரும்” என்றார் வாரிசு. ஒப்புக்கு தன் கைக்கடிகாரத்தைத் திருப்பிப் பார்த்தபடியே...

மினிபஸ் புறப்பட்டபோது நேரம் நாலு பத்து.

ஐந்து பத்துக்கு காவலூர் துறைமுகத்திற்கு வந்து சேரும்வரை வாரிசு கூடப் பிறந்ததுபோல் வைத்திருக்கும் கைப்பையைத் திறந்து உள்ளேயிருந்த தாஸ்காசை எடுத்து எண்ணுவதும், செக் புத்தகத்தை எடுத்து பாடப்புத்தகம் போன்ற கரிசனையுடன் பார்ப்பதும் இடைக்கிடையே பெரிய பிஸ்னஸ் விண்ணன் போன்று மினி பஸ்காரனுக்கு கதைவிடுவம்...அவ்வளவு நேரமும் அவனும் அவனது பாவனைகளும் பேச்சும்...தங்கருக்கு எரிச்சலும் உச்சச் சிரிப்புமாக வந்தது.

வழக்கத்தில் தங்கர்தான் இப்படிப் பறக்கவிடுவது வழக்கம். இப்போது அவரையே மாத்திரைபோல் விழுங்கித் தண்ணீர் குடிப்பவனாக செல்வலிங்கத்தின் மூக்கைப் பிடித்தால் வாயை திறக்கத் தெரியாத வாரிசு...தங்கர் ஊருக்குள் செய்வதை அவன் லெளியில் செய்கிறது தங்கருக்கு எரிச்சலை மூட்டியது.

அதனை காவலூர் துறைமுகத்தில் காட்டினார்.

“இப்ப நேரம் ஐந்து பத்து...ஆருக்காக எண்டாலும் சுணங்கப்படாது” என்று விட்டு செல்வலிங்கத்தின் வாரிசைப் பார்க்காமல் பார்க்கிறார்.

லோஞ் பணியாள் தந்திரமாக கதை விடுகிறான்.

“நீங்கதான் பிரயாணம் போனனியள் வருவிய ளெண்டு...”

தங்கருக்கு அதுபோதும் மனம் குளிர்ந்துவிட்டது. இருந்தாலும் சரியென்று ஏற்பது முறையல்ல என்பதால் தொனியைக் குறைத்துக் கூறுகிறார்.

“எண்டாலும் ஆருக்கெண்டாலும் நேரம் பிந்தக் கூடாது. அஞ்சு மணியெண்டால் அஞ்சு மணிதான்”.

லோஞ்சில் ஏறிநின்று வாரிசு சொல்கிறது தங்கருக்கும் கேட்குமாறு...“எப்பவும் பெரிய மனிசன் பெரிய மனிசன் தான்...இப்ப தங்கற்ற மகன் எண்டால் என்ன மதிப்பீன மாய்த் துள்ளிக்குதிச்சிருப்பான்...தங்கர் என்றபடியால் வலு பண்பாடாய்...”

இவ்வளவும் போதும் போதும் என்றானது தங்கருக்கு. மேல் தளத்தில் ஏறியிருந்து சுற்றி வளைத்த செற்றுக்கு தன்னைப்பற்றி—செல்வலிங்கம்பற்றி புளுகித் தள்ளினார். வாய் பிளந்து கேட்டுக் கொண்டிருந்தது சனம்,

“அவனைக் கண்டன் இவனைக் கண்டன்...அந்தக் கந்தோருக்குப் போனன் இந்தக் கந்தோருக்குப் போனன் இடையிலை எம்பீயோட டெலிபோனில அரை மணித்தியாலம். அர சாங்க அதிபரிட்ட மனுக்குடுத்தன்...எல்லாம் ஒரு நாளிலை...எனக்காவே...இல்லை ஊருக்காக...கடைசி காலம் மூச்சுப் போற வரைக்கும் ஊருக்குச் சேவை செய்ய

வேணும்...இவங்கள் குறையென்ன சொன்னாலும் சொல்ல
ட்டும்...என் கடன் பணி செய்து கிடப்பதே..."

செல்வலிங்கத்தின் வாரிசு பக்கத்தில் வந்து இருந்தது.

"இப்ப இவர் செல்வலிங்கத்தார் லோஞ்சு வாங்கின
படியால் பயணம் செய்யிறம் எரிஞ்சு உடன நமக்கிந்த
வேலை வேணும் என்டால் நீந்தியா வாறது. சிவன் கோவில்
தேர் விசயம் அவரில்லாட்டில் ஒப்பேறியிருக்குமா...?
செல்வலிங்கம் இல்லாட்டி ஊர் நாறிப் போகும்,"

அடிக்கடி வாயில் வந்த இங்கிலீசைக்கஸ்ரப்பட்டு விழுங்கி
அனலைதீவு துறைமுகம் வரும்வரை தங்கரின் வாய்
ஓயவில்லை.

வேர்த்து ஒழுக வீட்டுக்கு வந்து சேர்ந்தார்.

கனகம்மா குசினிக்குள் வேலையாக இருந்தாள். நாலு
அறையும் அசுக்கிடாமல் தேடிப்பார்த்தவர் குசினி வாச
லுக்கு வந்து 'கனகம்....கனகம்' என்றார்.

"வந்தால் சற்று இருங்களன் தேத்தண்ணி கொண்டு
வாறன்."

"அதுக்கில்ல....இவன் பரந்தாமன் எங்க போயிட்
டான்."

"வேற எங்க போறவன்....வடக்காலேதான் ஏதோ
கூட்டம் எண்டு போனான்"

"என்ன...அவனுக்கும் பெடியனுக்கும் மனம் சரியில்லை
யென்று ஊருக்குள்ள கதை நடக்குது... பிரிஞ்சு
போனாங்களாம்...பிறகும்..."

"என்னமோ...சந்தோசமாய்த்தான் போனவன்"

"வரட்டும் கேட்பம்...பிரிஞ்சு போனதாக கேள்விப்
பட்டு நான் சந்தோசமாய் இருக்கிறன் பிறகும்..."

இரவு ஊர்ந்துகொண்டிருந்தது.

நெடுநேரமாகியும் பரந்தாமன் வீட்டுக்குத் திரும்ப வில்லை.

“இந்த நேரம் வந்திருப்பானே...இன்னும் காண யில்லை...” பெற்றவள் தவித்தாள்.

“ம்...ஒரு வேளை செல்வராணி வீட்டில் தங்கிட்டுள்ளாள்?”

“நான் போய்ப் பார்த்துவிட்டு வாறன்”

தங்கர் புறப்பட்டபோது கனகம் மறித்தாள்.

“இனி நீங்களும் வடக்காலை போய் இந்த நேரம் பரிசு கேடு...பேசாமல் இருங்க அவன் வருவான்”

“பெடியளோட மனமுறிவு என்னால் ஏதும் சண்டை கிண்டை பிடிச்ச.....”

“பரந்தாமனோட அவங்கள் உசிரா இருந்தவங்கள்... அவன்வந்திடுவான் கணங்கியும் வாறவன்தானே” நிலமைக் கேற்ப நெறிப்படுத்தினாலும் பெற்ற மனம் நடுங்கிக் கொண்டதான் இருந்தது.

விடியும்வரை.....

விடிந்த பின்னும்.....

பரந்தாமன் வரவில்லை. சிவராமன்தான் பதறியடித்து ஓடி வந்து அந்த அதிர்ச்சியை வெடிகுண்டாய் வீசிஞன்.

கிழக்குத் தரவையின் பற்றைக்குள் பரந்தாமன் சிதறுண்டு உயிரிழந்து கிடக்கும் செய்தி பெற்றவர்களின் நெஞ்சில் வெடித்தது. ஊர் முழுவதும் காட்டுத்தீ போல் பரவியது.

முகத்தை தொங்க வைத்து தங்கர் வீட்டை நோக்கிப் புறப்பட்டார் தலைமை ஆசிரியர். தங்கரின் கவலையில் தோள் கொடுக்கும் முதல் ஆளாக தன்னை ஸ்தாபிப்பதில் அக்கறைப்பட்டு நடந்தார். அது அவருக்கு ஒன்றும் தானாகவே உதித்த வழிமுறையல்ல...

‘நம்மட தலைவர்மாரும் இப்பிடித்தானே செய்யிறவை... பெடியளுக்குள்ள ஒருத்தருக்கொருத்தர் பகையென்கிறுப் போல பெரிசு பண்ணிப்போட்டு...தங்களுக்கு மாருன பெடியளை...

திட்டமிட்டுத்தான் அவர் ஊர் முழுவதும் பரப்பியிருந்தார். முதலில் பரந்தாமன் செல்வராணியை கல்யாணம் செய்யப் போகிறானென்றும்—பிறகு இளைஞர்களுடன் அவனுக்கு மனஸ்தாபம் என்றும் புகைந்த வதந்தியின் சூத்திரதாரி அவர்.

இவ்வளவும் கச்சிதமாக முடித்துத்தான் தலைவனை அணுகும் அடியாளின் பாவனையுடன் செல்வலிங்கத்தை அணுகினார்.

“ஒருத்தனை அடிச்சு முறிச்சால் மற்றவங்கள் தப்பினோம் பிழைச்சோம் எண்டு ஓடுவான்கள்” என்றார் செல்வலிங்கம்.

“முறிச்சால் இல்லை முடிச்சால்...” என்று திருத்துகிறார் தலைமை ஆசிரியர்.

“என்னவோ செய் பெடியளின்ர கொட்டம் அடங்க வேணும் உடன அலுவல் பார். நானிருக்கிறேன்.”

“நானைக்கு கூட்டம் போடுருங்களாம்...”

“கூட்டம் கண்டறியாத கூட்டம் எளிய நாயள்.”

“ஒண்டை விழுத்தினால் மற்ற எல்லாம் திரும்பிப் பாராமல் ஓடும் வேற வழியில்லை”

“ம்...அவன் குமரேசனைத்தான்...” தலைமை ஆசிரியரின் மனமறிந்ததால் உற்சாகத்துடன் கூறுகிறார் செல்வலிங்கம்.

“சீச்சி அவங்களிலே ஒருத்தன் விழுந்தால் அவங்கள் எல்லாரும் போர்க்கோலம் கொள்ளுவார்கள்...பிறகு நம்மில் பத்து விழும்...”

“அப்ப”

“அவன் பரந்தாமனைத்தான்...”

தங்கர்.”

“தங்கருக்கென்ன அதுவும் அவருக்கு உதவாத பெடியன்தானே...”

“ம்...” செல்வலிங்கம் பழைய காயங்கள் உசுப்பி விட்டாலும் தங்கரை நினைத்து தயங்கினார்.

“வேற வழியில்லை...பேசாமல் விட்டால் நாம கைகட்டி நிற்க வேண்டியதுதான்”

“எப்பிடிச் செய்யிறது.”

“வெளியிலே இருந்துதான் ஆக்களைக் கொண்டு வர வேணும்”

“நானும் உதவுவன் கவனமாச் செய்ய வேணும்”

“பெடியளுக்கை பகையெண்டு ஒரு கதை விட்டிருக்கிறன். அவங்களிலேதான் சந்தேகப்படுவான்கள். ஒரு கல்லிலே இரண்டு மாங்காய்கள். தங்கர் சும்மா விடமாட்டார். பெடியன் எல்லாரையும் கூட்டில அடைச்சிட்டுத் தான் மற்ற வேலை பார்ப்பார்.”

“ம்...ம்”

இருவரும் சாராயத்திலும் மகிழ்ச்சியிலும் தினைத் தார்கள்..

அந்த நினைப்பு இப்போதும் தலைமை ஆசிரியரிடம் இருந்தது. வெற்றியின் ஒரு சிரிப்புத் தோன்ற அதை அடக்கிக் கொண்டு துயரம் போலானார்.

தங்கர் வீடு

முற்றத்தில் தங்கர் எதிர்பாராத இடியால் செயலிழந்து இருக்கிறார். கூடியிருந்து ஒப்பாரி வைக்கும் பெண்கள் நடுவே கனகம் தலைதலையென்று அடித்தபடியிருக்கிறாள். சிவராமன் பொலிசுக்கு அறிவிக்க வேறும் இருவருடன் போய் விட்டான். பொலிஸ் வந்துதான் பிணம் நகர்த்த வேண்டும். சித்திரவதையில் சிதறிய உடலைப்பார்த்து பிரமை பிடித்தவர் போல் வந்துதான் இருக்கிறார் தங்கர். பெற்றவள் தாங்கவே முடியாமல் கடலாய்க் கொந்தளிக்கிறாள்.

“தங்கர்...” தலைமை ஆசிரியரின் கண்கள் நீர் சொரிகின்றன.

தங்கர் எழுந்து கைகளைப் பிடிக்கிறார் ஆதரவோடு...

“எப்படியிருந்தாலும் அவன் செயல்வீரன் போயிட்டான்...”

“ம்...” கண்துடைக்கிறார் தங்கர்.

“அவங்களை சும்மா விடப்படாது தங்கர்”

தங்கர் பிரமையிலிருந்து விடுபடாமலே தலையாட்டுகிறார்.

தலைவிரி கோலமாக ஒப்பாரியுடன் ஓடி வந்த விசாலத்தின் பின்னால் தலை குனிந்து வருகிறார் செல்வலிங்கம்.

“சின்னன் பொன்னனா...முழு ஆம்பிளை துலைச்சுப் போட்டாங்கள்” செல்வலிங்கம் கண் கசக்குகிறார்.

தங்கரின் வீட்டிலும் காட்டிலும் தீவு முழுவதுமே திரண்டது.

செல்வராணிக்கு செவிவழியே பேரிடி இறங்கியதுபோல் இருந்தது. பரந்தாமன் முடிவைக் கேட்டபோது துயரம் தாங்கமுடியாமல் அப்படியே இருந்து விட்டான். பரந்தாமனுடன் பழகிய, நெருங்கிப் பணியாற்றிய, கலந்துரையாடிய ஒவ்வொரு கணப்பொழுதின் நினைப்பும் பிரமாண்டமாக நெஞ்சில் எழுந்து அவனைக்கலக்கியது. நினைத்து நினைத்துப் பார்க்கிறான்.

இரவு நடந்த கூட்டம்.

பரந்தாமன் தான் எவ்வளவு உற்சாகத்துடன் இருந்தான். சின்னத்தம்பி, கனகரத்தினம், குமரேசன்... எல்லோரும் வந்திருந்ததில் அவனுக்கு அளவு கடந்த குதூகலம்.

குமரேசனும் தான் மகிழ்ச்சியோடு சொன்னான். ‘ஜேர்மனிலிருந்து கடிதம் வந்ததாக’ மக்கள் கடைத் திட்டத்தைப் பெரிய அளவிலேயே தொடங்கலாமென்று...

“பெரும்பான்மையாக நாம் இருக்கிறம். செல்வலிங்கம் எப்பிடி கூட்டுறவுச் சங்கத்துக்கு தலைவராக இருக்கலாம்.” என்றான் கனகரத்தினம். செல்வராணி சொன்னாள். “இருக்கிற நிலைமைகளைப் புரிஞ்சு கொண்டு பயன் படுத்தி சுரண்டப் படுகிற உழைக்கிற மக்களுக்கான பணியைச் செய்ய வேணும்.”

பரந்தாமன் பரந்தாமன்...

செல்வராணிக்கு நெஞ்சுக்கூடு நொருங்கியது போல் இருந்தது. எவ்வளவு நம்பிக்கையோடு கூறினான்.

“இருக்கிற சீரழிவுக்கெல்லாம் இந்த சமூக அமைப்புத் தான் காரணம். அதைமேம்பட்டதாக மாத்தியமைக்கிறது நம்மட லட்சியம்.. அதே நேரத்திலே நம்மட ஊர் என்கிற அளவிலே ஒடுக்கப்பட்டவங்களுக்கான நம்மட செயற்பாடுகள் எவ்வளவு மாறுதலைத்தந்திருக்கு. ஆனால் இது முடிவான தில்லை. தனி உடமை ஒழியிறவரைக்கும் இந்தக் கொடுமை களுக்கு முடிவு கிடையாது. சங்கத்தின்ர செயற்பாடுகள் இப்பிடி இருந்தாலும் நம்மட இறுதி இலட்சியம் நாடு தழுவிய ஏன் உலகளாவிய இறுதி இலட்சியம்தான் நம்மட குறிக்கோள்.”

எவ்வளவு கம்பீரமாக நின்று பிரகடனப் படுத்துவது போலக் கூறினான்.

அந்தக்கம்பீரம் இப்போதும் செல்வராணியின் கண்ணுக்குள் நின்றது. அந்தக் குரல் அவளது காதுக்குள் இன்னும் ரீங்காரம் செய்து கொண்டிருந்தது.

இனி... இனி...

தலையில் கைவைத்து பிரமை பிடித்தவளாக அவள் இருந்தாள் இவ்வளவு காலமும் மற்றவர்களை நிதானப் படுத்தி மற்றவர்களுக்கு ஆலோசனைகள் சொல்லி நெறிப் படுத்திய செல்வராணியாலேயே நிதானம் பெற முடியாத அதிர்ச்சி. இழப்பின் பாதிப்பு.

குமரேசன், கனகரத்தினம், சின்னத்தம்பி எல்லாருமே செல்வராணியிடம் ஓடி வந்தார்கள். காட்டுக்குச் சென்று தோழனின் சிதைந்து கிடந்த உடல்மீது சத்தியம் செய்து ஆவேசத்துடன் வந்திருந்தார்கள்.

நா.—11

“செல்வம் பார்த்தியா கொடுமையை...”

வேணும் வேணும் அந்தக் கொடுமை என் காதிலே விழ வேணும். என் கண்ணிலே படவேணும் தலைதலையென்று அடித்தாள். அதுவேறு அவர்களைப் புயலாக்கியது.

“செல்வம்... எங்களுக்குத் தெரியும் யாரு குத்திர தாரிஎண்டு... பழிக்குப்பழி... ரத்தத்துக்கு ரத்தம்... உயிருக்கு உயிர். பரந்தாமன்ர பிணத்தில சத்தியம் செய்து தான் வந்திருக்கிறம்” என்றான் சின்னத்தம்பி.

“என்னமாய் சித்திரவதை செய்திருக்கிறார்கள் மனம் வந்துதே பாவியளுக்கு” குமரேசன் குலுங்கினான்.

“எங்களுக்கும் ஏலும்” என்றான் கனகரத்தினம்.

“இவ்வளவு நாளும் பிரகடனப் படுத்தாத யுத்தம்... இனி... பரந்தாமனைக் கொலை செய்து பிரகடனப் படுத்தி யிருக்கிறார்கள்” குமரேசனுக்கு ரத்தம் கொதித்தது.

செல்வராணி தோழனுக்காக குமுறி நிற்கும் அவர்களைப் பார்த்தாள். வெட்டி. வா என்றால் கட்டி வரும் தோள்கள்.

“சரி பழிவாங்கப் போறியள் ... யாரை...”

“யாரையா... இவன் செல்வலிங்கமும் தலைமை வாத்தியும் சேராமல் இது நடவாது...”

“சரி அவங்களைப் பழிவாங்கினால் பிறகு...”

“பிறகு...”

“எல்லாமே சரியாகி விடுமா... அவங்க ரெண்டு பேரும் சாகிறதோட எல்லாக் கொடுமையுமே தீர்ந்திடும் என்றால் நீங்க பலியாக்கினாலும் பரவாயில்லை... அதில்லாம அந்த ரெண்டு அற்ப உயிர்களுக்காக நீங்க... பெறுமதியான நீங்க...”

“செல்வம்...”

ஊருக்குள்ள நமக்கும் பரந்தாமனுக்கும் மனக்கசப் பெண்டு கதை கட்டி விட்டாங்களே. அது யாரு... நாம சிரிச்சப்போட்டு விட்டம். ஆனா இப்ப புரியலை தொடர்பு படுத்தி உங்கமேல பழியைப் போட திட்டம் போட்ட மாதிரி தெரியலையா?”

இவர்கள் தீர்க்கமாய் யோசித்தார்கள்.

“முதலாளித்துவம் வரலாற்றிலே இப்பிடி எத்தனையோ படுகொலைகளைச் செய்திருக்கு அதற்கு நாம நிதானமும் தீர்க்கமுகமாகி முதலாளித்துவத்தை ஒழிக்கப் பாடுபட வேணும்.”

“செல்வம்... உன்னுடைய இனியும் எங்களைத் தடுக்க ஏலாது...” என்றான் குமரேசன்.

“குமரேச... நல்லா யோசிச்சப்பார் பரந்தாமன் எதுக்காக உயிரைப் பலி கொடுக்க நேர்ந்தது. அவன் கடைசியாய் சொன்னதை நினைச்சப்பார் இறுதி இலட்சியம் நாடு தழுவிய உலகளாவிய இறுதி இலட்சியம்தான் நம்மட குறிக்கோள் அந்த இலட்சியத்திலே இன்னும் வேகமா பாடு படுகிறதுதான் பரந்தாமனுக்காக நாம செய்யிற கடமை அது தான் இவங்களுக் கெதிராக நாம தீர்க்கிற பழி தீர்ப்பு.”

அவர்கள் விடைபெற்றார்கள் அப்போது குமரேசன் சொன்னான் “செல்வம்... நீ பரந்தாமன் கிடக்கிற கோலத்தை அவனுக்கு நடந்த சித்திரவதையைப் பார்த்துப் போட்டு சொல்லு”

மீண்டும் அவர்கள் காடுநோக்கியே போனார்கள். தன் முடிவில் உறுதிப்பட அதையே குமரேசனும் விரும்பினான்.

பொலிஸ்காரர்கள் வருவார்கள் விசாரணை நடக்கும் திசை திருப்பப்படுகிறபடி வடலூரில் குளத்தை எருமை கலக்கியது போன்று கலக்கி மீன் பிடிக்காமல் போவார்கள் பொலிஸ்காரர்கள். பிறகு பரந்தாமன் தீயில் கடர்விடுவான் “அந்த தீ கூட கொடுமைகளை எரித்து அழிக்கத்தான் துடிக்கும். அதோட நீங்களும் எழவேணும்” என்றாள் செல்வராணி.

“அழகா இருக்கு... பரந்தாமனை தீயிலே போட்டவன் சிரிச்சுக் கொண்டிருக்க ... நாம கைகட்டிப் பார்த்துக் கொண்டிருக்க...”

“பரந்தாமனை எரிச்ச நிலச்சூடு ஆற முதல் இவங்களைப் போடணும்...”

கடலைக்குப் போயிற்று வந்து செல்வலிங்கமும் தலைமை வாத்தியம் ஒண்டா இருந்து செல்வலிங்கம் வீட்டில இருந்து குககுசுப்பாங்கள் சாரயத்தோட, குமரேசன் எண்ணிப் பார்த்தபடியே தோழர்களுடன் நடந்தான். தமிழ் மக்களை அழிவுப்பாதையிலே கைதட்டி அழைத்துச் செல்கிற சில தலைவர்களுக்கு எதிராக நீளவேன்று தீவிரவாதக் குழுவொன்றினால் பரிமாறப்பட்ட கைத்துப்பாக்கி ஒன்று குமரேசனுடன் ஒரே றூமில் தங்கும் செல்வநாயகத்திடம் இருந்தது. செல்வநாயகம் தீவிரவாதக் குழுவில் அதி தீவிரவாதி. அவன் வழி குமரேசனுக்கும் துப்பாக்கியோடு பரிச்சயம் இருந்தது. அதைக் கூட தனது வீட்டில் தான் கொண்டு வந்து வைத்திருந்தான் வினையாட்டாக.

இப்போது அதையே வினையாக ஏந்தப் போகும் கைகளைப் பார்த்தான்.

பரிதவித்துப்போன பரந்தாமனின் உயிர்மீது சித்திரவதையால் சிதறிக் கிடந்த பரந்தாமனின் உடல்மீது சத்தியம் செய்தான்.

“உனக்காக எங்கள் கைகள் உயருமென்று...”

“உன் பாதையில் எங்கள் கால்கள் நடக்குமென்று.”

மறுநாள் மாலை பரந்தாமன் உடலைத் தீ தீண்டிய வேளை குமரேசன் வீட்டுக் கோடிப்புறத்தில் நின்று வெறித்துப் பார்த்தபடி நிற்கிறான் அங்கே நின்று பார்த்தால் சுடலை தெரியும். உண்டாகியிருந்த சூழ்நிலை அவர்களை ஒதுங்கியிருக்கச் செய்தது. கனகரத்தினம் மட்டும் தான் போயிருந்தான். குமரேசன் பரந்தாமனைப் பொசுக்கி எரியும் தீயை வெறித்துப் பார்த்தபடி நின்றான். அவன் மனமும் எரிகிறது.

“எப்படி மனம் வந்தது பாவியளுக்கு” என்று நெஞ்சம் குமுறுகிறது.

“குமரேச...”

செல்வராணி ஓடி வருகிறாள்.

“ஆரு செல்வமா...”

“ம்...”

“அங்க பார் பரந்தாமன்”.

“கைகளால் கண்களை மூடி குலுங்கிக் குலுங்கி அழுகிறாள் செல்வராணி.

“இப்பிடி எத்தனை பேரை இந்தத் தீ அழிச்சிருக்கு”.

“தீயை அழிக்கத்தான் நாங்க புறப்பட்டிருக்கிறம்”.

“குமரேச கேள்விப்பட்டதெல்லாம் உண்மையா?”

சின்னத்தம்பி அப்போதெல்லாம் ஆவேசப்பட்டதற்கென்ன...பிறகு தன்னை நிதானப்படுத்தி யோசித்து குமரேசனையும் இழந்து விடுவதா? என்று செல்வராணியிடம்

உண்மையைக் கூறிவிட்டான். அதனால்தான் செல்வராணி ஓடி வந்திருந்தாள்.

“எது” என்று கேட்டான் குமரேசன்.

“பழிக்குப் பழி”.

குமரேசன் சிரித்தான் பயங்கரமாய்ச் சிரித்தான்.

“பழியில்லை பரந்தாமனுக்கு நான் செய்ய வேண்டிய கடமை”.

“குமரேச நிதானமாய் யோசிக்கப்பார்...பொலிஸ், சட்டம் எல்லாம் அவங்க பக்கம் நிற்கும் உன்னையும் இழக்க நான் தயாராக இல்லை...”

“என்னோட இது முடிஞ்சதா? கனகரத்தினம், சின்னத் தம்பி...இப்பிடி இப்பிடி எத்தனை பேர் இருக்கிறார்கள்”.

“எனக்கு...நீ...நீ...” வார்த்தைகள் அவளிடம் சிக்க லாடித் தயங்கின.

“நான் எனக்கு எண்டு எப்பவுமே பரந்தாமன் சிந்திச் சிருந்தால் இப்பிடியா முடிஞ்சிருப்பான். நான் மட்டும் அப்பிடி நினைக்கிறது மனமறிஞ்சு செய்கிற துரோகம். அது என்னோட முடியாது”.

“குமரேச...”

“பேசாமல் விட்டால் பட்டியல் தொடரும் கனக ரத்தினம்; சின்னத்தம்பி...ஏன் குமரேசன்...”

“அதுக்காக...”

“முடிவே செய்திட்டன் ஆராலையும் தடுக்க ஏலாது. என்ற உடம்பிலை உயிர் இருக்கிற வரை...”

“எல்லாரும் என்னை அநாதையா விட்டிற்று...”

“செல்வராணி நீயா இப்பிடி...சாதாரண பெண்ணாயிற்றாய்...கனகரத்தினம், சின்னத்தம்பி இவங்கள் மட்டுமில்லை...நானும் உன்னோட இருக்கிறதால்தான் இந்த முடிவுக்கு வந்திருக்கிறேன்”.

செல்வராணி அவன் கைகளைப் பிடித்தாள். கெஞ்சும் அவள் கண்களைப் பார்த்தான். திரும்பி கடலையில் மூண்டெரியும் சுவாலையைப் பார்த்தான். வெடுக்கென்று உதறி விட்டு குமரேசன் விரைந்தான்.

புனிதம் பூக்கும்வரை இனி நெருப்புக்கள் அணையாது என்பதை உணர்ந்தவனாய் செல்வராணியும் பின்னால் நடந்தாள். நிதானமாக நடந்தாள். இழப்புக்களுக்கும் நிர்மாணிப்புக்களுக்கும் தன்னைத் தயார்படுத்தி அவள் உறுதியோடு நடந்தாள். கடமைகள் அவளுக்காய், அவர்களுக்காய் நிறைய இருந்தன.

வாசித்தீர்களா ?

● விமோசனம்	அசோகமித்திரன்	12-50
● வாழ்விலே ஒருமுறை	..	18-00
● ஈழத்திலிருந்து ஓர் இலக்கியக் குரல்	டொமினிக் ஜீவா	10-50
● போர்க்காற்று	முல்லைபூரான்	4-00
● கிளிகள்	ஜெயந்தன்	10-00
● மலைக்கொழுந்து	நந்தி	13-00

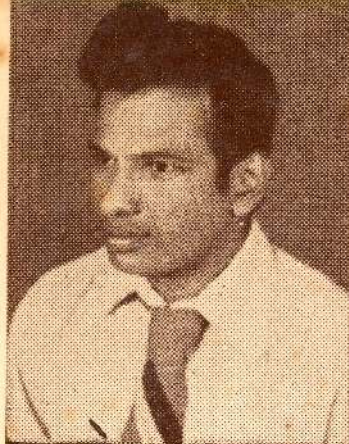
நர்மதா பதிப்பகம்,
சென்னை-600017.

நல்ல சிறு கதையாசிரியராக எழுபதுகளின் பிற்பகுதியில் தமிழிலக்கியத்திற்கு அறிமுகமான திரு. காவலூர் எஸ். ஜெகநாதனின் இரண்டு நல்ல நாவல்களில் 'நாளை' (மற்றொன்று 'விடியும்') நாவல் இலக்கியத்தில் ஆழ்ந்த சுவடு பதிக்கும் தகவுடையது. சமீபத்தில் வெளிவந்த இவருடைய சிறுகதைத் தொகுப்பு 'யுகப் பிரவேசம்' நல் இலக்கிய வாசகர்களுக்கு மகிழ்ச்சியைத் தந்த ஒன்று.

இலங்கையின் சிறந்த எழுத்தாளர்களில் ஒருவரென மதிக்கப்பெறும் திரு. ஜெகநாதன் தற்போது இலங்கை விவசாய ஆராய்ச்சித் துறையில் பணியாற்றுகின்றார்.

-நர்மதா

Wrapper printed by Jayam & company
Madras-600 034.